REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/EX/9401/.C36 6845 MICH

CALVINIST CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

KERSTNUMMER 1963

Christmas is a season of intimate warmth. But if we are honest and take the trouble to face the facts we cannot escape something painful in it all.

We sing of tidings of great joy. But many suffer in the hospitals. Many families have problems that defy a solution. Many people are at the end of a dead road. A mother waits till deep in the night for her alcoholic husband to come home . . . together with her twelve-year old son she undresses him and in despair writes a letter to Ann Landers.

I have never seen the beautiful, without a scar of imperfection.

I have never seen love, without suffering.

I have never seen holiness, without the shadow of sin.

I have never seen peace, without trial.

Do you think that it has been that way always?

Ages before the birth of Christ the prophet Micah spoke of it.

The nation suffered much in those days: sickness, enemies, fear and pain. The nation cried unto Jehovah, but He answered not. Every light snuffed out, every road leading nowhere.

In those days Micah stood up and uttered that strange message, a cry wrested from the bosom of a nation in the throbs of pain: "But thou, Bethlehem Ephratah . . ."

That was the birth of Christ.

Christmas is where the bitter meets the sweet.

Bethlehem is the town of the bitter and the sweet.

You know the history of Bethlehem, don't you?

It was here that Jacob and his family pitched their tents and tended their sheep. This was hope and sweetness. For out of this family the Shiloh would be born, the Messiah of God.

But in giving birth to the last son of Jacob, Rachal died. In the fields of Ephratah Jacob buried Rachal. Her tomb is still pointed out, a memorial of a man's great love and a young woman's untimely death while on a journey.

But thou, Bethlehem, Ephratah....

-- BITTER AND SWEET --

by Louis Tamminga

There in the fields of Ephratah Jacob wept alone.

Bethlehem . . . hope and death . . . sweet and bitter.

Bethlehem Ephratah is also the scene of Human failure and God's grace.

Here it was that Elimelech and Naomi made up their minds to sever their ties with the nation of God and move to Moab when hunger struck the land.

An old and broken Naomi returned to Bethlehem. "Call me Mara", said she . . . "The Almighty has done me bitterness!" But she failed to see how God was weaving advent-history through it all. Bethlehem became the scene of tender compassionate love. Boaz married Ruth. And the Lord blessed them with a son. This son was to be one of the fathers of Christ.

Bethlehem, town of failure . . . town of grace.

A young boy heeded his father's flock on Ephratah's hill-side. His name was David, great-grandson of Ruth and Boaz. He played the harp and sang psalms. Unknowingly, perhaps, he voiced the sweetness of Messianic expectation, longing for the coming of his Son.

But that same David would yet become painfully aware of the hideous powers of sin that were lurking in his heart.

Ephratah . . . light of hope, darkness of sin.

Time goes on.

A massive highway curves around the regions of Ephratah, linking Damascus with Alexandria, leaving Bethlehem in the hinterland where it belongs . . . little town of no importance. Chariots of the Imperial Guard flash by. Roman legions march along in rigid ranks carrying high the bright eagle standards above glistening spears.

From a distance shepherds of Bethlehem are looking on.

. . . But thou Bethlehem Ephratah, how small thou art among the thousands of Judah, how small among the millions of the Imperium.

Bethlehem Ephratah is the fullness of imperfection, of pain, of weakness, of failure, of hope dashed to pieces, of trials and of pain . . . reaching out for fulfilment, the desperate cry of the Old Testament for the coming of the Messiah Redeemer!

In the settling dust a man and a woman turn off the main highway and set their feet upon the trail that leads to little Bethlehem tucked away among the hills.

A man and a woman . . .

Poor people, you might say. There will be no place for them in the inn. Soon the woman will have a child. Yes, of course, poor people. When you think of the worries where to lodge, of their fears of what is about to happen, of the power of Rome, of sin gone rampant . . .

Yes, but don't fail to see the hand of God in this bitterness.

For an angel had spoken to Mary. The words still resound in her heart, "He shall save His people . . . He shall save . . ."

Bitter and sweet.

But do you see how the Son of God was born into all the bitterness of this hopelessness, of this brokenness, of this turmoil? Even before he was born, they pass the Taj Mahal, Rachal's tomb. She died. Tonight you will have your Child, Mary.

That whole split since paradise, via countless generations to Bethlehem, that whole agonizing tension of hope and despair came upon Him! *He stood at the border of death and life, He the holiness of God stood at the threshold of damnation, in our stead! He fought the conflict between light and darkness, in our place!*

For over the manger falls the shadow of the cross.

There He endured till the bitter end.

There victory was His!

From there on everything has become different. *His victory extends itself through us, members of His body, as a battle to bring His victory home.* Until the triumphant coming of Christ to judge the living and the dead. As such the Bethlehem trail winds itself across battle-fields which involve our whole existence, our every experience and our total outlook. But as victors, not as those in abiding darkness. Every carol wasted over the heads of busy shoppers is now, unwittingly, a harbinger of the victorious completion of the world-drama.

"The morning stars sang together,
"And all the sons of God shout for joy".

Bethlehem sets the pace for the ages. Already from the birth of Christ on. For at that early beginning of victory the world drew together around his manger in *confession* and *curse*. For there the burly shepherds in home-spun clothes looked down in wonderment. Soon the intelligentsia of the Orient would kneel down there bringing of their financial holdings. But listen! There in a distance . . . the horses' hasty hoofs . . . Herod's mercenaries . . . swords gleaming in the moonlight . . . spreading death and horror among the Innocents. What is the death of a few scores of peasant kids to the Edomite hoping to destroy the young Child whom he feared?

Amid these extremes we shall sit down and celebrate the birth of the Redeemer. Even around candle-lit tables. But not far from this conflict . . . in, around and above us. And heaven not far from us. God no longer unaware of tears and laughter.

Come, then, make your way to Bethlehem.

"Here is hope and here is power,
"This is world's tremendous hour;
"Jesus, Christ of God descends
"And our night of darkness ends."

Wij wensen U
prettige Kerstdagen
en een
voorspoedig Nieuwjaar

Koops Travel Service Ltd.

Burlington, Ont.

WILLCO CLOTHING

"HET ADRES VOOR HET FIJNSTE IN HEREN-MAATKLEDING"

wenst al de lezers van dit blad een

Gezegend Kerstfeest

en een

Gelukkig Nieuwjaar

74 Sabrina Dr. - WESTON, ONT. - CH 4-9867

De Drukke Avond voor het Kerstfeest

Het was de avond vóór Kerstfeest...

Het was de avond waarop volgens dozijnen kerstverhalen verloren zonen huiswaarts spoeden, armen plotsklaps een nieuw colbertje ontvangen (zodat ze toch nog net naar de kerk kunnen op 25 december), ontrouwe echtgenoten terugkeren naar huis met berouw en wroeging in het hart en een doos gebakjes onder de arm, kortom, de welbekende avond, waarop alles weer goed komt. Hoera!

Ook Arie Dof spoedde zich door het avondlijk duister en langs vriendelijke kerstverlichtingen naar vrouw en kinderen. Evenwel en nochtans niet met zelfverwijt en wroeging, noch met de bedoeling om het van nu voortaan anders te gaan doen, aangezien de bovengenoemde Dof zich van geen kwaad bewust was en geen kwellend geweten had. Integendeel, hij voelde zich uiterst tevreden en floot tussen zijn valse tanden een wereldswijsje, dat helemaal uit de toon viel op deze gewijde vooravond van Kerstfeest. Hij floot de mars "Koning Voetbal" en op de maat der vrolijke tonen marcheerde hij huiswaarts in de blijde verwachting, dat zijn echtgenote Katrien hem zou begroeten met dampende koffie en heerlijke hollandse kerstkrans...

Welgemoed liep ik door de koude avond de twee straatblokken van de bushalte naar huis. Het was al bijna tien uur, maar ik had een welbestede avond achter de rug. Samen met mede-ouderling Kaapstra had ik aanschouwd, hoe de verhitte gemoederen van enige gelovigen tot koelte en rust waren gekomen.

Er was namelijk een conflict losgebarsten in onze gemeente; een conflict rondom het kerstfeest. Het zangkoor had mooie kerstliederen ingestudeerd en wilde deze ten gehore brengen in de dienst op 25 december. Dit viel bij sommigen — niet velen — in verkeerde aarde. Men verklaarde, dat zulk zingen in de dienst uit de boze was; dat door zulke fratsen mitsgaders poppekast kerken tot verval waren gekomen; dat het zangkoor slechts een deel van de gemeente was en dat de hele gemeente moest zingen; en alsdat men maar liever bij het oude en beproefde bleef, want dan ging men veilig... enzovoort, etcetera.

Ofschoon dergelijke argumenten en gevoelens (meer gevoelens dan argumenten) geen diepe indruk op mijn nuchtere gemoed vermochten te maken, was ik het toch eens met het kerkeraadsbesluit, om op het kerstfeest de bezwaarde broeders niet te ergeren en derhalve het zingen van het zangkoor in de dienst niet toe te staan. Dit besluit werd aan de zangers en zangeressen meegedeeld en ging vergezeld met het gratis advies, om hetzij vóór, hetzij na de kerkdienst als koor op te treden.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Alzo werd besloten door de grote meerderheid van Sursum Corda. Dit alles mishaagde evenwel Berendinus Koornhoofd, een van de krachtigste en daarom vrijwel onontbeerlijke bassen van het koor. Deze was met opgestreken zeil naar de pastorie gestevend en had met dreigende basstem de verbaasde herder en leraar meegedeeld, dat hij het niet nam en dat het als het zo moest hij niet langer lid van zo'n zaakje wilde zijn en dat ze zijn papieren maar moesten oversturen en zo.

Berendinus Koornhoofd voornoemd werd in zijn boosheid geschraagd door Teunis Geddink, van beroep chefpoetser op een grote metaalfabriek. Deze wilde het ook niet nemen en was ook voornemens, om als het zo doorging...

Niet bijster enthousiast begaven Kaapstra en ik ons op weg op de avond vóór kerstfeest.

— Is dat nou een avond voor zulke akkefietjes? bromde mijn ambtsbroeder. Ik ontdekte, dat hij ook een goede bas had (of was).

Maar het viel alles geweldig mee! De "spirit of Christmas", de kerstgeest zogezegd, scheen Berendinus Koornhoofd te pakken te hebben. Een heerlijk pakje uit Holland met brokken, marsepein en honderd Ritmeesters, vergezeld van een kruikje met typisch-Hollands vocht uit Schiedam, dat tot vreugde der ontvangers ongebroken was overgekomen, deze artikelen van grote waarde hadden het hart van broeder Koornhoofd verheugd, en het feit, dat hij even aan het open kruikje geroken had en even onderzocht had, of de inhoud niet bedorven was, had hem uiterst barmhartig gemaakt in zijn oordeel. Ach, zei hij met een royaal armgebaar, we moesten al die onzin maar gauw vergeten. Hij was wel eens vaker wat opvliegend. Maar hij mocht de dominee graag, en ook de kerk mocht hij graag. Als het er op aan kwam, mocht hij iedereen graag. We moesten maar doen, alsof er niets gebeurd was, en of we zin hadden in een sigaar en een glaasje. We bedankten beleefd en ouderling Kaapstra sprak de wens uit, dat iets van de inhoud van het Hollandse kruikje tot het nieuwe jaar zou blijven bestaan.

Toen óp naar Teunis Geddink, eerste poetser en eerste tenor. Ook deze bleek in kerststemming te verkeren. Vol trots toonde hij ons een fraaie kerstboom, die een uur geleden de tweede prijs had gewonnen in een kerstboomdecoratiewedstrijd voor leden van de personeelsvereniging. Ten aanzien van het zangconflict maakte hij een afwerend gebaar. Dat moesten we maar vergeten, zei hij, en als hij iemand van de kerk ermee had beledigd, dan wou-ie nog wel sorry zeggen ook. Tevreden keek de jubilerende opperpoetser ons aan. Na een woord van vriendelijk vermaan namen we afscheid van Teunis...

Thuis gekomen kreeg ik van Katrien inderdaad waar ik op gehoopt had: koffie met smakelijke kerstkrans. Onder het genot van deze rijkdom vroeg mijn vrouw, hoe het gegaan was. Daarop ontspon zich een gesprek over Teunis Geddink en zijn grote gezin, en over zijn poets-beroep in het bijzonder. Je kon volgens Katrien aan het gezin zien, dat ze het goed hadden. Poetsers werden goed beloond, waarschijnlijk omdat het zulk zwaar werk was. Toen volgde de suggestie, die ik al voelde aankomen: Ik moest mijn vrouw ook maar eens een paar dollars per uur betalen voor al het poetsen, dat zij deed. De dochters schaarden zich achter hun moeder in haar eis tot betaling, terwijl de jongens het voor mij opnamen. Zo kibbelden we genoeglijk door, totdat de kinderen zich weer wijdden aan spel en boek, ik de krant greep, en Katrien zuchtend verder ging met het schrijven van de laatste kerstkaarten, bestemd voor hen, die ons wél een kaart hadden gezonden en die wij tot hiertoe schandelijk vergeten hadden.

De krant stond ook op de vooravond van kerstfeest vol van allerlei, dat niet in overeenstemming was met de geest van rust en vrede en goeie wil, waar de mensen het zo druk over hebben.

Er stond een foto in van Presiden Johnson, en ik bekeek de foto aandachtig. Ik vond, dat de zorgen hem op het gezicht te lezen waren. Wat een verantwoordelijkheid! Veel te zwaar voor één mens. Dan kun je toch maar beter timmerman zijn en ouderling er bij, of poetser.

Zou de President op dit ogenblik ook rustig bij vrouw en dochters zitten? Zou hij een rustig Kerstfeest hebben na alle vreselijke dingen van de laatste tijd? Zou hij morgen naar de kerk gaan, naar een dienst met of zonder koor? En zou hij bidden, veel bidden om kracht voor zijn zware taak? En zou hij beseffen, dat hij slechts onderkoning is en dat Christus regeert?

Ik wou er met Katrien over beginnen, maar die zat al zuchtende postzegels te likken. — Jullie laten mij maar alleen voor die akelige kaarten zorgen, mopperde ze, — het zijn ook jullie kennissen!

Toen stond ik op en schikte me aan tafel tegenover mijn zwoegende echtgenote. Ik zocht een mooie, christelijke kaart uit de doos; een met een kerk in de sneeuw en met Johannes 3 : 16 in gouden letters. Katrien keek me hoopvol aan en schoof me een paar kaarten toe, die nog beantwoord moesten worden. Maar toen ze zag, wat ik op de envelop schreef, bracht ze eerst van verbazing haar hand aan de mond, en zei vervolgens: — Dat is een goed idee.

Op de envelop schreef ik:

Mr. Lyndon B. Johnson,
% The White House,
Washington, D.C.,
U.S.A.

De kinderen, die merkten, dat er iets gaande was, kwamen er in een kring om heen staan. Ze begonnen er al over te speculeren, of we ook een kaart van de president terug zouden krijgen, en wie de kaart zou mogen hebben en wie de postzegels. Maar Katrien zei terecht dat het daar niet om ging. Gespannen volgde de familie mijn verrichtingen. Ik nam de Bijbel, en schreef op de kaart voor president Johnson iets over, dat we vanavond hadden gelezen:

"Het hart van den koning is in de hand des HEREN als waterbeken. Hij leidt het overal heen, waar het Hem behaagt.

Elke weg van een mens is recht in zijn ogen, maar de HERE beproeft de harten.

Gerechtigheid en recht doen is den HERE welgevalliger dan offers. — Spreuken 21 : 1—3."

Die kaart hebben we naar het Witte Huis gestuurd, en omdat we Canadezen zijn geworden, ging er ook een kaart naar Lester Pearson, en omdat we onze afkomst nooit kunnen verloochenen, moest er ook een naar koningin Juliana. Dezelfde avond hebben we ze nog gepost.

Toen ik met mijn jongens terugkwam van de brievenbus, begonnen de klokken te luiden. Ze luidden het feest in van de Vredevorst, Kerstfeest 1963.

Arie.

"I have not seen" and never will,
What pens and books have done, until
The great accounting Day;
Until amid the realms on high
Ten millions saved-ones testify,
"A book once came my way"
Oh, could we look as Jesus looks
On consecrated pens and books,
Which gracious ends fulfil,
How eager should we be today
To speed another on its way
To do our Master's will!

J. Sidlow Baxter

Sponsored by

BURLINGTON BOOK AND BIBLE HOUSE

Attention:

Calvinist Cadet Corps and Calvinettes

Any Canadian club, interested in helping to form a Canadian Federation, would you please send the name, address and comments from Counsellor, to:

Mr. J. HUNNERSEN,
46 Woodward Ave.,
Brampton, Ont.

WE APPRECIATE YOUR CO-OPERATION!

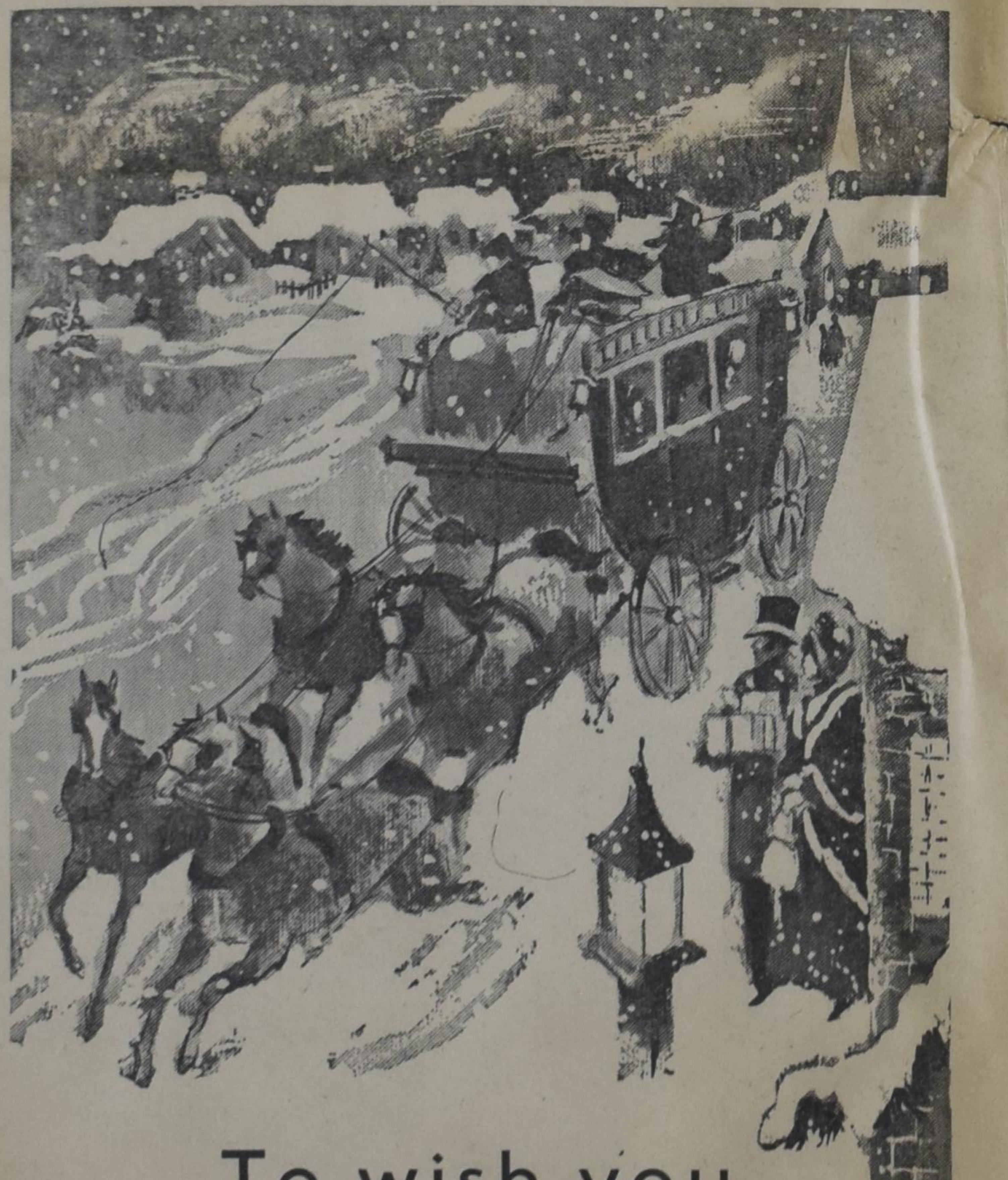

To wish you Joy and Happiness for Christmas

and to extend our sincere thanks to all our good friends

Van's Importing Ltd.

HAMILTON, ONTARIO

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $4.00 per year.

Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

CALVINIST-CONTACT EN CHRISTIAN COURIER

Aangezien ons kerstnummer meer pagina's telt dan normaal, was het om technische redenen niet mogelijk de Christian Courier gescheiden te houden van Calvinist-Contact. Ook konden wij hierdoor ons Engels bijvoegsel niet op een afwijkende kleur papier drukken.

Wij moeten daarom voor ditmaal onze lezers vragen zelf de twee bladen te scheiden. Men kan ze gemakkelijk aan de bovenkant doorsnijden.

De administratie.

HET KIND

Het is nog geen elf uur in de morgen, wanneer Hendrik de deur van zijn winkeltje achter zich dicht trekt. Rika, zijn ongetrouwde zuster die al 58 jaar is, en dus drie jaar ouder dan hijzelf, zal wel voor het verdere gedeelte van de dag op de winkel letten. Daar heeft ze ook best tijd voor, want zoveel heeft ze in de huishouding ook niet te doen, ze zijn maar met zijn beiden. Vandaag gaat Hendrik "de boer" op met zijn waren, dus is de winkel voor zijn zuster.

Voordat Hendrik de motor start van zijn bestelauto, controleert hij nog even of hij niets vergeten heeft. Maar zoals altijd is het ook nu weer; alles is dik in orde. Dat komt omdat Rika hiervoor zorgt, en zijn zuster is een punctueel mens. De lappen en rollen stof liggen netjes opgestapeld, en in een hoek liggen de stapels theedoeken, badhanddoeken e.d. Zelfs zijn ze de laatste jaren begonnen met de verkoop van koffie, thee, tabak, en meer van die artikelen. Samen met zijn zuster heeft Hendrik een behoorlijk goed bestaan gevonden in hun bedrijfje, en meer verlangen ze geen van beiden.

Hendrik is vroeger getrouwd geweest, maar hij is nu al een dikke vijftien jaar weduwnaar, kinderen heeft hij nooit gehad.

Rika, zijn zuster, trok toen bij hem in, en zo wonen ze nu al jaren samen tot beider tevredenheid. Veel schokkende gebeurtenissen spelen zich niet af in hun beider levens. Rika is een stille, wat teruggetrokken vrouw, met weinig gevoel voor humor. Ze kan meepraten over de duurte, de slechte tijden, kapotte sokken, en over dat vrouwtje twee straten verder, dat nu alwéér een kindje verwacht. "'t Is toch wat, dat is nummer acht nu al, en die man elke zaterdagavond maar drinken." Verder staat ze bekend om haar zuinigheid, er wordt wel eens beweerd dat ze zelfs een koffieboon middendoor zal breken, als ze bang is dat een klant teveel gewicht zal krijgen, en dat Hendrik maar twee cigaretten per dag mag roken, één ná het ontbijt en één na het avondeten. Dit is misschien wel wat overdreven, maar het is een feit, dat Hendrik haar elke herfst weer tot spoed moet aanmanen met het stoken van de kachel. Ze lijdt liever kou dan die dure centen in rook te zien opgaan.

Hendrik daartegen heeft, voor een man, een nogal gecompliceerd karakter. Uit hoofde van zijn beroep zou men misschien verwachten met een bleke, onderdanige lapjeskoopman te doen te krijgen, maar niets is minder waar. Hendrik kan van veel kleine dingen in het leven, waar een ander vaak achteloos aan voorbij gaat, intens genieten. En door zijn jarenlange omgang met mensen, heeft hij een soort filosofische wijsheid verkregen. Hij heeft de mensen "door" in al hun kleinzieligheid soms, en ook in hun goede eigenschappen. En wat meer is, hij houdt van mensen, ze boeien hem in al hun verscheidenheid. Misschien ook daardoor is hij bij iedereen een graag geziene verkoper.

Maar ook kan hij buien hebben van zwaarmoedigheid, vaak veroorzaakt door zijn geloofsleven. Maar hier praat hij met niemand over, iedereen kent hem als een opgewekt persoon. De kerk, waarvan hij lid is, heeft hier echter veel schuld aan. In deze streek van Nederland is de kerk buitengewoon "zwaar" in haar leer. De dominee kan elke zondag eindeloze tirades houden over de ellende. Veel verder komt hij niet. En zo willen zijn gemeenteleden dit ook, dit zijn ze zo gewend. Aan het avondmaal gaat bijna niemand. Dan moet je immers wel heel ver gevorderd zijn in de leer der heiligmaking. Ze kijken met heimelijke verachting neer op die Vrijzinnig Hervormden, waar alles er maar bij doorkan. De jongelui daar bezoeken notabene bioscoop en danszaal, en in de kerk worden wufte gezangen gezongen, op van die echte flodderwijsjes. Nee, dan worden de psalmen Davids tenminste in gepast tempo gezongen.

De jeugd is goed onderlegd bij hen, en 's zondags wordt er van hen verwacht dat ze deze aan God gewijde dag op betamelijke wijze doorbrengen, hetzij in eigen familiekring of daarbuiten. Een wandeling mag natuurlijk wel met vriend of verloofde, maar asjeblieft geen doelloos gefiets, of nog erger, geen gerij op scooter of brommer. Dat de jeugd wel eens steigert en er uitspatttingen voorkomen is begrijpelijk, maar dan zijn de ouderen ervoor om hen weer in het gareel te brengen.

Hendrik echter heeft wel eens moeite met dit alles. Vaak betrapt hij zich op een algehele onverschilligheid ten opzichte van het geloof, ook al gaat hij trouw naar de kerk. Maar soms kan hem de angst bespringen, het duurt niet eens zo gek lang meer of hij is al zestig ,en hij zal heus niet altijd op deze aardbodem blijven rondlopen. En wat dan? Hij is heus geen "Gekende des Heren", dat weet hij maar al te goed. Vaak zet hij deze gedachten met een ruk van zich af. Maar op deze decembermorgen is hij niet bijster opgeruimd. Alles, waar hij wel eens over piekert, is gister eens weer opgerakeld.

Wanneer hij langzaam de smalle straat uitrijdt, en de hoek omslaat bij de Grote Kerk, begint juist het carillon te spelen. Anders maakt hem dit meteen blij, het klinkt zo feestelijk. Het carillon hoort bij dit oude stadje, met z'n smalle straatjes, en zijn geschiedenis van eeuwen her. Maar nu vermag hem het vrolijke wijsje niet op te fleuren, en hij heeft geen erg in de stralende zonneschijn op deze frisse morgen.

"Ha Hendrik, heb je nog een snoepje voor me," roept een vrolijk jochie, wanneer hij even uitstapt om te telefoneren in het café op het marktplein.

"Vandaag niet," is zijn niet erg vriendelijk antwoord, maar even later maakt hij het weer goed door het kind een hele chocoladereep in de hand te drukken. Niet erg verstandig, maar dat jonk kon ook niet weten dat hij zo ontstemd was. En waarom eigenlijk. Goed beschouwd is er alleen maar reden tot dankbaarheid omdat Henny eergisteren in gezondheid is gearriveerd met haar zoontje, na een voorspoedige reis. Zeven jaar geleden is ze geëmigreerd met haar man naar het verre Canada, en nu zaterdag, dus eergisteren, is ze teruggekomen voor een korte vakantie met haar zoontje. Maar wat Hendrik nog niet verwerken kan, is, dat dit niet hetzelfde meisje is dat hun zeven jaren geleden verliet. Och, wat heeft hij zich op dit bezoek verheugd. Henny is ook altijd zo'n beetje zijn dochter geweest. Ze woonde, toen ze nog bij haar ouders was, maar twee straten van hem af, en mocht graag bij haar oom en tante aanwippen. En Hendrik genoot van dit kind. Hij nam haar mee op lange wandelingen, en trachtte haar het mooie te laten zien van het stadje waar ze geboren was. Hij wees haar op de mooie plekjes, het oude stadhuis, de verweerde geveltjes, de oude toren van de grote kerk. Toen ze groter werd, kwam ze minder vaak, maar toch bleef ze haar ome Hendrik trouw. Maar toen kreeg ze verkering met Arend, en al heel spoedig trouwden ze en gingen naar Canada. Voor Hendrik betekende dat een grote leegte, hij miste haar bijna even erg als haar ouders dat deden. Maar nu, eergisteren, kwam ze dan terug. Henny scheen oprecht blij te zijn hen terug te zien, maar Hendrik had een gevoel van teleurstelling niet kunnen onderdrukken. Wat een knalrood geverfde lippen, en zwaargepoederde wangen. En dan dat roken!

Hendrik had werkelijk even moeite gehad zijn geliefde nichtje in deze dame te herkennen. Het kind had hij niet gezien, dat sliep al.

De volgende morgen na kerktijd waren ze uitgenodigd om te komen koffiedrinken. En toen trok me die Henny toch even van leer! Hendrik kan het zich nog bijna woordelijk herinneren. "Gunst, wat is die dominee van jullie toch een oude zeurpot! Ik viel er zowat bij in slaap. Dit mag niet, en dat mag niet, zelfs een kerstboom in huis vindt hij "wereldgelijkvormig". Het is notabene gauw Christmas, maar hij jeremieerde nog over een boetepsalm. En wat is er tegen een mooi concert op tweede kerstdag, wij in Canada zouden dat maar wat graag willen hebben. Vindt hij dat langzame zingen van jullie soms stichtelijker? En slikken jullie dat nog steeds, ik zou niet meer kunnen wennen in dit stijve gedoe. Jullie kijken niet verder dan dit stadje, en jullie eigen dierbare kerkje. Jullie hebben de handen zo vol aan jullie eigen ziel en zaligheid, dat jullie hier gewoon muf worden!"

Zo had ze nog even doorgeraasd, en het kind, een bleek jochie van amper vier jaar, had haar verwonderd aangekeken. Wat leek mommy boos, en wat praatte ze gek, hij kon er niks van verstaan.

Maar Henny's woorden lieten Hendrik niet los, ook deze morgen niet. Had ze eigenlijk geen gelijk? Over deze dingen is hij aan het piekeren, wanneer hij de weg inslaat, die naar zijn eerste klant leidt. Het is een mooi ritje, langs wat weilanden gaat het eerst, hier en daar afgewisseld door wat bouwland. Een enkel paard staat roerloos te dromen tegen een hek, veel is er ook niet voor hem te krijgen om deze tijd van het jaar.

Hendrik houdt wel van de winter, meer nog dan van de herfst, het langzame proces van stervende natuur kan hem in dat jaargetijde soms wat weemoedig stemmen. Met een ruk remt hij opeens, daar was hij bijna "de Knollen" voorbijgereden, zijn eerste klant deze morgen.

Veel mensen hebben hier bijnamen, vraag je naar "Van de Maat", de naam waarmee ze bij de burgerlijke stand staan ingeschreven, dan halen veel mensen de schouders op. Maar de "Knollen" weet iedereen te wonen.

Hendrik drukt op zijn claxon, en twee tellen later komt moeder "Knol" al naar buiten schommelen. Ze is een opgewekte vrouw, kogelrond, en met het karakter van veel dikke mensen: joviaal, vrolijk en gezellig. Bovendien is ze een goede klant van Hendrik, en volgens hem heeft ze maar één gebrek, ze is wat bemoeiziek. Zo wel ze Hendrik steeds aan een vrouw praten, het gaat toch niet dat zo'n aardige man maar steeds weduwnaar blijft, en bij die zure zuster van hem blijft wonen. In de loop der jaren heeft ze al heel wat kandidaten aan hem voorgelegd. Helaas zonder resultaat, maar ze geeft de moed niet op. Ook vanmorgen blijkt het weer dat ze het beste met Hendrik voor heeft.

"Een paar dagen geleden heb ik kennis gemaakt met de nieuwe dienstbode van "Geertje van Geertje", een pronte meid is dat, ook al is ze niet meer zo jong," zo begint ze, maar Hendrik snijdt haar meteen de pas af. Dat is het beste wat hij kan doen, heeft de ervaring hem geleerd. "Rika kookt me nog te lekker," weert hij af, en gaat dan over tot zaken doen. Na een half uurtje is hij hier klaar en rijdt dan door naar zijn volgende klant. Deze mensen zijn Rooms-katholiek, maar toch kopen ze van een ketter. Wat dat betreft hebben ze een brede blik. Hendrik komt hier graag, de baas van 't spul, Antonius geheten, een keuterboertje, en hijzelf, liggen elkaar. Antonius is vroeger een tijdlang broeder geweest in een klooster, ergens in België, maar heeft toch de huwelijke staat verkozen boven het kloosterleven. Nu schenkt zijn schriele vrouw hem elk jaar een kind, en op deze wijze bouwt Antonius evengoed mee aan het welzijn van zijn kerk.

"Wel, en hoeveel stokslagen heb je je zondige vlees weer gegeven dze week?", vraagt Hendrik belangstellend, terwijl hij de bestelauto opent.

Antonius' vrouw komt ook al aanlopen, omringd door een toom kinderen. "Dat hedde ge toch wel wis," lacht Antonius in zijn sappig brabants. "In 1962 doen we daar niet meer aan, wat zegt gij, Anna?", en hij geeft zijn vrouw een vriendschappelijke pats op haar schouder. "Maar we zijn wel druk met bidden tegenwoordig, het is weer gauw de verjaardag van ons lieve Heer, en we lopen veel naar de kerk. Maar wij doen tenminste wat voor onze zaligheid, jullie protestanten denken altijd dat ge met twee keer ter kerke gaan 's zondags, zomaar de hemel inwipt. Wat zullen jullie nog branden in 't vagevuur." Waarop Hendrik wijselijk maar geen antwoord geeft, hier heeft Antonius toch steeds het laatste woord.

Bij zijn derde klant is Hendrik gauw klaar. Wanneer hij hier het erf oprijdt, komt Martha hem al tegenlopen. Ze krijgt meteen een reep chocolade van hem, en loopt juichend en in de handen klappend het huis weer in. Martha is al veertig jaar, maar haar verstand is bij de Heer, zoals haar moeder pleegt uit te drukken. Hier kan hij deze dag geen zaken doen. Na nog enkele andere mensen bezocht te hebben, vindt hij het voor vandaag welletjes. Zijn sombere gedachten komen weer boven, wat is het leven eigenlijk, "een tocht naar het graf" zei de dominee gisteren nog. Kom, hij gaat thee halen bij zijn schoonzus, en nog eens met de canadese bezoekster praten. Misschien wil de kleine jongen zijn konijn wel eens zien. Het jochie maakte gisteren zo'n schuwe indruk, zo'n kind heeft ook een hoop nieuwe dingen te verwerken. Al die vreemde mensen, die een voor hem onverstaanbare taal spreken, en die hem om beurten willen pakken en kussen.

Al denkend is Hendrik weldra op de plaats van bestemming gekomen. Hij treft het, Henny loopt buiten met haar zoontje aan de hand. "Ha, ome Hendrik," roept ze blij. "Och, voor haar is ook alles vreemd, na zo'n lange afwezigheid," denkt Hendrik mild. Ze zal ook een hoop te verwerken hebben, al die jaren in dat onbekende, verre land eerst, en nu dat weerzien van haar familie. Die lagen lippenstift en poeder, och dat zit maar aan de buitenkant. Als haar man het goed vindt, waarom zou hij er zich dan, met zijn 55 jaar, nog aan ergeren?

"Ik hoop dat Edward het hier zes weken uithoudt, oom," zegt Henny bezorgd. "Niemand begrijpt hem hier omdat hij alleen engels spreekt. De kinderen uit de buurt kunnen hem niet verstaan en lachen hem uit. Hij is zo zeurderig deze laatste paar dagen. 't Is hier allemaal vreemd voor hem, en dat maakt hem kribbig, terwijl iedereen schijnt te verwachten dat hij direct lief en aanhankelijk moet zijn."

Dit is de taal die Hendrik verstaat. Hier spreekt zijn oude Henny weer, ze is toch diep-in niet veranderd, en even lief en bezorgd als toen ze wegging. "Kom jij maar eens mee in mijn auto," zegt hij, en met gebaren maakt hij het kind duidelijk wat hij bedoelt. Even aarzelt het jochie, maar dan blijkt het dat Hendrik hem vertrouwen inboezemt. In de ernstige oogjes komt een lachje. "In the car," zegt hij, en in een ommezien zit hij al achter het stuur. Hendrik neemt hem op schoot, en samen rijden ze naar zijn huis. Hij neemt het kind regelrecht mee naar zijn konijnen. In het Nederlands vertelt hij alle bijzonderheden van elk dier maar het kind schijnt hem toch te begrijpen. Een kind begrijpt elke taal, wanneer een volwassene maar de moeite neemt om zich in de kinderwereld te verplaatsen. Langzaam aan raakt Hendrik zijn neerslachtige bui kwijt. Het warme handje in de zijne, en het pipse snuitje in toewijding naar hem opgeheven, doen weldadig aan. En al pratend en vertellend flitst een zonderlinge gedachte door hem heen. Dit kind, zoals dit jongetje is, zo argeloos en weerloos, zo moet dat andere Kind tweeduizend jaar geleden ook geweest zijn. Hij heeft zich Jezus nooit best kunnen voorstellen, Die is voor hem altijd een vaag begrip gebleven. Maar op dit ogenblik ontroert hem deze gedachte, de Zoon van God is vroeger ook een klein jongetje geweest. Hendrik is zelf nooit vader geweest, maar als vader zou je hart ineenkrimpen bij de gedachte dat je Zoon op 33-jarige leeftijd vermoord zou worden. Dan moet de Hemelse Vader ons mensenkinderen wel erg lief hebben gehad om Zijn Kind dit te laten doormaken. Hendrik's hart wordt warm bij deze gedachte. "Ik was het hele Kind vergeten," zegt hij tegen zichzelf.

B. Hosmar.

Onze oprechte wensen

voor een

RIJK GEZEGEND KERSTFEEST

voor U allen

W. & H. VOORTMAN LTD.

Wij danken U allen dat U ook in 1963 blijk hebt gegeven onze kwaliteitsartikelen te waarderen.

WIJ WENSEN U MEDE NAMENS AL ONZE AGENTEN

Gezegend Kerstfeest

EN EEN

Gelukkig Nieuwjaar

JAN KOK LTD. — IMPORTERS

5250 Yonge Street, Willowdale, Ont.

To you and yours, we extend warmest wishes for happy holidays and a prosperous New Year.

Peter De Haan
& Sons
FINA SERVICE, CAR SALES & REPAIRS
1590 Main St. West
Hamilton, Ont. JA 9-7944

Het nieuwe jaar klopt reeds aan onze deuren,
De eindstreep van het oude is bereikt.
O Heer, U hebt ons velen doen ontvallen
En tóch met Uw genade ons verrijkt.

Nu, vóór het jaar voorbij glijdt in 't verleden,
Roept U ons weer naar 't Kind in Beth'lems stal.
Omdat alleen 't geloof in deze Heiland
Ons levensdoel en werk bepalen zal.

Wij buigen ons eerbiedig voor die Koning,
Wij leggen heel ons leven voor Hem neer . . .
Al was ons werk met zwakheid en gebreken,
Aanvaard het, stel het tot een zegen, Heer!

★

Wij allen bij

CALVINIST - CONTACT / CHRISTIAN COURIER

en

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

wensen U een rijk gezegend Kerstfeest en een gelukkig 1964.

May the joyous Christmas spirit remain with you throughout the new year.

ART VAN SCHELVEN
Insurance Agency
42 DODDINGTON DRIVE
TORONTO 18 CL 9-5837

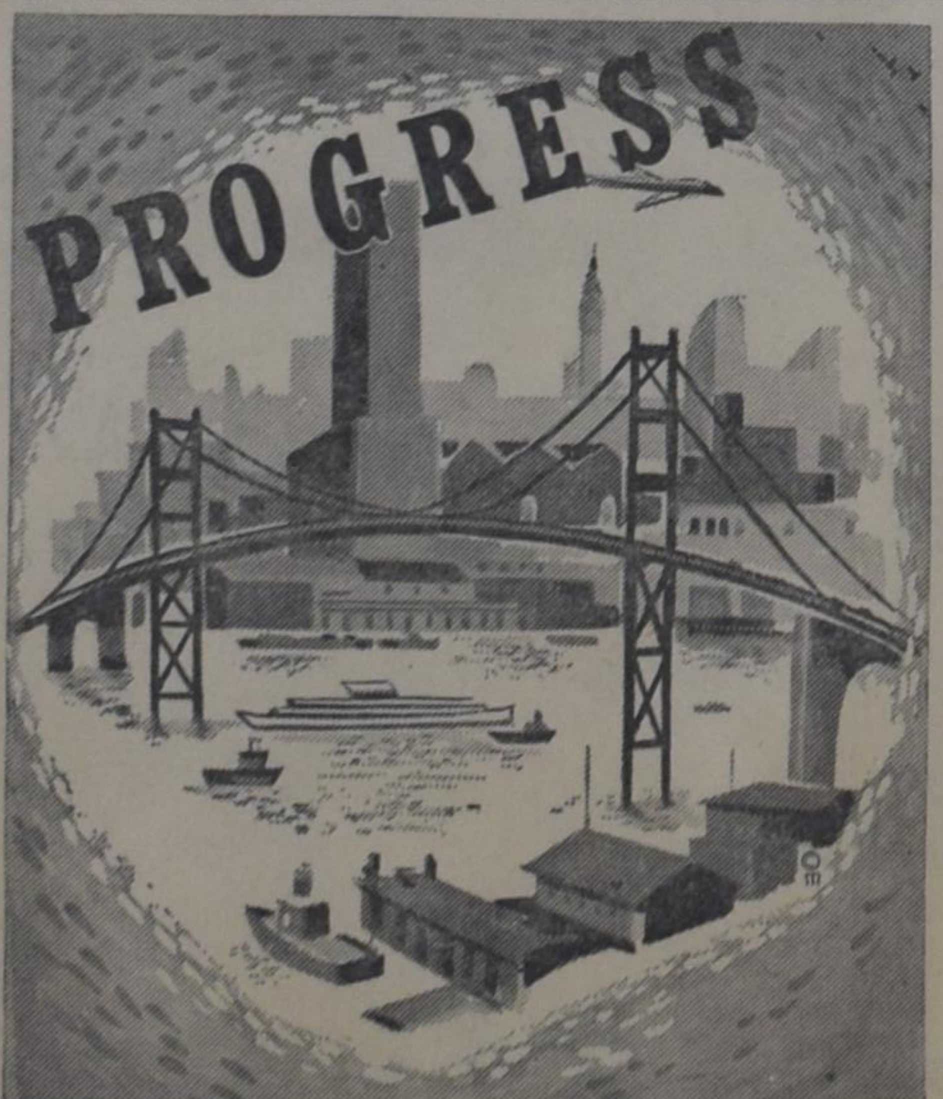

SEASON'S GREETINGS
Vary
EQUIPMENT Co.
Manufacturers of the
Vary Cooling and Ventilating Fans
All Greenhouse Supplies
Ridge Road West, Grimsby, Ontario
Phone 945-4745

A CHRISTMAS STORY:

Why Eddy's Christmas Became the Happiest of All

"As long as you don't give me the money you owe me, I won't have anything to do with you or your family anymore," father said angrily through the telephone. "Be sure of that, and nothing in the world will make me change my mind!" With a bang father slammed down the receiver and didn't bother to say goodbye. Eddy bit his lip. Now they really had a fight, father and uncle Bob. They had been quarrelling for a long time, but never as badly as now. Father's face was red all over and his voice sounded hard and cold. When father had a temper like this, Eddy was a bit scared of him. Oh, he wished that everything would be all right again, but it seemed as if this never would happen. When father talked like that, he meant what he said and would never take his words back . . .

Eddy's thoughts were interrupted by his father's voice. "From now on nobody will set foot in uncle Bob's house again," he said threateningly to his family, who were gathered around the dinner table. "Uncle Bob called me a liar, but he is a thief himself and . . ."

"Jack, please stop and don't repeat those things," mother pleaded. "That is no language to use in front of children."

"Bob refuses to give me my twenty dollars back. I call that theft. There is no other word for it. It's not the money I care about, although I could use it. But what gets me most is that I help him out when he needs money, and then he says that he has already paid me back."

"Maybe he did pay you back and you forgot about it," mother said softly. "Or maybe Bob is convinced that he gave it back and . . ."

"As if I wouldn't know whether I got the money from him or not! But let me tell you something: Bob has always been like that. Even as a child he had a mean streak and tried to take advantage of you."

"I don't think that you have a right to say this, Jack," mother said. "As far as I know Bob, he has always been a fine fellow and not once have I noticed that he was dishonest."

"You don't know him as well as I do, Susan. After all Bob is my own brother and I know him inside and out. But, of course, you will take his side again. That's always the case when I have an argument with someone . . ."

"How unfair to say this!" mother exclaimed, feeling hurt. "I'm just trying to help you to solve this trouble with Bob."

"I can solve my own problems. Don't worry about that. All I want to say to you and the children is that from now on I don't want any of you to visit uncle Bob and aunt Jenny. It that understood? Betty?"

"Yes, father," Betty said timidly.

"Robert?"

"Yes, father."

"Eddy?"

Eddy did not answer right away. Not go to aunt Jenny and uncle Bob anymore? That was terrible! He loved to go there. Uncle Bob had often taken him along when he went fishing with Charles, his oldest son. And not long ago aunt Jenny had gotten a new baby boy, and had called him Eddy just like himself. She had asked him to be little Eddy's special big friend, and Eddy had been very proud. He had never told father about this. He would laugh about these things, but mother had stroked his hair and had said that if he wanted to be little Eddy's protector he should eat better and become stronger.

"Eddy! I'm waiting for your answer," father said impatiently.

Eddy looked up at him. There were tears in his eyes and his mouth quivered when he said: "You . . . you mean that . . . that I can never go there again . . . ?"

"Not until uncle Bob has given me my money back."

"And they cannot come here either . . . ?"

"No, none of their family. I'm waiting for your answer, Eddy."

"I . . . I won't go there, father . . ." He spoke very softly and a tear fell on his plate.

"Don't start bawling, son. There are worse things in life than this, and you have lots of other friends to play with. Charles is too old for you anyway." Eddy did not answer. He tried very hard to keep his tears back.

"Let us finish this meal," mother said. "The children have to go back to school."

"All right then," father said, getting up.

"Don't you want to pray and give thanks?", mother asked.

"I'm not in the mood for prayers today," father answered. "You can pray with the children if you like. I have to go now." He left the room, banging the door behind him.

"We will pray together, children," mother said and she prayed, "Our Father, Who art in Heaven." When she had finished Eddy added quickly so that nobody could hear: "Please, Lord, make father change his mind . . ."

The days which followed were not pleasant at all. Although father's bad temper was over, he was still in low spirits and so was mother. They were not very friendly to each other, and mother had told father very clearly that she did not believe that he was doing the right thing by forbidding the children to see uncle Bob and aunt Jenny. But father would not give in. Several arguments between them had caused a gloomy atmosphere in the house. Mother was unusually quiet and father easily irritated. Betty and Robert, who were both several years older than Eddy, went their own way, trying hard to be as little involved as possible in this family quarrel. For Eddy it was different. He was a very sensitive boy and had a great dislike for family clashes and noisy disputes or debates. He felt best at ease in a small, quiet corner of the room with a library book. Mother often tried to get him out of the house. "Come, go and play outside and get some colour on your cheeks," she would say, chasing him away from the fictitious adventurers in the book and from his own daydreams. He did not like to play outside. The games were always so wild and the boys too rough. He did not care for sports either. He was a poor hockey player on his school team, but it did not worry him. He was not even anxious to become a good player. The only sport he liked was fishing. He rarely caught anything, but that did not matter. He loved to sit by the riverside with a fishing-rod in his hand, waiting patiently for the fish to bite. In the meantime, he enjoyed to look at the water, which was constantly in movement and changing in colour. Sometimes it was blue with green streaks, on other days it was a dirty grey, or a shining silver colour. He had told himself that under the water surface lived a great magician, whose mood changed from day to day. When the magician was happy and cheerful, like his uncle Bob, the water was a sparkling blue; when he was angry and quarrelsome like father was sometimes, the water turned a dirty dark grey and looked repulsive. But when the water looked like a beautiful ribbon of silver, shining in the rays of the sun, and laughing at the high sailing white clouds, the magician was pleased and contended and even more grateful. Grateful for something very special which he had received, and Eddy always wanted to know what it was. But the water did not tell him, and the magician remained hidden. Yet at those times the water reminded him of his mother when she kissed him goodnight, or when she stroked his hair tenderly before sending him out to play.

Little Eddy could look like that too. Eddy had seen it once when aunt Jenny gave him his bottle. The baby had his eyes closed, but his whole tiny face expressed contentment and gratefulness for the nice, warm milk. Now he could see little Eddy no more . . . It made him very sad, and he wished that uncle Bob would give father the money, then everything would be fine and pleasant again as it was before. But uncle Bob said that he was sure he had paid father. He had called up mother one afternoon when father was not home. Eddy had been in the room. He had kept very quiet. He wanted to know what they were going to say, and then he had understood from his mother's answers that uncle Bob felt very sorry about everything, but that nevertheless he was not going to pay father for the second time. Mother had cried when she put the receiver down and she hadn't looked like that beautiful silver river ribbon at all.

"If only I had twenty dollars!", Eddy often thought. "Then everything would be solved." Life had become sad and every member of the family seemed unhappy. Even father. For days he would hardly speak, and then suddenly he would start talking again about uncle Bob. But mother had learned to remain silent. She didn't want to discuss this matter any further, she had told him, because it only made things worse. Uncle Bob was sure that he was right, and father said he was, but since no one could prove it, mother did not know either whom to believe. Father had become very angry when she said that. "You should believe me," he had told her, and since that time mother did not argue with him anymore.

Soon it would be Christmas. Other years uncle Bob, aunt Jenny and their children had always celebrated Christmas with them. One year they would all come to Eddy's parents' house and the next year to theirs. Regardless of where they were, Christmas had always been wonderful, not only because of all the presents under the high tree, but also because everybody was gay and happy. Eddy loved Christmas, and weeks ahead of time he longed for it. But this year everything was different. Uncle Bob, aunt Jenny and their children would not come to their house this time, but stay home, and, of course, nobody was going to give any presents to them. Father had forbidden this. Eddy had planned to buy a soft cuddly toy for little Eddy and have it brought to aunt Jenny by Wayne, his best friend. But now he was not even allowed to do this.

"If only I had twenty dollars!", Eddy thought again. He would know exactly what he would do with it. He would put it under the christmas tree in the livingroom, wrapped up in a big box and he would write "for father" on the outside. When father found the money he would think that uncle Bob had given it, of course. Father would be happy and all their troubles would be over! Eddy often daydreamed about this. In his imagination he saw the big parcel with all the money lying under the tree. Nobody would know what was in it, except himself. And then father's surprised and happy face! And mother would laugh again and Betty and Robert would stay home the whole night and not go out anymore as they had often done these days.

"But how could I ever get twenty dollars?", Eddy wondered sadly. It was a terribly large sum of money. Two thousand pennies! Eddy had never had so much money in his pocket. He had weighed his piggy-bank in his hands. There must we quite a lot of pennies in it and even dimes and some quarters, but it could not be more than a few dollars all together. Besides he could never get the money out. He had tried to break it open with a knife, but it would ruin the lock and mother would find out about it for sure. No, he could not use his own money and it would not be enough anyhow.

And then one night, Eddy had a bright idea. "I can work and earn the money!", he suddenly thought. "Lots of boys his own age made money by doing all kinds of odd jobs. I can do the same!" Eddy closed his eyes and snuggled in his blankets. It was cold in his bedroom. A whirlwind of ideas tumbled through his head. "Too bad I can't take a paper route," he thought, his mother would not let him. He had tried this before. But she was afraid that he would catch a cold being out so early in the morning, and besides, he needed all the sleep he could get. He was so delicate.

"But I could clean driveways if it starts to snow, and wash cars and do shopping for old people and perhaps help in a store or sell Christmas cards . . . There must be lots of things to do! It's the 4th of December now . . . I'll still have about three weeks . . . Suppose I could make 20 dollars during that time! Twenty dollars in three weeks, that is . . . that is . . ." Eddy frowned while he tried to figure out how much money he should make each day to have twenty dollars by the end of three weeks. "On Sundays I can't work, of course . . . so that is six days a week, that is eighteen days in three weeks. A little more than a dollar a day! "Finally Eddy had found the answer." That couldn't be too difficult! After school he could do a lot of work and he had all day Saturday. Without too much trouble he could earn the money himself!"

Eddy was very excited and unable to sleep. When the hours passed by, he became more and more convinced that he would have no difficulties at all in finding enough jobs, and when he finally fell asleep, long after midnight, he dreamt about a beautiful silver ribbon, floating on the river; when he took a closer look, he saw that it was a chain of silver coins, of real, newly minted dollars . . .

Eddy, however, soon found out that it was not so easy at all to earn money. It seemed that everything was against him. First of all there was no snow to clear. The weather was foggy and miserable with a stormy Northern wind and temperatures around 32 degrees. The days were short and dark and did not leave Eddy much time to perform odd jobs after school. His mother wanted him to come home from school immediately, she was afraid that he would get asthma trouble because of the wet and unhealthy weather. That was another thing he had not counted on in his plans. Now he had to make all kinds of excuses and even tell small lies in order to come home a bit later than usual. Eddy did not like this. He felt guilty, and worried about it. But he had to make twenty dollars . . . He had to. After the first week he had only $ 1.75 hidden in his bedroom. That was all he had made so far. Only two more weeks now! Harder than before he tried to line up jobs. He went from store to store, but no one seemed in need of an eight year old boy. One storekeeper gave him a quarter for no work at all and told him to go home. "You're too young to work, lad," he said. "What you need is a lot of fresh air, food and rest!" and with a kind pat on his shoulder he had sent him on his way. But Eddy did not give up. His cheerfulness had gone and his expectations of becoming rich in a few weeks, had died. Life was not so easy after all.

At night he worried about the money. It became an obsession, and kept him awake many hours. In the morning he felt dead tired and had deep blue shadows under his eyes. His appetite, which had always been poor, vanished completely. Mother noticed it, and tried everything to make him eat, without success. Then, one day she told him that if he did not eat his breakfast, he had to stay home from school. Now Eddy forced himself to eat the bowl of cereal and the thin slice of bread. Suppose he had to stay home! Then the chance to make money at all was gone! Mother became stricter by the day, refusing to let him play outside because of wet weather and she insisted that he come home right away when school was out. Only on Saturdays Eddy managed to get away for an hour or two, but this was not enough to achieve his purpose. Eddy started to tell big lies in order to escape from home. One day he told his mother that a friend invited him over to play at his house, next time, he said, he had to wait so long to change his book in the library or, the teacher had kept him in school for another half hour he had been caught talking during the lesson. Sometimes when mother questioned him further, he became confused and mixed up, and started to cry when mother called him a bad boy, whom she could not trust anymore. She hardly ever stroked his hair these days and often he was sent to bed without a goodnight kiss. Mother was short tempered too, and at the same time extremely worried about Eddy's physical condition. Things were not going right in Eddy's home, and the harder Eddy tried to make things better — that is to earn money — the worse everything became.

Eddy cried himself to sleep more than once. Under the blankets he sometimes folded his hands, and asked God to help him make the twenty dollars. But the prayers did not comfort Eddy, nor encouraged him. Eddy knew very well why. How could he pray to God and at the same time be disobedient and dishonest to his parents? But there was no other way open for Eddy . . . it seemed.

It was a week before Christmas now. And a thought had struck Eddy. By now he was convinced that he would never reach his goal. He was still $ 17.75 short. He could not earn this big amount, he knew that, but suppose he f o u n d it? Things like that often happened, Eddy told himself. Many people lost their purses or wallets when they were doing their Christmas shopping. Of course Eddy did not want to keep the purse, that would be stealing. But he would give it back to the owner and very likely he would be rewarded with some money. The greater the amount he could find, the bigger his reward would be. Eddy had once heard that a ten year old boy had found a purse with over two hundred dollars and a diamond broche in it, and had received fifty dollars from the lady! Who knows what he would get if he found something like that?

And so, that last Saturday before Christmas, when the stores were overcrowded, Eddy lingered around in the big department stores, looking around with anxious eyes if the ladies or men happened to drop anything. He had told his mother that he was going to see the Santa Claus parade, and had promised to be back at 5 o'clock.

Eddy would have loved to see the parade, but he could not afford the time. Four more days and it would be Christmas . . . four more days to get $ 17.75 . . . "O, please God, let me find something valueable . . .", he prayed silently. But again Eddy had no luck. Once he picked up a glove for a lady and all she gave him was a grateful smile. About an hour later he saw a small parcel on the floor and hastily picked it up. Then a hoarse voice said: "That's mine, kid, Hands off!" A rough looking boy about 20 years old seized the parcel out of his hands. Eddy was too stunned to explain, and with tears in his eyes, hurt and humiliated he quickly walked away. When he really found a purse later-on in another store, it belonged to a child and there was only one dime in it. The child, who had been crying for her lost treasure, almost jumped for joy when Eddy handed her the tiny plastic purse. That was the only thing that afternoon which made him feel a little better.

When it was a quarter to five and time to go home, Eddy had not made or received one single cent. He was defeated. All his beautiful plans would never become reality. There would be no big parcel with 'father' written on it under the Christmas tree; there would be no happy faces in the house, and neither would uncle Bob and aunt Jenny come to celebrate Christmas with them.

"It will be a terribly dull day," Eddy thought desperately. "Even if father and mother try to be cheerful, it will never be like other years, for they will not really be happy inside . . . and I won't be either. We all could have been happy if I had twenty dollars . . . Why didn't the Lord Jesus help me to get it? It would have been so easy for Him . . ." Eddy could not understand it and his faith in Jesus had become very small. He had never felt so hopeless and miserable before in his whole life.

He coughed badly when he entered the house and went to bed right after supper. He did not even want to help trim the Christmas tree. "I don't care for the tree," Eddy said softly to himself. "A Christmas tree only doesn't make real Christmas anyhow . . . We may as well have no Christmas at all . . ."

When later at night his mother went to see if he was asleep, she stood silently at Eddy's bed. "He has been crying again," she sighed. "He must be terribly upset about the trouble father has with uncle Bob . . . Oh, I wished one of the two would give in. How can we ever celebrate Christmas like this? Twenty miserable dollars destroys our happiness. It hardly seemed to matter anymore who was right, her husband or uncle Bob. The worst thing was that they were both so terribly stubborn and refused to give in. It was not the first time that a thing like this had happened to her husband. He was very quick tempered and then often said things which he could not account for. Later-on he felt bad about it, but still he could not bring up the courage and self-denial to admit this openly and to apologize. It had been very wrong of him to forbid all association with uncle Bob and his family, and an order like that was by no means justified, not even if the amount of money involved was 200 dollars instead of 20. But her husband would rather bite off the tip of his tongue than take his words back, which were uttered in a flash of temper. Yet she was convinced that he regretted to have broken the family tie with his brother. It seemed impossible for him to humiliate himself. It looked as if he was afraid to lose his prestige. If only he would realize that by admitting his faults he would be respected much more by the whole family and many others . . ." Mother sighed again and left the room. "Oh, God," she prayed, "please help us . . . Thou hast given us so many blessings, but we spoil it all ourselves . . ."

It was two days before Christmas. Eddy wandered listlessly through town. Mother had wanted him to stay home; the wind was chilly and it was getting much colder. But Eddy had sneaked away this afternoon. He just could not concentrate on his book and the beautiful Christmas tree with several new ornaments on it, did not cheer him up either. It made him feel even sadder. That's why he had left the house when mother had gone upstairs to take her afternoon nap. He walked through the streets without purpose. He did not even bother to look for a lost wallet anymore. Things like that happened in books, but Eddy was sure that he would never find a purse with a lot of money in it. All his efforts to save $ 20.— for father had been in vain.

"I will be glad when Christmas is all over," Eddy said to himself. "Whether the Lord Jesus was born tomorrow doesn't make any difference for us . . ." He walked on, without realizing where he was going. He had left the town behind him and went now into the direction of the river. Perhaps he believed that the river, which he loved so much, would console him. The side road was muddy and the wind whistled through the bare branches of the trees beside the river. Eddy was getting cold, and just as he planned to turn around to go home, he saw something which made him stand still. There, in front of him ran a big dog . . . a dog with a thick coat of long grey hairs . . . that couldn't be Baldwin, could it? Eddy suddenly started to walk very fast. It looked like Baldwin! But it just could not be him . . . impossible! Baldwin was not allowed to be loose and on the roads. Mrs. Spengler was afraid that some one might steal him or that he would hurt people. Baldwin was always on a leather leash when he was taken out by Mrs. Spengler, and only in the huge garden around her beautiful mansion was Baldwin allowed to be without a leash or chain. Mrs. Spengler was very fond of her dog. "Without Baldwin I would feel very lonesome now that Mr. Spengler is dead," she had once told Eddy. Eddy knew Baldwin very well. Every day on the way to school he passed the nice house with the high green fence around it. When Baldwin was playing outside, Eddy whistled and immediately the dog would run towards the fence and Eddy could talk with him and even stroke his back when he put his hand through the fence. More than once Mrs. Spengler had invited him into the house. She seemed happy that Eddy was such good friends with her dog. "Many school children tease animals," she had told him. "They should not do that. Dogs and all other animals are just like small children. They need a lot of love and attention."

Eddy hurried on. He whistled like he did on schooldays when he called Baldwin. The dog in the distance suddenly stopped running. Eddy whistled again. Then the dog barked. "It is Baldwin!", Eddy thought. "He must have escaped somehow. I'm sure Mrs. Spengler doesn't know that he is here . . . Suppose somebody tries to steal him! Or if Baldwin gets lost! I will catch him and bring him home . . ."

Now Eddy ran as fast as he could. "Baldwin, Baldwin!", he cried, "come to Eddy, come, come . . . I'll bring you to your boss. Don't be afraid . . . I won't hurt you . . ." But perhaps the dog could not understand his words, for instead of coming closer to Eddy, it jumped off the slope, going down to the river. Eddy tried to follow him, calling the dog all the time. "I must catch him," he said determinedly. "How glad Mrs. Spengler will be to have him back . . ." And then suddenly a thought struck Eddy as if someone had given him an unexpected blow; "If he brought Baldwin back, Mrs. Spengler might give him a reward! The dog was very expensive, she had told him once, and she had shown him his stud-book. Imagine if Mrs. Spengler would give him 20 dollars!" Eddy now felt as light as a feather and with doubled energy he went after the dog. He was coming closer now. Too bad it was so muddy and slippery here at the river; he had to be careful not to fall . . . Eddy whistled again, long and loud.

Baldwin looked around and then, with a big jump he ran towards the boy, who was whistling such a familiar tune. "Baldwin, it's me! Eddy! Come!" The dog, lost and bewildered by his sudden freedom, at last seemed to realize that his young friend was there. He leapt against Eddy with such a force that Eddy stumbled. He tried to hold himself, but lost his balance and found no support for his feet in the slippery mud. He started to roll with the dog dancing around him. Eddy struggled to come to his feet, but it was too late. The slanting slope offered no resistance and before Eddy realized what had happened, he fell into the fast streaming water of the river. For a moment the icy cold water made him numb; then when he felt how the strong current tried to pull him into the midst of the river, Eddy panicked and struggled to reach the shore. "Help! Help!", he screamed, but the wind blew his voice back across the wide river. Eddy tried to swim. He knew how to do it, but he had never been very good at it. But the waves were stronger; they pushed his head down, they poured water into his mouth and nose and ears. "I'm going to drown . . ." Eddy thought alarmed. "I don't want to die . . . Please, Lord, help me . . . help me . . ." He fought against the waves and the current, but he could not keep it up. He was exhausted and had no strength left. Finally, Eddy did not fight any longer, he did not struggle anymore against the waves. The cold overpowered him and without further resistance Eddy let himself be carried away by the dangerous current.

Eddy did not know it. He was losing consciousness. But Baldwin started to bark and howl when he saw that his little friend disappeared in the dark and terrifying water. A moment the dog hesitated. Then he plunged into the river and swam towards the small floating object. With his teeth he seized Eddy's coat and started to swim back, slowly and with the greatest care. The waves washed over Baldwin's head and the current pulled his legs, but Baldwin swam on, his teeth firmly planted in Eddy's coat. Pounding and without hardly any strength left, Baldwin managed to get his friend ashore. There he dropped him. Then the dog jumped away, barking wildly until some men heard him and found the little, unconscious boy lying face down in the mud at the river's slope.

It was night. But in Eddy's house no one was asleep and the lights were burning all over the house. Eddy was laying on the couch in the livingroom, his eyes closed and his face as white as the artificial snow on the Christmas tree. In a circle his parents, brother and sister and the doctor stood around him, silently. The doctor kept a check on Eddy's pulse. Everybody waited with tension for the doctor to speak. In everyone's mind was the same question: "Will Eddy regain consciousness or . . . will he die?" Finally the doctor looked and a vague smile appeared on his face: "His pulse is getting stronger," he reported, "he's coming back to life . . ."

Eddy's father could not bear it any longer. He covered his face with his hands and left the room. "God, let him live . . . o, please let him live . . ." he prayed, half sobbing. "And please, forgive me . . ." Then he went to the telephone in the kitchen and dialed a number. It took a long time before the call was answered. Then father said: "Bob, please . . . come as soon as you can . . . Eddy almost drowned . . . we need you . . ."

"I'll be there in a minute, Jack," uncle Bob answered. Father put the receiver back and rushed back to the livingroom. Eddy's face was not as white as a few minutes before, and it seemed as if his mouth quivered. Then he opened his eyes. He looked around without recognizing anybody . . . his eyes looked frightened from one to the other. His mouth quivered again. His lips separated. "The money . . . the magician took . . . all my . . . money . . . Uncle Bob . . . cannot come . . . now . . ."

"He is delirious," the doctor said. "He doesn't know what he is saying. We had better put him in his own room."

"I'll carry him," father said, lifting Eddy up with the greatest care and tenderness. "Be quiet, my boy . . . uncle Bob will come . . . everything is all right again," he whispered. But Eddy did not hear him.

Now it was Christmas. Eddy lay wide awake in his bed. It was very quiet in the house. Had they all gone to church? Eddy listened carefully. Someone came to his room. "That must be mother!", he thought. But when the door opened his father came in. He looked worried. "How do you feel, my boy?"

"Fine, father. I had a good long sleep and my chest doesn't hurt anymore either." A big smile brightened his father's face. "That is good news, Eddy! Now you must eat something. Mother wanted to stay home herself, but I promised that I would give you the best care in the world, and that you would eat at least one slice of bread and a soft boiled egg. So don't let me down, son!"

"I won't father . . . I'm so happy that it is Christmas and that uncle Bob and aunt Jenny are coming . . . just like other years."

"I'm happy, too, that they are coming, Eddy, but I'm even more happy that it is Christmas today. You know what it means, don't you? Christmas?"

"Of course, father! That's when Jesus was born."

"That's right. And do you know why?"

"To forgive our sins."

"Very good, Eddy. And how did He do that?"

Eddy wrinkled his forehead. "Because he died for us?"

"Yes, that's right. By paying for our sins with His own life. Do you understand that, too, Eddy?"

"A little bit, father . . . it is difficult to understand, isn't it?"

Father sat down on Eddy's bed. "That's what I thought, Eddy, that it was very difficult to understand. But now I do . . . I have to tell you something . . . You have a right to know that . . . You see, Eddy, boys sometimes do bad things, but grown-ups, too. I often do wrong things myself . . . It was very bad of me to make such a fight with uncle Bob about money . . . and I knew it, too, Eddy. That's even worse . . ." Father's voice sounded hoarse. He seemed at a loss for words. It was not easy for him to talk to Eddy about these things.

"Then yesterday you told us . . . that . . . that you wanted to earn twenty dollars and to give this to me . . . and that was why you wanted to go out every day . . . But you could not make twenty dollars. You know why?"

Eddy shook his head. "I tried very hard, but it did not help . . ."

"You would never have been able to pay with this money . . . because no one can pay for somebody else's sins. You tried to pay for my sins and you had to find out that you could not. Even if you had saved 20 dollars, it would have made no difference. I would have found out right away that it was not uncle Bob who had given the money, but you. But besides that, there is another, much more important thing . . ."

Eddy looked expectantly at his father. What could that be?

"You had to lie to mother to cover up what you had been doing, you became disobedient and sneaky . . . You see, Eddy, that was wrong, that was sin. And with a bad deed you can never work out something good. Right?"

Eddy sighed deeply. "That's why I could not pray so well either . . ." he said slowly.

"And that's why I could not pray, too, Eddy, for I was angry with uncle Bob and had said very bad things. I had hurt mother and you and Betty and Robert and aunt Jenny, but above all I had hurt God. I did not ask for forgiveness and if you don't do that, you cannot talk to God. He just doesn't want to listen. But if you are really sorry, God says: Everything is forgiven. You can start all over again with a nice, clean sheet. And then with one big stroke He wipes out all our sins and faults. We don't have to pay for them. Someone else has done that for us, because we are unable to pay for our bad deeds and words. You know who that One is?"

"The Lord Jesus?"

"Yes, the Lord Jesus. God's own Son. He was born today. That's why it is Christmas and why we are so happy."

"Are you and uncle Bob friends again, father?"

"Yes, Eddy, everything is all right now, my boy," father said, while he stroked Eddy's hair like mother often did. He stood up. "I'll make your breakfast now, otherwise mother will never let me look after you again!" He bent over his bed and kissed him. "I am very proud of you, Eddy, and I love you very much. Never forget that." Then he walked quickly to the door. "I need the Child in the manger to pay for my sins," he said to himself, "but also another child to make me realize this . . ."

Eddy sighed deeply. Tears of happiness welled to his eyes. Father's friendship and confidence filled his heart with joy and gratitude. This Christmas was going to be the happiest of all! In a sudden impulse he folded his hands and closed his eyes and prayed: "Thank you very much, Lord, for everything . . . for father and uncle Bob . . . and . . . and especially for Baby Jesus Who was born today . . ."

Ineke Parlevliet.

Banketbakkers

KERST KRANSEN

zijn beslist niet te overtreffen.

BAKKER

Vandenberg

bewijst het!

VRAAG ER UW WINKELIER NAAR!

OOK BIJ

H. Morgan's

AT "THE CENTRE", HAMILTON

Wij wensen allen Prettige Kerstdagen en een Voorspoedig 1964

Peter Zylstra

en Familie

87 Queen Street

Brantford, Ont.

TEXTIEL EN

HOLL. GROCERIES

K. Kraay

REAL ESTATE BROKER

ST. CATHARINES, ONT.

wenst alle lezers van Calvinist-Contact

PRETTIGE EN GEZEGENDE KERSTDAGEN

en een

VOORSPOEDIG NIEUWJAAR

Met dank voor het door velen Uwer geschonken vertrouwen hopen wij U ook in het nieuwe jaar weer van dienst te mogen zijn bij de aankoop van een

PRIMA BOERDERIJ, HUIS OF ZAAK

Wishing you
a most happy
holiday season,
with sincere
thanks for the
pleasure of
serving you.

De Boer's Furniture Import Ltd.

4899 Yonge Street - Willowdale (Toronto)

(Just North of Hwy. # 401)

BA 5-3446

"IMPORTERS OF EXCLUSIVE FURNITURE"

Openbaring voor de Heidenen

door Jacoba M. Vreugdenhil

Op de middag vóór kerstmis hadden Harry, Annetje, Melsje en Heleentje hun nieuwe huis betrokken, maar er bleven nog een aantal kinderen over om ons ná het feest bij onze thuiskomst in de flat te begroeten. "Wij hebben een kerstboom!" "Wij hebben een kerststalletje!" "Wij hebben een kerstboom èn een kerststalletje!"

Everard leek minder opgewonden dan de anderen. "Wij hebben het kindje gehad, maar het is weggegaan", zei hij.

Wanneer is Heleentje geboren? Het moet zoals nu in de vakantie zijn geweest; de andere kinderen logeerden immers bij ooms en tantes buiten de stad, ook Harry die al op school gaat. De pinkstervakantie dan, want het was prachtig weer; overal zaten de mensen met open balcondeuren te eten.

Melsje was thuis. Dat kwam natuurlijk door zijn verjaardag, die hij de dag tevoren had gevierd. Of door het feit dat hij, zo'n grote praatjesmaker als hij overdag is, 's avonds in een vreemde omgeving heimwee krijgt. Toen zijn moeder en zijn vader 's morgens overhaast in een taxi vertrokken werd Melsje, nog in pyama, beneden bij tante Ella gedeponeerd. Tegen een uur of één haalde zijn vader hem weer op.

Daarom was het Melsje van wie we het blijde nieuws vernamen. Hij stond op het balcon, gevaarlijk ver over het hek gebogen, en schreeuwde: "Ik heb een kindje, ik heb een kindje!"

Melsjes stem is schel en doordringend. Hij moet zo'n drie of vier blokken ver te horen zijn geweest. Opeens stonden links, rechts, boven en beneden de balcons vol meelevende buren, sommigen met hun servet nog in hun hand. Er werd gelachen en gejuicht. Servetten en vingerdoekjes zwaaiden door de lucht. De grote Mels, die toen het telaat was zijn zoon de hand op de mond kwam leggen, dankte op mannelijk-schutterige manier voor de luidruchtige felicitaties. Hij bloosde ervan, zagen wij op het balcon vlak boven hem.

Zeven maanden is dat dus alweer geleden. Bij die gelegenheid werden voor het eerst de jongens van de bovenste verdieping opgemerkt, Ronald en Everard, zoals we later hoorden. Ze stonden op hun keukenbalcon verbouwereerd de drukte aan te kijken. De grootste leek van de leeftijd van Harry, de kleinste iets jonger dan Melsje, maar allebei zagen ze er nogal smalletjes uit. Dat de vreugdebetoon buiten hen omging, dat zij alleen er buiten stonden, moeten ze zich pijnlijk bewust zijn geweest.

Ook Melsje, in al zijn geluk, kreeg hen in het oog. Melsje heeft een vriendelijke mededeelzame aard. "Jongetje", riep hij naar zijn leeftijdgenoot; hun namen kende hij dus nog niet; misschien de dag tevoren waren ze uit Eindhoven gekomen. "Jongetje, ik heb een kindje!"

Het jongetje wist niet wat hij daarop terug moest zeggen. Zijn broertje fluisterde hem iets in. Voor hij verlegen "welgefeliciteerd" durfde roepen was Melsje door zijn vader mee naar binnen gesleurd.

Al leek het na Melsjes officieuse afkondiging min of meer overbodig, toch kwam de gelukkige vader na het middagbezoek aan het ziekenhuis (samen met Melsje) nog even officieel de geboorte van een welgeschapen dochter melden. Helena Liduina Maria heette ze, ze woog zeseneenhalf pond en moeder en kind maakten het uitstekend. Melchior junior liep achter hem aan en presenteerde de beschuiten met rose muisjes.

Van zijn vader hoorden we toen, dat voor Melsje deze Helena Liduina Maria niet zomaar een zusje was, zoiets als Anneke, maar een verlaat verjaardagsgeschenk. Een kindje speciaal van en voor hem. De bizondere rechten, die Melsje op de baby van de familie mag doen gelden, worden na zeven maanden nog steeds door Harry erkend. Zelfs door Anneke, die kleine kattekop.

Nog voor hij het gezien had was Melsje dus al zó blij met zijn eigen kindje, dat hij zijn opgetogenheid op het balcon uitschreeuwen moest. Nu hij zijn moeder en zijn zusje in het ziekenhuis had bezocht vond hij geen woorden meer voor zijn extase. Toen zijn vader hem vroeg of er nog genoeg beschuiten waren voor de nieuwe mensen van boven keerde hij moeilijk naar de aarde terug. "Ze hebben daar een jongen zo groot als Harry en eentje kleiner as ikke", begon hij op zijn vingers af te tellen. "En een pappa en een mamma." Kinderen weten zulke dingen; bij iedere verhuizing binnen ons blok werden tot dusver de eerste inlichtingen over de nieuwe bewoners door Harry en Melsje verstrekt. Ze zijn nog altijd juist gebleken.

"En geen zusje?" informeerde Melchior senior.

"Nee", zei Melsje. "Een zusje hebben ze niet. Ook geen kindje."

Ook geen kindje.

Het kindje van Melsje heeft van het begin af een soort band gevormd tussen Melsje en Everard. In de eerste week van hun vriendschap moet het ongeveer het enige zijn geweest, waarover Melsje wilde praten. Zelf hebben we gehoord hoe hij aan Everard en Ronald de doopplechtigheid beschreef. Graag zou Melsje zijn nieuwe vriend naar het ziekenhuis hebben meegenomen, maar dat werd hem niet toegestaan. Everard zou het kindje mogen zien als Mamma het mee naar huis had gebracht, werd hem gezegd Bij gebrek aan beter wilde Melsje nu dadelijk reeds (achter elkaar, zeggen ze hier) Adriaan aan Everard vertonen, onze Angorakat.

"Hem heet Everard", introduceerde hij, toen hij met het nieuwe buurjongetje voor onze deur stond. "Hem wou naar Adriaan komen kijken." — "Als het mag van U", voegde hij er welopgevoed aan toe.

"Hem zijn broertje heet Ronald. Ronald wou ook naar Adriaan komen kijken. Zal ik hem zijn broertje maar even gaan roepen?"

Het oudere broertje had zich tijdens de voorstelling op de achtergrond gehouden, maar toen Melsje hem riep kwam hij haastig naar beneden. Hij wist iets van manieren af. "Dag mevrouw, dag meneer", groette hij beleefd voor hij achter Melsje aan de eetkamer in ging, op naar Adriaan.

Een bezoek aan de kat Adriaan moet voor kinderen altijd onbevredigend blijven, al komen ze telkens weer terug. Hij laat zich hun eerbiedige bewondering en behoedzame liefkozingen slechts gedurende een zekere termijn welgevallen. Zodra ze hem te opdringerig worden springt hij boven op de boekenkast en gaat hen uit de hoogte zitten bekijken. Spelen met veemden doet hij alleen als hij er erg veel zin in heeft.

Verlangend stonden de twee nieuwe buurjongetjes op te kijken naar het prachtige dier. Bij wijze van schadevergoeding begon Melsje de kinderboeken onderuit de kast tevoorschijn te halen. "Laten we maar boeken gaan lezen."

Tijdens dit "lezen" dan kwam het verslag los van de doopplechtigheid, die door Melsje was bijgewoond. Het was een verward verhaal, waarvan wij als volwassen andersdenkenden ongeveer even weinig begrepen als de beide blijkbaar buitenkerkelijk opgevoede kinderen. Een hele grote auto, blauw van binnen, speelde er een grotere rol in dan het doopwater als teken en zegel des Verbonds, maar het kindje was erg zoet geweest. Het had niet eens gehuild.

"Wat *is* dopen?" vroeg Everard. Melsje was in staat dit door middel van een aanschouwelijke voorstelling duidelijk te maken.

"Waarom wordt een kindje gedoopt?" wilde de grootste jongen weten.

Deze vraag bleek te moeilijk voor Melsje, die nog geen catechismusonderricht geniet. Hulpzoekend keek hij naar ons.

"Als een kindje gedoopt wordt zegt Onze Lieve Heer: dit kindje is van Mij."

Het was niet het exacte antwoord op Ronalds vraag "waarom?" maar Melsje kon ermee instemmen. Nadenkend knikte hij. Degene die bezwaren had was Everard

"En het kindje is toch zeker van Melsje."

Om zoveel onwetendheid schudde Melsje wijs zijn hoofd. "Het is mijn kindje, maar het is ook het kindje van Onze Lieve Heer. Onze Lieve Heer hep het aan mij en aan mamma en pappa gegeven." — ook aan Harry en Anneke", erkende hij vroom. "Als een kindje gedoopt is kan het in de hemel komen bij Onze Lieve Heer."

"Zijn jullie gedoopt?" vroeg ik aan de oudste van de jongens.

Ronald kan daar geen antwoord op geven.

"As je niet gedoopt ben ben je een heiden".

Het was Melsje die dit constateerde. Soms denken andersdenkenden toch wel gelijk.

Op de dag dat Marjan thuis kwam stond Everard erbij.

Zo'n thuiskomst van een moeder met haar nieuwe baby behoort tot het mooiste wat wij van elkander kunnen meemaken. Wanneer de vader niet zelf een auto bezit komt er een taxi aan te pas — altijd en bij iedereen dezelfde, een grote zwarte, van binnen met blauw plastic bekleed. Hij is van Offers op de hoek van de Frederik Hendrikstraat. Offers zit bij deze gelegenheid zelf achter het stuur en hij straalt mee in al het geluk. Met een brede zwaai groet hij de belangstellenden die zich, al naar gelang van hun leeftijd, bij de voordeur of achter de ramen hebben verzameld. Eerst verschijnt de moeder, de onkenbaar verpakte baby in haar armen. Zo beleefd en behoedzaam als hij het de koningin zou doen helpt Offers haar uitstappen — en ze *is* ook de koningin op dat moment. Daarna komt de vader, die een koffer draagt.

Offers duikt in de bagageruimte en met zijn armen vol bloemen en fruit sluit hij de rij. Vanwege de belangstelling voor de ramen doet de moeder bekoorlijk-verlegen en de vader schutterig-verlegen; alleen Offers blijft zijn betrouwbare bemoedigende zelf.

Toen Melsje zijn moeder en zijn kindje zag aankomen bereikte zijn verrukking prompt de graad van sprakeloosheid. Zonder op de gebruikelijke manier te gillen en te schreeuwen stoof hij naar haar toe. Of hij zelf nog een baby was, zo drukte hij zijn gezicht tegen haar mantel; ik geloof zelfs dat hij uit onmacht om op andere wijze zijn vreugde uit te drukken een beetje heeft gehuild. Marjan had geen hand vrij om hem te troosten. Daarom zette de grote Melchior de koffer neer om zijn zoon in zijn armen te nemen. Zo werden er dus twee kinderen naar binnen gedragen. Over de koffer ontfermde zich Offers.

En ik keek naar Everard, die naast Melsje bij de voordeur had gestaan. Ronald was die dag voor het eerst naar school, de openbare aan de Kanaalweg. Allemaal zag het jongetje ze weggaan, de moeder, het kindje, de vader en Melsje. Tenslotte ook de indrukwekkende auto, groot en zwart, maar blauw van binnen. Eenzaam en verlaten bleef hij bij de voordeur achter. Zoals altijd wist ik te laat wat ik voor hem kon doen. Toen ik het raam openmaakte om hem te roepen of hij met Adriaan wilde spelen, was Everard met zijn step de hoek al om.

Wij waren er natuurlijk niet bij toen de eerste ontmoeting plaats had tussen Everard en het kindje. Marjan heeft die ons beschreven. "Eerst durfde hij amper de kamer in te komen. "Kijk, dat is mijn kindje", zei Melsje, en sleepte hem mee. Daarna was het niet meer van de wieg vandaan te krijgen. Hij zei geen woord, maar als je dat gezichtje had gezien . . . Zo moeten de herders en de koningen naar het Kindje in de kribbe hebben gekeken . . ."

Wij waren er ook niet bij toen de kwestie van de kleuterschool voor Everard aan de orde kwam.

Links en rechts, boven en beneden, komen de buren op geregelde tijden 's avonds bij elkaar om te bridgen en te dansen. Wij doen daar niet aan mee, gedeeltelijk om principiële reden — wij zijn bij dansen en kaarten niet groot gebracht — gedeeltelijk omdat wij er te lui voor zijn.

Het duurde niet lang voor de ouders of Ronald en Everard tot de deelnemers aan deze dans- en bridge-avondjes behoorden. Op een zaterdagavond gaven ze er zelf een. Het ging er vrolijk en levendig toe, hoorden wij. Maar toen het twaalf uur had geslagen werd alles stil; het zijn mensen die niemand overlast aandoen.

"Die ouders van Ronald en Everard doen nergens aan" berichtte Marjan de volgende maandag. "Hun moeder is nog wel gedoopt. In jullie kerk."

Op diezelfde zaterdagavond was Marjan over een kleuterschool voor Everard geconsulteerd. Ze had uiteraard de school van de nonnen aanbevolen, "Maria's Kleuterhof"; Everard kon dan met Melsje mee. De openbare kleuterschool is aan de overkant van de verkeersweg; als Everard daarheen ging zou hij iedere dag gehaald en gebracht moeten worden. "Is er eigenlijk ook een kleuterschool van jullie kerk?" vroeg Marjan aan mij.

Natuurlijk zijn er in onze stad inderdaad kleuterscholen, die men van onze kerk zou mogen noemen, al liggen de verhoudingen organisatorisch een beetje anders. Er is er zelfs een bij ons in de buurt. Een jongetje als Everard zou erheen gebracht moeten worden. Door wie? Nu ja, daarvoor leek het nu wel min of meer te laat. Wij hadden Everard stralend gelukkig samen met Melsje zijn eerste schoolgang zien maken en hem zo mogelijk nog gelukkiger zien thuiskomen.

Wanneer het een of andere kind zichzelf bij ons uitnodigt is het doorgaans om het gezelschap van de poes begonnen. Ronald en Everard ontwikkelden zich tot de meest toegewijde kattenaanbidders, waarmee wij ooit te doen hebben gehad. Zo goed als dagelijks kwamen ze Adriaan opzoeken. Ronald was er tevreden mee, in stille adoratie naar de Angora te kijken, als die zich op de kast had teruggetrokken. Het merkwaardigste was, dat het trotse eenzelvige dier op den duur tegen zoveel geduldige toewijding niet opgewassen bleek. Hij begon de attenties van Ronald op zijn hautaine manier te beantwoorden. Dat wil zeggen: hij daalde van de boekenkast af om zich neer te laten op Ronalds knie en een enkele keer verwaardigde hij zich, kopjes te geven.

Everard, een drukker en ongeduriger knaapje, stond minder in de gunst. Als Adriaan Everards opgespaarde lekkers verorberd had wilde hij van de jongen zelf weinig of niets meer weten. Het gevolg was, dat Everard zich met ons ging bemoeien. Hij deed mij allemaal verhalen over wat hij op school beleefde en ook de buurten flatberichten gaf hij getrouw aan ons door. "Als die jongste van boven zo doorgaat, zullen wij Harry en Melsje van hierbeneden als informatiebronnen niet eens zo erg missen", zeiden wij tegen elkaar.

Het was nu namelijk zo ver, dat onze benedenburen een groter huis hadden gekregen voor hun groeiend gezin; het stond aan de andere kant van de stad en in de kerstvakantie zouden zij overgaan. Dan konden de kinderen als ze niet meer naar school hoefden op de gebruikelijke manier bij oom en tantes worden ondergebracht en de baby zou bij de moeder van Ronald en Everard mogen logeren. Op de dag voor Kerstmis hoopte Marjan het nieuwe huis zover op orde te hebben, dat alle kinderen weer konden worden afgehaald.

Ik was over deze plannen reeds door Marjan zelf ingelicht maar ook de berichtgeving van Everard was er vol van. Dat hij zijn boezemvriend Melsje praktisch kwijt zou raken scheen nog niet tot hem te zijn doorgedrongen, maar hij was er diep van onder de indruk, dat het kindje van Melsje in zijn huis zou logeren. Overigens was in deze tijd de zuster op school reeds over het Kindje van Bethlehem aan het vertellen en hij haalde de beide kindjes, die allebei iets met het kerstfeest hadden uit te staan, op een onontwarbare manier door elkaar.

"Hij denkt dat het kerstkindje bij ons komt wonen", zei Ronald met de gelatenheid van de man, die het heeft opgegeven tegen de heersende onkunde op te trekken. "Het kerstkindje komt toch zeker alleen maar kerstcadeaus brengen onder de kerstboom. Het kindje van Melsje komt bij ons logeren".

Everard had dit anders geleerd. "Het kerstkindje brengt niet zomaar cadeaus. De zuster heeft zelf gezegd, dat het bij ons komt wonen. In onze harten".

"Hij weet niet eens wat een hart is", smaalde Ronald en waarschijnlijk had hij gelijk.

Melsje behoorde die dag eveneens tot de bezoekers van de kat. Op zijn afwezige manier had hij de broedertwist aangehoord. Zoveel begreep hij ervan, dat zijn kindje erbij was betrokken en hij maakte zich op om het te verdedigen.

"Het kindje kan bij jou niet wonen. Het is een kindje van Onze Lieve Heer en jij ben een heiden, jij ben niet gedoopt".

"Het kerstkindje brengt ook aan kinderen die niet gedoopt zijn cadeaus voor onder de kerstboom", wist Ronald te vertellen.

Maar daarom was het Everard niet te doen. "Ik hoef niet eens cadeaus onder de kerstboom", protesteerde hij. Vóór wij het verlossende woord hadden gevonden was hij weggelopen, vermoedelijk om "achter elkaar" ten overstaan van zijn moeder van alle kerstcadeaus af te zien, als hij het kerstkindje maar mocht hebben.

★

Drie dagen heeft de wieg met het kindje in Everards kamer gestaan. Wij hebben hem voor het kindje de kerstversjes horen zingen, die hij van de zuster had geleerd. Wij hebben nu ook zelf gezien, hoe hij naar het kindje keek — als de herders en de wijzen. Maar vóór die drie dagen om waren zijn wij de stad uitgegaan en toen de andere kinderen ons bij onze terugkomst hun kerstboom, hun kerststal en hun kerstcadeaus wilden laten zien zei hij: "Wij hebben het kindje gehad, maar het is weggegaan".

★

Hij is natuurlijk nog maar een kleine jongen. Misschien zal hij volgend jaar beter begrijpen wat de zuster hem vertelt. Misschien kunnen we hem later een kinderbijbel geven, misschien kunnen we hem dan ook een keer uit onze eigen grotemensenbijbel voorlezen, dat het Kindje is gekomen tot openbaring voor de heidenen. Maar dit jaar hebben wij hem alleen gelaten.

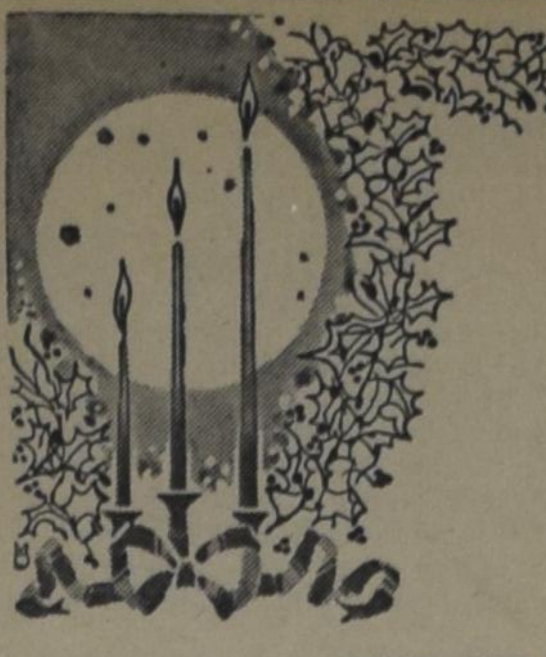

Onze oprechte wensen

voor een

RIJK GEZEGEND KERSTFEEST

voor U allen.

Schoute Textiles Ltd.

4856 Yonge Street — Willowdale, Ont.

Telefoon: 225-5553

To all our many friends we send this heartfelt greeting, and extend also our sincere appreciation for your patronage.

TOP'S Importing Limited

BOX 190 GRIMSBY, ONT. WH 5-5437

C. S. Lewis (Brieven uit de Hel) overleden

De bekende Britse schrijver C. S. Lewis is enige dagen voor het bereiken van zijn 65ste verjaardag — 29 november — te Engeland overleden. In de na-oorlogse jaren is hij in korte tijd bekend geworden door zijn populair geschreven boeken, waarvan vooral Brieven uit de Hel (Screwtape Letters) zeer grote oplagen in verscheidene talen bereikte.

Met zijn vele boeken heeft hij honderdduizenden in vele landen aan zich verplicht. Zijn grote diepzinnigheid en glasheldere schrijftrant roepen voor menige lezer herinneringen op aan Chesterton. De grote betekenis van C. S. Lewis is vooral gelegen in de sterk christelijke ondertoon van zijn werk. Van een bewust atheist werd hij een pleiter voor de christelijke boodschap. Hij hanteerde vele letterkundige vormen met een verwonderlijke soeplesse: allegorie, satire, essay, roman, en dat steeds met één doel voor ogen: om aan de eenvoudige lezer duidelijk te maken wat hij persoonlijk door voortdurende bijbelstudie als de christelijke waarheid heeft leren zien.

Vele van zijn boeken zijn ontstaan uit radio-toespraken voor de B.B.C., en later toen zijn radiocauserieën in Engeland het gesprek van de dag werden, in boekvorm uitgegeven.

In Nederlandse vertalingen kwamen uit Brieven uit de Hel, De Grote Scheiding, De Sleutel tot het Geheim, Beeldhouwer en zijn Beeld, Christenlijke Levenshouding, Gods Megafoon, Laudate Dominum, Het Wordend Aangezicht, Verrast door Vreugde, De Vier Liefdes, Ver van de Zwijgende Planeet, Reis naar Venus.

(A.V.)

Alweer naar Bethlehem

Wij gaan alweer naar Bethlehem
Om zogenaamd het Kind t'aanbidden,
Maar niet om daar 't ontmoeten Hem,
Van al wat is het eeuwig midden.

Wij gaan opnieuw naar Bethlehem
Om zogenaamd voor 't Kind te knielen
Maar niet om met ontroerende stem
Te smeken: Red, red onze zielen.

Wij trekken op weer naar de stal
Om 't Kind — romantisch — te begroeten;
Daar blijft het bij in ons geval:
W' ontschoeien zelfs niet eens de voeten.

Wij gaan naar binnen als altijd,
De Kerstboom bloeit, de kaarsen branden,
Maar wie ervaart er d' eeuwigheid,
Aanbidt en vouwt vanzelf de handen?

't Geheim van 't Kind, zo hoog, zo diep,
Verstaat slechts hij, die heeft vernomen
Een stem die in de stilte riep:
Hij gaat; er is niet aan t'ontkomen.

Zo hebben herders het gehoord
En wijzen, van heel ver gekomen.
Z'ontdekten 't vleesgeworden Woord,
Vervulling van hun schoonste dromen.

De hemel zagen z' opengaan
En gaven zich aan 't Kind verloren,
Aanbaden en zijn opgestaan
En voelden zich als nieuwgeboren.

Want 't Woord zegt: Zalig arm van geest
In eigen ogen niets te wezen;
Die viert een stil en heel rijk feest;
Die laat zich door het Kind genezen.

Wij gaan al weer naar Bethlehem,
Zij't Heer, om als een kind te knielen
En deze bede in hart en stem:
Heer Jezus, Kind, red onze zielen . . .

A. Wapenaar

SOLE CANADIAN AGENTS: TOP'S IMPORTING LIMITED · GRIMSBY, ONTARIO

A GOOD CIGAR!

HOFNAR

MEDEDELING

GROEPSREIZEN NAAR CANADA VOOR OUDERS VAN EMIGRANTEN

In samenwerking met de grootste Nederlandse reisbureau's met kantoren in de meeste grote plaatsen kunt U voor Uw ouders een keuze maken uit de hieronderstaande **afvaarten:**

s.s. "Rijndam" v. Rotterdam:
31 Mrt., 24 Apr., 23 Mei, 31 Mrt., 24 Apr., 23 Mei, 15 Juni.
v. Montreal:
9 Sept., 2 Okt., 2 Okt., 25 Okt., 15 Aug., 25 Okt. 25 Okt.
s.s. "Arkadia v. Amsterdam, 12 Mei en 2 Juni.
v. Montreal, 28 Aug. en 18 Sept.
s.s "Carmania" v. Rotterdam, 30 Juni.
s.s. "Franconia" v. Montreal, 4 Sept.

RETOURTARIEF vanaf Can. $334,50 plus $2.00 havenbelasting

Verdere inlichtingen en boeken bij: ADRIAAN LIMBERTIE

WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

300 Wilson Ave. (bij Bathhurst), Downsview, Toronto, Ont.
ME 5-5661

HOGE BLOEDDRUK

hooikoorts, neusverkoudh., open wonden, reuma, reumat. opzwell., spatten, struma, suikerziekte, uitputt., vall. ziekte, verkalking, verlamm., vetzucht, waterzucht, zenuwontst., zwakke maag en zenuwen en alle andere slep. ziekten eisen de alom bekende, wonderdoende onschad. Florageneeskruiden. Wonderbaarlijke successen.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

FIVE ROSES IS DE BLOEM
VOOR ALLE DOELEINDEN
UITSTEKEND VOOR ALLES WAT U BAKT

Alle goede dingen in drieën

- **De Nederlanden** van 1845
- The Commercial Life Assurance Co.
- The Halifax Insurance Co.

(Canada's **oudste** verzekeringsmaatschappij)

Bij deze **3**

bent U voor **al Uw Verzekeringen** veilig onder dak

Hoofdkantoor: 1303 Yonge St., Toronto. Tel. 924-7311

WIJ HEBBEN WEER EEN AANTAL LEUKE BOUWPLATEN IN VOORRAAD ! !
Wilt U er gaarne een GRATIS voor Uw kinderen ontvangen? Zendt dan omgaand Uw naam en adres aan: Commercial Life, 1303 Yonge Street, Toronto.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(13)

Het schip dreunt; het lijkt of er oerkracht geborgen ligt binnen deze ijzeren wanden. Schipper Jochem merkt wel dat die nijdas boven de kar veel te hard laat lopen, maar als hij de bewondering voor zijn schip weerspiegeld ziet in de ogen van zijn gast, laat hij het er bij zitten. Als 't hem goed bevalt met dit meidje, kan hij altijd nog voor anker gaan bij haar thuis. Ha-ha, dan zal je Giel eens horen kafferen! Laat maar varen, dat merakel.

Kom, schipper Jochem zal haar eens op d'r gemak stellen. Ze zit met dat sterven van die ouwe pottenschipper in d'r maag. Daar moeten ze 't dus eerst nog maar wat over hebben, dat ruimt vast voor het volgende smoesje. Het praten, het ernstig praten is hem vreemd. Hij moet er zich met een grapje toe brengen. Zó is dat bij hem: ernst naar buiten, een grapje naar binnen.

Maar reken er op, dat het omgekeerde even waar is: zijn grapjes dragen het merk van de innerlijke ernst. Een mens is nou eenmaal comediant in zijn hart en dat is zó erg, dat hij bij zichzelf nauwelijks schijn en werkelijkheid weet te onderscheiden.

Hij draait wat verlegen op zijn hielen. Het roefje is zijn heiligdom, daar ligt een groot deel van zijn leven uitgestald. En hij ziet hoe ze behoorlijk haar patrijspoorten openzet. Enfin, toe dan maar..."

"Zo, dus je Vader is..."

Nee, hij zal maar niet zeggen: uit de tijd, dat klinkt wat hard. Dood? Bah, wat een woord.

"Nou, dat valt me nóg mee, want daar zou een veel sterkere vent dan hij mee heengaan. Het is geen leven, om heel de dag in weer en wind op zo'n open schuit te staan..."

Mie luistert. Als ze het woord Vader hoort luistert ze. Vooral nu, want ze is benieuwd hoe deze man over een Vader denkt. Het doet haar goed. De schipper heeft het gemartel van de pottenschipper en z'n schuit aangezien en hij heeft er zijn oordeel over. Dat leven is zwaar, ze weet dat. Maar het dringt nauwelijks tot haar door, dat ze haar eigen toekomst beoordeelt, wanneer ze antwoordt: "Misschien heb je wel gelijk, schipper, misschien wás het leven wel te hard voor hem."

In vogelvlucht gaat ze het na, het voorbije leven van haar Vader; eenzaamheid, geen vrouw, voortdurend zorg om haar en dan het werk, waar hij eigenlijk niet geschikt voor was. Dat laatste weet ze nú, nadat dokter Van Loon haar verteld heeft van zijn hartkwaal.

"Ik heet Jochem en geen schipper, als het jou hetzelfde blijft," doorbreekt hij haar gedachten.

Dat is leuk; hij wil geen schipper genoemd worden. Hij is ook nog niet oud. Hoe oud zou hij zijn? Dertig? Of nog niet? Het is moeilijk te raden, want ze weet nu al dat hij kwajongen kan zijn én man. Vindt hij het prettig om bij zijn naam genoemd te worden? Haar goed, dan zal ze ook haar naam zeggen, anders komt hij straks weer met "kindje" uit de bus. Ze kent dit slag.

"Goed, dan heet ik Mie... Zo, dus hier wonen jullie."

Het valt haar mee. Het hokje is knus; alle ruimte is vernuftig gebruikt.

Lollig, dat plantje met vogeltjes in de takken: celluloid-vogeltjes op knijpertjes, Kerstboom-goed, maar toch wel kleurig.

Jochem stevent op een hoekkastje af. Bovenin ligt een oude Bijbel, de koperen sloten naar buiten gekeerd. Onderin staan flessen. Ze schrikt; ze is geen jenever in huis gewend. Er is thuis nooit met zoveel woorden over gesproken, maar ze weet dat Vader er bang voor was. Later kreeg ze daar haar eigen gedachten over en ze legde het verband tussen zijn angst en zijn erkenning, dat Moeder hem in zoveel verschillende opzichten álles was...

't Kon wel eens zijn, dat Vader er in werkelijkheid altijd naar verlangd heeft en er daarom zo min mogelijk over dacht en praatte.

Nu staat haar gastheer daar, de bruine kruik in zijn sterke handen, zijn felle ogen vragend in de hare. "Ja, zeg... eh... Mie, wil je soms een neutje? Dat warmt van binnen."

Mie trekt een vies gezicht. Niet omdat ze het niet lust, want ze kent de smaak niet. Maar ze wil het niet lusten. Afkeer, door heel haar opvoeding gewekt, is niet met een jongensachtig aanbod om mee te drinken in begeerte te veranderen. Ze trekt haar neus op en ze weet niet, hóe grappig hij dat vindt.

"Ah, bah nee, ik lust geen jenever."

Hoor hoe hij lacht! Hij gelooft er geen steek van. Zelf is hij opgevoed bij een bescheiden borrel, vooral wanneer de kou zich vastbeet in je lijf. Toegegeven, hij en Giel maken er dat laatste tijd wel eens een potje van, ze drinken, ook als er geen koutje te bekennen is, maar...

"Toe nou," vleit hij. "Wil je soms zeggen dat er mensen in de wereld zijn, die zó iets niet lusten? Hoe kan je nou gezond blijven op het water, zonder een borrel?"

Zijn rechterhand heft de fles voor haar gezicht. Hij meent het echt: je kan niet gezond blijven zonder een regelmatig glaasje.

Hoe is het toch mogelijk, dat ze zelfs dát leuk in hem vindt, dat eerlijk aanprijzen van wat toch zo héél duidelijk verkeerd is. Het liefst zou ze er eens rustig met hem over praten, hóe verkeerd... Maar ze kent de argumenten niet. Als iets toch vanzelfsprekend voor je is, waarom zal je dan naar woorden zoeken om dat nog eens extra te bevestigen?

Het spijt Jochem. Een borrel drijft niet alleen de kou eruit, maar de hitte er in. Er hij heeft graag te maken met meisjes, die warm bloed hebben. Om 't even of dat nou van nature is, of door een glaasje extra. Hij meent te begrijpen, dat ze hem dóór heeft. Maar dat moet ze toch niet denken, want hij heeft met háár geen geintjes in de zin. Hij wil haar alleen maar aan 't praten hebben over zichzelf. Dat geeft een band en met banden kan je binden. Als hij 't eens over een andere boeg gooit... "Je Vader zal zijn dochter toch wel drinken geleerd hebben?"

Mis!

Moeilijk materiaal, die vrouwen. Tenminste dit slag. Nou denk je zo'n kind goed te doen; je slooft je uit, je prijst je waar aan en ze bevriest waar je bij staat. Wat heeft'ie nou verkeerd gezegd? Was die ouwe schipper soms een vaste klant van deze flesjes? Aha! dat verklaart wel iets. Nee natuurlijk, dan lust ze niet en ze kan 't maar slecht hebben, dat een ander er anders over denkt. Hij heeft bij zijn weten de pottenbaas toch nooit in de lorum gezien, nee...

Hè, wat? Hoort'ie goed? "Vader dronk zelf niet eens..."

Van verbouwereerdheid zegt hij wat hem te binnen schiet: "Ha-ha-ha, dan is 't geen wonder dat 'ie... eh..."

Gelukkig, hij houdt zich nog juist bijtijds in. Sufferd die hij is! Dat zou de laatste mop zijn, maar net voldoende om haar voor goed kopschuw te maken. Moet je kijken: dat bekje staat op zeven dagen rauw weer en je kan er zeker van zijn, dat het vervolg een wolkbreuk betekend had. Met een klap zet hij de kruik in het kastje, bij de volle en lege soortgenoten. De één traag, de ander — straks als zij weg is — gráág! Giel en hij zullen dit avontuurtje samen afdrinken. Op de goede afloop, want dat dit eerste hoofdstuk een vervolg zal hebben, staat als een paal boven water. Zo iets — nee, hij bedoelt mét zo iets — begin je geen grap, maar ernst.

Daar is dat onschuldige smoeltje borg voor en hij verwedt er een fles ouwe klare onder, dat ze nog zo groen is als gras.

"Enfin... liever een bakje thee dan?" vraagt hij toegeeflijk.

Mie is niet haatdragend. Ze heeft zijn spot wel opgemerkt, maar ze merkte ook, dat hij zich bijna de tong afbeet, toen hij dat van Vader wilde zeggen.

"Graag," zegt ze grif.

Of... ach, wat dom! Hij heeft natuurlijk geen thee; moet het dus eerst zetten, terwijl ze nota bene over een kwartier thuis is.

"Heb je thee?"

"Heb je thee!" lacht hij. Heb je thee, vraagt ze! "We hebben hier van alles. Noem maar op: een beste borrel, brood, aardappels, kolen, ook thee... alles!"

Dan staat hij al bij het theetafeltje. De theemuts is onbegrijpelijk goor en geborduurd met enorme bloemen.

Hij kijkt triomfantelijk om, wanneer hij zijn rijkdom opsomt. Ze móet tegen hem lachen, of ze wil of niet. Hij is zo echt een jongen nog, nu hij zo opsnijdt. En hij is óók eezaam, hier moederziel alleen — ze télt die knecht niet ! — in dat grote schip.

Z'n hart wordt warm. Kijk nou 's effetjes! Is dat geluk hebben bij de vrouwen of niet? Ze lacht warempel, alsof ze hem zo zal zoenen. Daar kan nog wel een gewaagd zinnetje overheen. Aanpakken zus: "Alles... behalve een vrouw, die heb ik nog steeds niet... Asjeblieft, proef maar of dat goede thee is of niet... Eh, maar je moest hier maar blijven, dat geeft wat gezelligheid..."

Kérel-mensen, ze blijft lachen, dat lekkerdje! Van de twee één: of ze is zo geraffineerd, dat ze hem te pakken neemt waar hij bij staat, óf ze is lang niet onverschillig voor hem.

En dat is ze ook niet. Ze vindt hem zelfs deze keer wel echt grappig, niet flauw, zoals boven. Hij mag gerust een beetje de gek met haar steken, dat hindert niet. Geamuseerd trekt ze haar wenkbrauwen op. O ja? Mag ik blijven?

"Nee, ik meen het eerlijk," houdt hij vol. "Kijk maar niet zo ongelovig."

Haar moeheid is weg. Ze vindt het heerlijk om dit moment te beleven. Niet omdat ze hem zo maar gelooft, maar omdat zijn ernst zo goed gespeeld is. Over haar kopje heen kijkt ze hem aan en ze knipoogt.

"Jullie kunnen het hier best zonder vrouw af," spot ze. "Waarom zou je er dan één aan boord halen?"

De rollen zijn omgedraaid. Hij praait in volle ernst tegen haar spot.

"Je moet daar toch eens over nadenken. Het zal je niet elke dag aangeboden worden, om schippersvrouw op de "Antje-Jacoba" te worden. Als je ja zegt, staat er overmorgen een andere naam op m'n schuit."

De thee is niet heet, maar veel te zoet. Mie verslikt er zich bijna in.

"Deze naam is veel mooier," zegt ze, nog nakuchend. "Wie heette er zo?"

(Wordt vervolgd.)

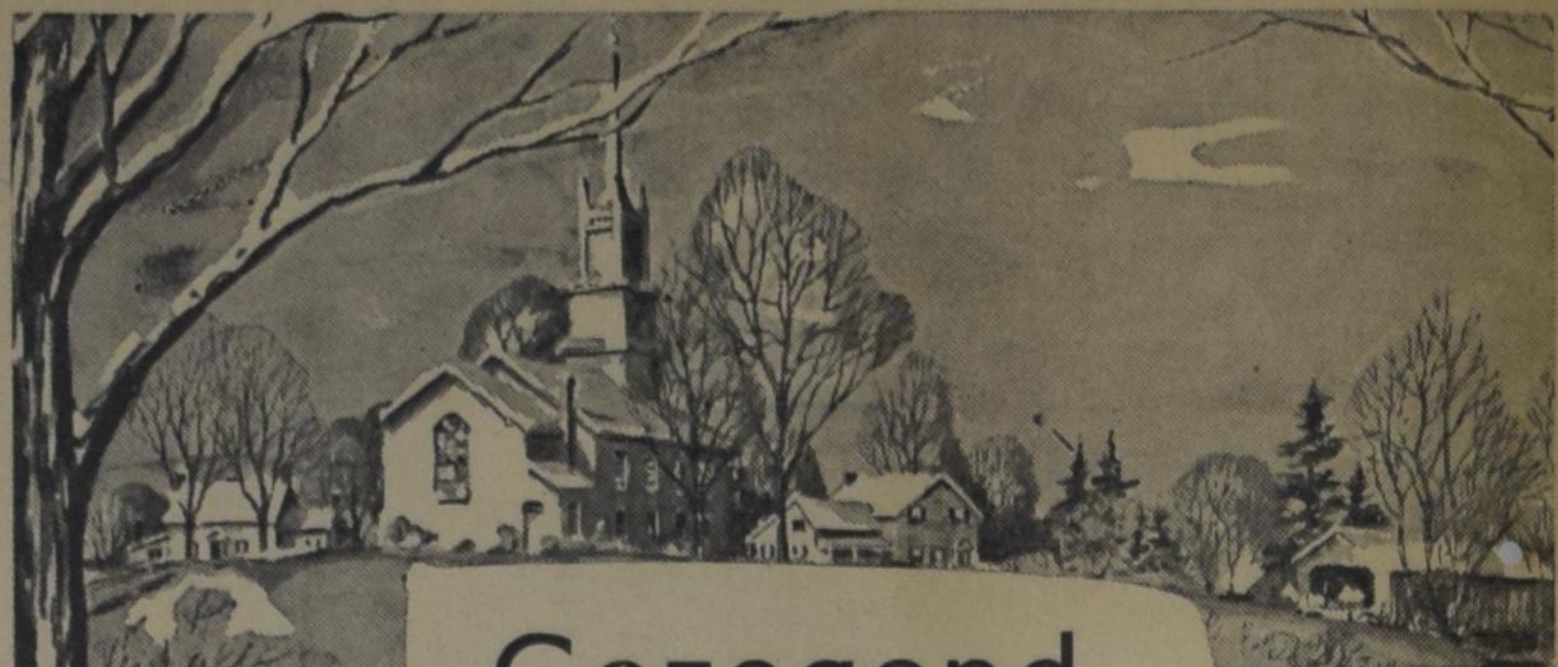

Gezegend

KERSTFEEST en een

GELUKKIG NIEUWJAAR

gewenst door

KNOB HILL Furniture & Appliances

1597 Islington Ave. N.
REXDALE - TORONTO
741-3420

2623 Eglinton Ave. E.
SCARBORO - TORONTO
AM 7-3381 - OX 9-3741

Wij wensen al onze vrienden en kennissen een

GEZEGEND KERSTFEEST

en een

VOORSPOEDIG NIEUWJAAR

Het was ons een groot genoegen, dat zovelen in het afgelopen jaar van onze service gebruik maakten.

Globe Travel Service

OFFICIELE AGENTEN VOOR ALLE SCHEEPVAART- EN LUCHTLIJNEN

63 Yonge Street N.
RICHMOND HILL, ONT.
Phone 884-7851 en 285-5782

Herbert and Joan Goodhoofd

HET DEPARTEMENT VAN DE PROCUREUR - GENERAL

HET UITVOEREN VAN DE WETGEVENDE MACHT

De wetgevende macht in Ontario is een souverein parlement. Het voert de exclusieve macht uit over de provinciale zaken onder Sectie 92 van de Britse Noord-Amerikaanse wet.

De regering van Ontario omvat een kabinet van ministers van de kroon benoemd door de Minister President vanuit zijn aanhangers in de wetgevende macht.

De Procureur-Generaal is door traditie een senior afgevaardigde van het kabinet met speciale verantwoordelijkheid, temidden van vele andere, voor het ontwerpen van alle regeringswetgeving en voorschriften en adviseert de wetgevende macht en de regering omtrent wettelijke aangelegenheden.

De voornaamste departementale ambtenaren met verantwoordelijkheden op dit gebied zijn de Wetgevende Raad, de Gemeentelijke Wetgevende Raad en de Griffier voor Wetsontwerpen, en de Bewaarder der Voorschriften.

HET BEHEER DER GERECHTSHOVEN

Het Departement van de Procureur-Generaal beheert rechtstreeks elk gerechtshof in Ontario, variërend van de Jeugd- en Gezinsrechtbanken via de Politierechters, Divisie, County en Districtsrechtbanken tot aan de Rechtbanken voor verificatie van testamenten en het Hooggerechtshof van Ontario. Door zijn senior ambtenaren en afdelingshoofden oefent het toezicht uit op het werk van griffiers en verslaggevers, drosten, deurwaarders, registreerders, lijkschouwers, politierechters, Staats Procureurs en andere functionarissen van het Justitieapparaat in Ontario.

De voornaamste departementale ambtenaren die de gerechtshoven bedienen zijn: de Officier van Justitie, de Verdediger en Advocaten, de Administrateur van County en Districtsrechtbanken, de Inspecteur van Rechtskundige Bureaux, de Directeur der Reclasseringsdiensten, de Opzichter-lijkschouwer, de Senior Master, Griffier en Registreerder van Faillissementen van het Hooggerechtshof van Ontario.

HON. FRED M. CASS, Q.C., MINISTER

HET DIENEN VAN HET VOLK

Elke activiteit van de Procureur-Generaal en zijn personeel is in wezen een publieke dienst doch zij hebben eveneens rechtstreekse verantwoordelijkheid voor de bescherming van het publiek en persoonlijke wettelijke belangstelling in zekere gebieden die nauw verbonden zijn met de rechtspleging.

Voorbeelden hiervan zijn de werkzaamheden van de Provinciale Politie in Ontario, het Hoofd van de Brandweer in Ontario, de Organisatie voor Noodmaatregelen, de Veiligheidscommissie voor Ontario, het Laboratorium van de Procureur-Generaal, de Ontario Commissie van Politie, de kantoren van de Rijksambtenaar voor uitvoering van Testamenten, Voorgdijraad, Kadaster en de Afdelingen van het Departement van Verzekering.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

THE DEPARTMENT OF THE ATTORNEY GENERAL
FOR ONTARIO

HON. J. P. ROBARTS
Prime Minister

HON. FRED M. CASS, Q.C.
Minister

BOEKBESPREKING:

Twee Kerstgeschenken

Zondervan's Publishing House in Grand Rapids legde twee nieuwe uitgaven op onze tafel, die beide waard zijn onder de aandacht van onze lezers gebracht te worden. Beide kunnen voortreffelijk dienen als Kerstgeschenken.

Het ene van de twee is voor onze vele gezinnen met kleine kinderen bestemd. De bekende schrijfster Marian Schoolland heeft namelijk 32 verhalen van de onlangs overleden meester-verteller W. G. VandeHulst uit zijn Grote Voorleesboek in het Engels vertaald. Het boek heet nu "The Big Read-to-me Story Book" en is prachtig uitgegeven. Alleen om te zien en om eens de illustraties te bekijken is het reeds een lust voor het oog. Vele platen van W. G. VandeHulst Jr., die we uit het Grote Voorleesboek kenden, zijn in dit boek overgenomen en zover ik heb kunnen nagaan, zijn er ook een aantal andere bij.

Over de verhalen zelf hoef ik niets te zeggen. Ze zijn in het Engels van Marian Schoolland al net zo boeiend als in het Hollands. Wat een zorg is aan de vertaling besteed! Met hoeveel liefde en geduld zijn al die kostelijke vertellingen nu binnen het bereik van onze kinderen gebracht. Er is gedacht aan de kleintjes van 4 tot 8 jaar ongeveer en de bedoeling is dat moeder ze voorleest, dat wordt het fijnste uurtje van de hele dag, misschien wel vlak voor dat ze naar bed gaan. Maar wat zullen onze ouders met dit boek een plezier beleven, als ze zoveel heerlijks aan hun kleintjes gaan doorvertellen. U moet voor het komende Kerstfeest nu werkelijk eens bekijken of er niet een gezin met kleine kinderen in uw omgeving is, dat U met dit mooie boek gelukkig zoudt kunnen maken. U zult er beslist geen spijt van hebben en jaren later zullen de kinderen nog zeggen: dat boek kregen we van Tante Toos, weet je nog wel? Om de prijs hoeft U het ook niet te laten. Die is slechts $3.95, in sterke band, en op de omslag begint het feest van de plaatjes al, met niet minder dan drie tegelijk. Toen we in Canada aankwamen, hebben we overal gezocht of er van dit soort vertelboeken in het Engels bestonden, maar we hebben nooit iets goed kunnen vinden.

Maar nu is dit boek, dat met niets anders te vergelijken is zelfs, zomaar in de boekwinkel verkrijgbaar. Heus, daar moeten we allemaal samen direct een best-seller van maken. Vertel het alstublieft verder en praat er met anderen over. Het is heus nog altijd waar, wat Prof. J. Waterink eens over dit voorleesboek van VandeHulst heeft geschreven: "A book of these stories is a once-in-a-lifetime event".

Het andere pakje dat Zondervan ons toezond bevatte geen boekje, maar de welbekende Daily Manna Calendar voor 1964, het bekende doosje, dat kan staan of hangen, net naar verkiezing en een woord ter overdenking voor elke dag bevat. Prof. Martin Monsma is de redacteur, en hij is er ook nu weer in geslaagd een staf van 52 medewerkers te vinden. die de dagelijkse evangelieboodschap ieder op eigen manier hebben beschreven. Wie deze kalender een keer in gebruik genomen heeft, wil hem niet meer missen. De Kersttijd is de aangewezen periode, deze uitgave aan te schaffen of cadeau te geven. De kleur van het geval is voor 1964 groen, maar dit is dan ook de enige verandering die is aangebracht. Ik kan over het uiterlijk nog altijd niet roemen. De prijs van de kalender is op $1.95 gesteld.

F. Guillaume

Wij wensen al onze clientele

EEN GEZEGEND KERSTFEEST

en 1964 toe!

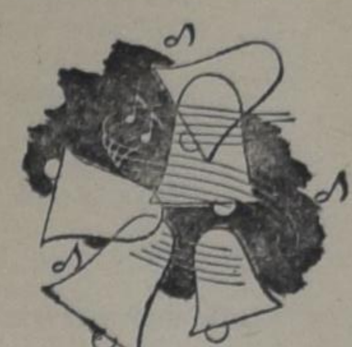

Voorts zeggen wij U hartelijk dank voor het in ons gestelde vertrouwen gedurende het afgelopen jaar en hopen U ook in het nieuwe jaar weer van dienst te mogen zijn.

DAN DEWAAL'S - JEWELLERS - IMPORTS - GIFTS - CO.

GE 8-9212 - 131 King Street - London, Ont.

Tegenover de Market Parking Building

DE ZAAK VOOR PRIMA KWALITEIT EN GOEDE SERVICE!

Voor al Uw reizen per Boot-Vliegtuig-Bus-Trein

Voor inlichtingen, reserveringen en tickets naar

JAN FABER

Mgr. Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

•

Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282

•

139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: ....

Address: ....

INGEZONDEN:

"Kant Noch Wal"

Geachte Redakteur,

Met verwondering heb ik do bewering van Prof. Wolterstorff gelezen die U noemt in Uw artikel "Een open gesprek?" in C.C., No. 623.

Als iemand zoiets neerschrijft "zwart op wit", dan moeten er wel degelijk redenen en bewijzen voor de schrijver zijn.

En als de professor schrijft over de volgelingen van Dooyeweerd, dan zal hij toch ook bedoelen die mensen die aanhangers zijn van de wijsbegeerte der wets-idee. Dat vloeit er uit voort, en zo heb ik het begrepen.

Dit is dan wel een verdachtmaking aan het adres van al die mensen onder ons die zich de moeite getroost hebben om zich de wijsbegeerte der wets-idee in de hoofdlijnen eigen te maken en dat dan ook in de praktijk te brengen van hun leven.

En dan krijgen we opeens te horen van iemand die het behoort te weten, dat we toch eigenlijk aan hangers van Kant zijn. Want de woorden "seriously" en "accomodated" zijn nogal ernstig.

"Seriously" volgens mijn woordenboek betekent: "ernstig" — "belangrijk" — "aanzienlijk".

"Accomodated": "inschikkelijk" — "plooibaar" — "niet nauwnemend".

U ziet, dat pleit niet erg voor ons.

De professor behoort toch te weten dat wij als volgelingen van Dooyeweerd en zijn filosofie radicaal alle "immanentie-filosofie" van de hand wijzen.

Onze Calvinistische wijsbegeerte is op iets heel anders gegrond dan op de filosofie van Kant die "in de kosmos blijft", er dus niet boven uitgaat en dus ook niet heenwijst naar de schepper van de ganse aarde.

Onze Calvinistische wijsbegeerte vindt haar uitgangspunt in het wedergeboren hart van de geiovige (het centrum van zijn leven)

Het enige wat de "immanentie" filosofie van Kant gemeen heeft met de Calvinistische, is dat ook deze in het hart gegrond is, maar dan in het hart dat van God afleidt, en dat zijn vastheid zoekt in het schepsel, dat dan uiteindelijk vergoddelijkt wordt.

In 1918 heeft Prof. Dr. A. G. Honig gezegd: "ons ontbreekt nog een systeem van Christelijke wijsbegeerte, een filosofie van het Calvinisme."

Nu, zoveel jaren later, na het vele mooie werk van Dooyeweerd e.a., hebben wij een prachtig systeem, een eigen filosofie.

En dan, ik zeg het nog eens, krijgen we te horen van een professor in de filosofie, dat we ons ernstig hebben ingeschikt, dat we het niet zo nauw nemen, dat we plooibaar zijn. Dat we maar zo'n beetje tegen Kant aanhangen. Zo de wind waait, waait ons jasje.

Ik kan echt niet inzien, waar wij, in ons wijsgerig bezig zijn, dat doen.

Wij verwerpen Kant en zijn filosofie.

Natuurlijk zijn er in de immanentie-filosofie wel dingen die waar zijn op zichzelf. Maar zij plaatst die dingen altijd in een verkeerd verband.

Met de woorden van de professor zou ik willen besluiten: "The answer to accusations had better be blunt". Het raakt "kant noch wal".

Dank U voor plaatsing.

C. Vanderleek,
49 Jacobson Ave.,
St. Catharines, Ont.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

The Unspeakable Gift

There is not one of our Christian feast-days that has been so commercialized as has Christmas.

As one minister put it in one of his sermons: "we ought to be ashamed of ourselves that we do this to the Son of God."

Although in the old country we were celebrating Christmas in a quiet way, once we were here, we fell right in step with the mass.

The merchants advertise — we buy!

Why? — Because it is Christmas-time!

Are not the other Christian holidays as Good Friday, Easter, Ascension and Pentecost, just as important to us as is Christmas?

What percentage of the Christmas celebrity will also celebrate properly the above named holidays? It seems to me that we are somewhat blindly following the example of millions of people who celebrate Christmas alright, but who don't confess that Jesus Christ is their personal Saviour. The greatest need of us all is to accept the light and leading of Christ. By reflecting the radiance of our Lord, we help bring peace and happiness and transform greed, selfishness and hatred into understanding, goodwill and love.

Many of us will in the weeks to come try to express our love for one another by exchanging gifts. Our children expect more and more every year (which is our own fault) and often times they witness with awe the enormous presents some of their friends receive. Everything short of a car! It would probably be a change to the good if we would celebrate Christmas as we do the other holidays. Or, if we do want to give — do as the "wise men" did — give without expecting anything back. They dropped everything at home to undertake a perilous and uncertain journey in search of the Saviour. After finding and worshipping Him and offering gifts: "they returned home another way."

We, too, can give gifts of heart and hands and minds and when we, with them, find Jesus, we will also see Him in His divine light and everything will have changed for us. We will not be able to go back to the same way of living.

The gifts, the wise men brought to Jesus, were gold, frankincense and myrrh.

Gold — symbolizes that we acknowledge that all we have belongs to God.

Frankincense — symbolizes worship. By prayer and praise we bring frankincense.

Myrrh was one of the ingredients in the oil used by the Israelites for anointing their kings. It was also used in embalming. It has been suggested that myrrh symbolizes bringing to Christ our pain, griefs, disappointments, aches, illness, death. If those interpretations are correct, then the gifts of the wise men must have been selected with great care, before they began their journey.

What do we do to prepare ourselves for Christmas?

Personally, it seems to me that I will have to budget my hours until Christmas day, in order to get everything done. The days seem to be cluttered up with many responsibilities and interests. There are the annual rounds of social festivities. There are many Christmas related matters that claim our attention. Think of all the meetings we are expected to attend. Meetings in the schools, also in the church for the diverse societies etc. We always treat the aged people in the nurshing home to an evening of Christian fellowship. There are the Christmas cards to be written and mailed. Every year I promise myself to do away with this costly business. However, every year I seem to send away more instead.

The final event is always the celebration of Christmas by our Sunday School on Christmas day. This also needs weeks of preparation. And after that, for the few remaining hours of the holiday, I am on my own, with my family.

This is not meant as a long list of complaints. It is simply stating the facts.

Sometimes, the task of the Magi, undertaking their trip to Bethlehem seems easier to me than getting ready to celebrate Christmas in our days.

We could have a much easier and lovelier time in just bringing the above mentioned gifts, which the wise men brought, couldn't we?

Of course, unlike the wise men, we cannot find Jesus in the physical sense or look upon His face. But today, in the Spirit, our Lord is everywhere on earth. He is not far away from any of us.

Since Christ is everywhere, all the time, we can be sure to find Him, if we seek Him. It is a dark world in which we are living. Whoever follows Him, however, will have a happy and glorious life. How marvelous to receive a gift as the Christ Child! Just imagine: without Him we would be lost forever, sinners as we are.

But now, if we are repentant of our sin, admit to Him our need for redemption and take Jesus as our Saviour, we will live forever with Him.

"Thanks be to God for His unspeakable Gift."

We now can look forward to Christmas, but also beyond Christmas to His coming and the final victory of the Son of God.

A blessed Christmas to you all.

Namens
PRO REGE PUBLISHING CO.
en
SPEELMAN'S BOOKHOUSE
Mijn vrouw en ik wensen al onze klanten, vrienden en kennissen
EEN RIJK GEZEGEND KERSTFEEST
toe en
GODS NABIJHEID EN ZEGEN VOOR 1964
P. SPEELMAN.
E. SPEELMAN—WOLDHUIS.

NIEUWS UIT DUNCAN, B.C.

Zaterdag, 23 november 1963, vierde de vrouwenvereniging "In 's Konings Dienst" haar 10-jarig bestaan. De basement van de Chr. Ref. Church was geheel gevuld met belangstellenden voor dit gedenken. De leiding was in handen van Mrs. J. Van Dyk, presidente van de vereniging.

Na opening en een woord van welkom werd een vlot programma afgewerkt, waarin vooral de belevenissen van de vereniging in het afgelopen tijdperk door verschillende dames naar voren werden gebracht. Verder wisselen zang, voordrachten, samenspraken en tableaux elkander af. Tijdens deze aktiviteiten werd een kollekte gehouden voor benodigdheden in de keuken van de church-hall.

De spreker was Rev. J. Van Dyk over het onderwerp: "Huwelijk en Gezin in de Njeuwe Wereld". Ons werd voorgehouden de betekenis van het huwelijk als scheppings-orde. Altijd wordt er gewrikt aan de moraal van het huwelijk en ook in de nieuwe wereld zien we daarvan de treurige gevolgen. Voor heel onze samenleving is en blijft het gezin nummer één, van waaruit de beginselen worden opgebouwd. Laten wij waakzaam zijn om dit pand te bewaren naar de eis van Gods Woord. Zo alleen is er toekomst voor ons en onze kinderen.

Wegens uitbreiding van het ledenaantal zal de vereniging met ingang van 1 januari 1964 worden geslitst, in een hollandse en engelse afdeling.

We mogen terugzien op een gezellig samenzijn, waarvan de ondertoon was: In 's Konings Dienst.

V.

KWARTJES ACTIE!

Mogen we de verenigingen erop attent maken dat het inzenden van de kwartjes voor de Cuban refugees nog kan doorgaan tot de laatste van December?

Er is al een hele rij van verenigingen die hun bedrag naar Mrs. Maathuis gezonden hebben. Het gaat prachtig, maar we verwachten nog veel meer!

In "The Christian Woman" hopen we in het Januari nummer de verantwoording te plaatsen. U doet toch allemaal mee?

Hartelijke groeten en D.V. tot Januari 1964.

De Engelse en Hollandse verenigingen van Essex.

ONZE HARTELIJKE GELUKWENSEN

Op zaterdag 23 november werd in de Christian Reformed Church van Strathroy, Ont., het huwelijk voltrokken tussen Mr. Frank Beute, zoon van Mr. en Mrs. K. Beute, en Miss Metty Vanderwerf, dochter van Mr. en Mrs. J. Vanderwerf, allen te Strathroy, Ont. Rev. P. Breedveld van Strathroy verrichtte de plechtigheid.

(Fotografie: H. Van Vliet)

Na een ziekte van enkele dagen nam de Heere van ons en tot Zich in eeuwige heerlijkheid, onze zo innig geliefde man, vader en grootvader

JOEKE LEIJSTRA,

in de ouderdom van 66 jaar, na een zeer gelukkige echtvereniging van ruim 41 jaar.

"Zalig zijn de doden die in den Heere sterven."

De diepbedroefde familie:

Mrs. J. Leijstra, 408 Hill St., Corunna, Ont.
Mr. en Mrs. A. Noppers, 1386 Exmouth, Sarnia, Ont.
Mr. en Mrs. P. Loerts, R.R. 1, Wyoming, Ont.
Mr. en Mrs. Sieds Leijstra, R.R. 2, Sarnia, Ont.
Mr. en Mrs. Sj. Leijstra, Copland Rd., Sarnia, Ont.
19 kleinkinderen.

Corunna, Ont.
3 december 1963.

Na een kortstondige ziekte nam de Here in Zijn barmhartige genade tot Zich

JOHANNA MARIA,

echtgenote van Pieter Houweling,

op de leeftijd van 28 jaar.

Casey, 4.
Teo, 2.
Jackie, 1.

Ouders: Mr. & Mrs. T. Voerman.

Schoonouders: Mr. & Mrs. C. Houweling.

En verdere familie.

"De liefde vergaat nimmermeer."
1 Cor. 13 : 8.

New Westminster, B.C.
2 december 1963.

KERSTPSALM

Hij heeft gedacht aan Zijn genade
en zond de engel Gabriël.
De grootste van Gods daden
voltrok zich toen in Israël.
Een maagd, die 't eeuwig Woord mocht baren,
omdat God Zijn verbond gedenkt.
Hij heeft, schoon wij afkerig waren,
Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt.

Dit slaan al 's aardrijks einden gade:
een kind, geboren in een stal.
Herodes' heerszucht woedt ten kwade,
maar herders horen eng'lenschal.
En koningen uit verre landen,
omdat een ster hen dwingend wenkt,
zij brengen 't Kind hun offeranden,
nu onze God Zijn heil ons schenkt.

Juicht dan de Heer met blijde galmen,
juicht, door uw nood en tranen heen.
Als onze lampen lager walmen,
straalt hel de glans, die hier verscheen.
Dit Kind, dat ons komt zalig maken
tot ons geen enk'le pijn meer heugt,
doet alles tot Gods lof ontwaken:
Gij ganse wereld, juich van vreugd.

Zingt vrolijk in verheven psalmen,
zingt boven leed, zingt zonder angst!
Wel schijnt Zijn heerschappij te talmen,
maar eer de nacht verkeert in 't bangst,
zal Hij verschijnen op de wolken
in heerlijkheid van eeuw'ge jeugd.
Dan rijst voor 't oog van alle volken
het heil, dat d' aard in 't rond verheugt.

A. B.

Holland Construction Co.
Wolverton Rd. GRIMSBY, R.R. 1
Phone WH 5-4012
Speciaal in Greenhouse Constructie
en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.
KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

CHRISTIAN NOVELS:
(all clothbound unless marked: "paper")
Dickinson A table in the wilderness (*fiction at its best*) *244 p. $3.80. Hunter* Thine is the Kingdom, *$2.88.* Mystery of Mar-Saba, *414 p. $3.00. Gerstmer* Idelette (*a novel based on the life of Madam Calvin*) *160 p. $2.75. Hawthorne* The Scarlett letter, *272 p. $4.50. Irwin* In little place, *216 p. $3.80.* Least of all saints,*261 p. $4.50.* Andrew Connington, *248 p. $5.00.* Servant of Slaves, *432 p. $5.00. Kauffman* Light from heaven, *542 p. $3.80.* Not Regina, *232 p. $3.00.* Hidden Rainbow, *286 p. $3.80.* For one moment, *306 p. $3.55.* Search to belong, *341 p. $3.80. Marshall* A man called Peter, *432 p. $3.50.* To live again, *335 p. $5.50. Martin* Parson Ben, *137 p. $2.75. Miedema* Talks with Gabriel, *$3.00.*
BURLINGTON BOOK & BIBLE HOUSE
468 Brant Street
BURLINGTON, ONT.
(In Hamilton en omgeving phone: 637-2151)

Give a meaningful Christmas present!
GIVE A **Huguenot Cross**

Help your local Christian school and the A.R.S.S.
They are available at your local agent, or write:
"HUGUENOT CROSS CANADA"
Box 787
Rocky Mountain House, Alta.

Een recht
Gelukkig Kerstfeest
en de beste wensen voor 1964.
SIMON DE GROOT MEAT PRODUCTS LTD.
Toronto - Ontario

Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)
Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks. 1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office EM 6-4090. After 5 CR 8-3253

VAN LEEUWEN BORTH & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

Gaat U naar
HOLLAND?
BEL
ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD
Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

"The Big Read-to-Me Story Book"
Now Available **W. G. Vande Hulst** **$ 4.29**
Uw adres voor:
★ Books — ★ Study Materials — ★ Bibles
★ Childrens Bibles — ★ Novels — ★ Printing — ★ Duplicating
Sole Importer Philips Records *Ask you Dutch Store*
Catalogues avilable
PRO REGE PUBLISHING CO. and SPEELMAN'S BOOKHOUSE
10 GOLFDOWN DRIVE REXDALE (ONT.) 741-6563

Hi Neighbours!

Mary, Mother of the Saviour

At this busy season of the year people are on the move. There are parties of all kinds, there is a rush to get the Christmas shopping done, presents wrapped and sent or hidden away. What a mad rush it is. And yet, in all this hurrying about, it is possible to feel alone. as though you were not part of it. You can stand on a street corner in the busiest part of town and feel as though you didn't belong there with your old fashioned ideas. It is easier to go along and much less complicated. Lonely in a busy world, sounds odd perhaps, but it is possible. If all you see at this time of the year are glittering decorations, coloured lights, and shopping lists, you've got lots of company. Just try to recapture a Christmas of long ago without the modern day hustle and bustle and you'd be very much alone. In history there have been these lonely souls before. When one reads the Christmas story, one meets a very lonely figure, namely Mary, Jesus' mother.

Mary has become a very important person, especially in the Roman Catholic church, and no one would be more surprised than Mary herself if she could witness all the glory and honour heaped upon her.

Mary. — Apart from the Nativity narratives she is mentioned but rarely in Scripture. The first we hear of her is in Isa. 7:14. She is merely mentioned as "a virgin". We hear of her again in Matth. 1:1; were she is simply called "His mother Mary". Here her life is changed miraculously and her lonely existence begins.

With the announcement by the angel that she will be the mother of the Saviour of the world, she is troubled (Luke 1:29) wondering at the greeting the angel expresses. She, a humble maiden, highly favoured by God, blessed among women? She was afraid and small wonder.

The angel's message is too fantastic to comprehend. She shall have a child without the will of man but through the Holy Ghost.

When the angel leaves and Mary sits down to go over and over these words in her mind, the thought must have struck her: How shall I explain this to Joseph. She tried, but he failed to understand or believe as Matth. 1:19 clearly states. He was a just man and did not want to make her a public example and planned to send her away quietly. The law concerning unfaithfulness was clearly understood by Joseph.

Poor Mary, trying to convince him of his supernatural experience found herself very much alone. As for Joseph, let's not be too hard on him. Knowing her fine character he was naturally greatly puzzled. The intervention of the angel should not make the story less credible.

It was essential under the circumstances, as no husband could be expected to believe the fact of the virgin conception, unless the truth were revealed to him supernaturally. Perhaps during this time of puzzlement Mary made her trip to her cousin Elizabeth, whom she knew to be expecting too. Here she finds understanding, and mutual happiness flows from this visit. The only time in Scripture that Mary speaks more than a few sentences. She bursts forth into a song which yet breathes a calm, deep surrender to the power and mercy of the Lord The song is modelled after Hanna's son in 1 Sam. 2:1—10 and contains several quotes from the Psalms. The song expresses the state of her soul and reveals the high spiritual plane on which she has been living. She remains with Elizabeth until John is born (Luke 2:56).

Mary's difficult time began shortly after her marriage to Joseph. The Roman Catholics claim that Mary remained a virgin. They explain the text Matth. 1:25: "And he knew her not till she brought forth her first-born son" in this way: first-born simply means the one before whom no child is born and he may remain an only child. They change the text to read: And he had not known her when she bore a son. (modern translation e.g. Jouon, Buzy) When we read in Mark 6:3 that his mother is Mary and his brethren James and Joseph, Simon and Jude as well as his sisters lived in Nazareth, the Roman Catholic church explains that these were probably Jesus' cousins, the sons of Joseph's and Mary's families; His brethren they claim are also his fellow-believers. We believe that Joseph and Mary lived a normal married life and had other children.

In all the story of Jesus' birth in Bethlehem, little mention is made of Mary. A few texts, but they speak volumes. This young mother having to wrap her baby in swaddling clothes was not unusual, it was the square cloth in which all infants were wrapped, but having to lay him in a manger must have grieved her and no one would choose a stable as a fit place for a baby to be born.

During the night when shepherds came to tell the story of the angels' song and their message, Mary listened quietly and full of wonder. Luke 3:19 puts it in beautiful language: "she kept all these things and pondered them in her heart."

Again we meet Mary for a fleeting moment as together with Joseph they bring the child to the temple. Their poverty is noted in the sacrificial offering they brought to redeem their first-born son, a substitute for a lamb, as allowed by law in Lev. 12:8. The address of Simeon to Mary shows that he had some insight into the meaning of the prophecies that foreshadowed the sufferings of the Messiah, and she, being his mother would share in these sufferings as any loving mother would.

Mary and Joseph marvelled at the things which Simeon spoke concerning Jesus.

So soon afterwards she was to experience again the problem and responsibility which being Jesus' mother brought. God had provided the means by way of the wise men's gift's, but travelling many weary miles from relatives and friends must have been an unhappy experience for Joseph and Mary. Already the persecution of her Son had begun when he was still unable to speak a word.

About Jesus' childhood little is written, except on the occasion of the visit of Jerusalem's temple when Jesus was twelve years old. Here Mary experiences the first glimpse into the life of her Son who is not really hers at all. He belongs to His Heavenly Father, and Mary and Joseph had not fully understood this until then. Perhaps she already began to realize here the impact of the words of Simon, spoken 12 years earlier.

Once more we meet Mary at the wedding in Cana to which she and Jesus are both invited. It appears from this that Joseph has died.

When we read that Jesus addresses Mary in a somewhat puzzling fashion: "Woman, what have I to do with thee, mine hour is not yet come." He is not being disrespectful to his mother, for the word woman does not imply a rebuke. He plainly tells her that she should not hasten the time in which He begins to show His Messianic power.

Mary comes to the foreground once more in Jesus' ministry, when she and Jesus' brothers come to Him. (Mark 3:31—35).

Jesus' answer to those who tell Him Mary and his brothers are there does not prove that Jesus has little respect for family ties. He merely points out that spiritual ties are far deeper and dearer, and based upon the will of God. Mary must have felt these ties to her Son more and more as His life came to its climax on Calvary.

How was Mary received among the people of her day? She is from Nazareth, a name which is spoken with little respect. John 8:41 is a testimony by the Pharasees of how they regard Jesus' birth. They refer to Him as one born out of wedlock. They had never understood or tried to comprehend the mystery of the Saviour's birth. Mary was followed by this reputation which men had given her.

Once more we see Mary standing among the little party of loved ones at the cross. John the disciple stands protectively nearby, trying to shield her from this terrible sight of suffering.

In His dying hours Jesus is concerned about the welfare of His mother at whose knees He had learned His first prayer, who had guided Him through His boyhood years. His brothers are passed by as He commends her to John's care in her declining years. His own suffering must have seemed even more intense as He watched His mother torn by the heaviness of her heart at this terrible moment.

Alone again and yet not alone. She had lost a Son but she had found a Saviour. Only once more Mary's name comes up in Scripture in the birth of the Christian church. She opens her home to the early believers and here she continues the work her Son had begun. She has exchanged family ties with spiritual ones and this is the message Mary leaves for us. Each Christmas her history reminds us that God used her to give us a Saviour.

Mary's life also teaches us that though we may be very much alone, we have Someone who "sticketh closer than a brother".

May Christmas renew in us all the gratitude we should feel to be counted among His family.

Have a wonderful Christmas and a blessed New Year from

Your Neighbour

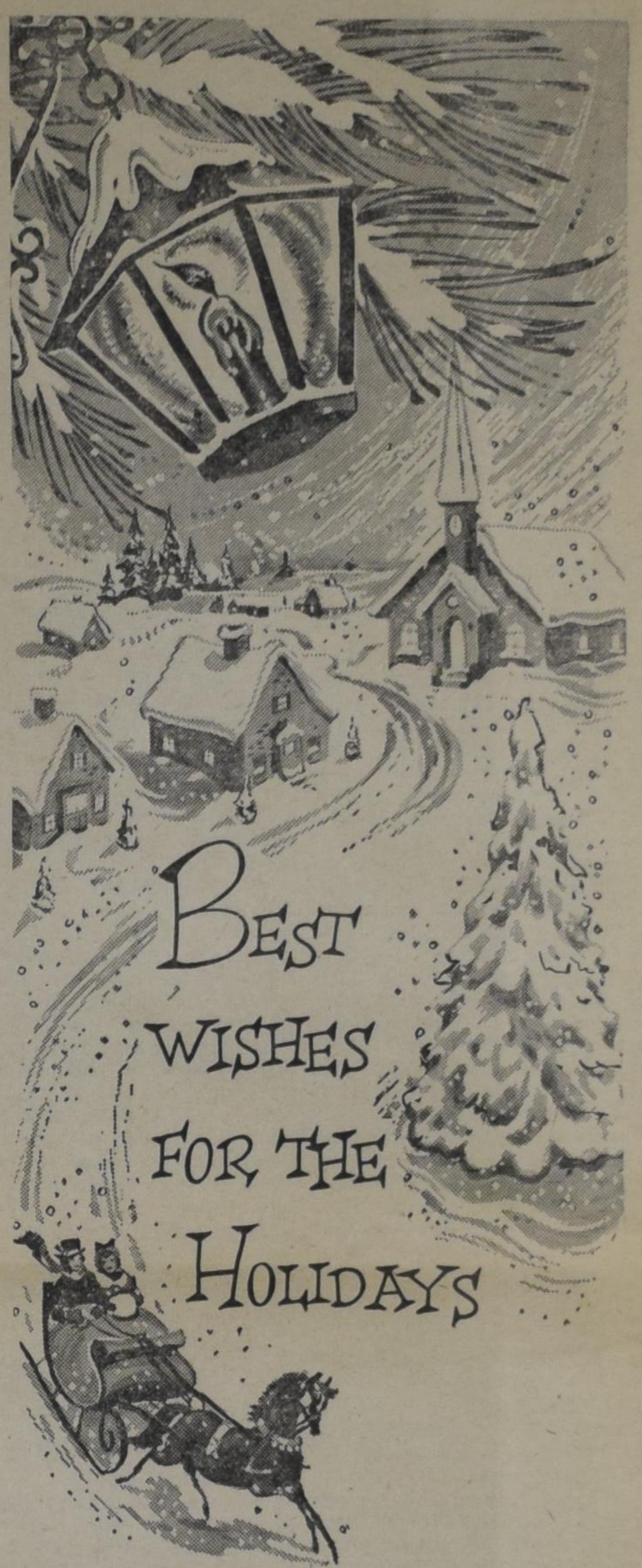

HOLTZHEUSER BROS. LTD.

TORONTO, ONT.

GOEDE GEZONDHEID KUNT U NIET KOPEN.... MAAR WEL BEVORDEREN DOOR HET ETEN VAN HARING!

IMPORTED HOLLAND HERRING

Sea Gull

BRAND

SPECIAAL GESELECTEERD EN UIT NEDERLAND INGEVOERD
door: C. PARLEVLIET - Niagara Falls - Ont.

Een pittige haring als tractatie voor de feestdagen

Blijft fit en gezond door het regelmatig eten van de verrukkelijke

Maatjesharing - Zure haring - Rolmops

De gezonde lekkernij met de pittige smaak. Eet ze zelf — zet ze Uw kinderen voor. U zult altijd smullen van dit gezonde en voedzame zeebanket.

Onze volledig schoongemaakte

Maatjesharingen

klaar om ze te verschalken, zijn nu los verkrijgbaar in de meeste steden van Ontario.

Even mals en vet als U ze in Nederland gewend was!

Ook MAATJESHARING in handige potten. Gemakkelijk in Uw refrigerator te bewaren. Na ongeveer 24 uur in koud water weken laat het vel gemakkelijk los en is de haring gereed voor consumptie.

Heeft U al eens de heerlijke
SEA GULL BRAND HARINGSLA
geproefd?

Wat kwaliteit en smaak betreft vindt U geen betere dan

Sea Gull

BRAND

EEN DELICATESSE VOOR FIJNPROEVERS

Hollandse Scheurkalenders

Maranatha, Honigdroppels, Kruimkens van 's Heren Tafel, $ 1.50 postpaid. Oranje Kalender $ 1.35 postpaid. Beautiful Canada, $ 1.—, voor Holland $ 1.25, postpaid. Daily Manna Calendar $ 2.35 postpaid.

SUCCES AGANDA'S (Seven Star)
Refill 1964 $ 2.69

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop

1058 Main St. W. Phone JA 8-1932
HAMILTON, ONTARIO

Weerzien in Canada en de U.S.A.

Ook Uw ouders kunnen deelnemen aan

de NEGENDE Familiebezoekreis naar Canada
of
de EERSTE Familiebezoekreis naar de U.S.A.

Beide reizen worden georganiseerd door de Ned. Chr. Reis-Vereniging in samenwerking met de C.P.B., de N.C.V.B., de N.C.R(adio).V. en de C.B.T.B.

Negende Canada-Reis, Reissom v.a. f. 1246,-

Heen: Rotterdam 23 mei 1964 met de Rijndam van de H.A.L.
Terug: Montreal 8 september of 3 oktober 1964, eveneens met de "Rijndam".

Na aankomst in Montreal worden de deelnemers door ervaren reisleiders verder begeleid naar o.a. de volgende plaatsen: Ottawa, Winnipeg, Saskatoon, Edmonton, Regina, Medicine Hat, Calgary, Kamloops, Vancouver, Oshawa, Toronto, Woodstock, Chatham, London, Windsor en Michigan (U.S.A.)

Eerste U.S.A.-Reis, Reissom v.a. f. 1256,-

Heen: Rotterdam 15 mei 1964 met de "Maasdam" van de H.A.L.
Terug: New York 3 september 1964, Boston 4 september 1964 (de terugreis geschiedt eveneens met de "Maasdam").

Vrijblijvende inlichtingen ook over de financiering worden U of Uw ouders gaarne verstrekt door het
CENTRAAL BUREAU DER NEDERLANDSE CHRISTELIJKE REIS-VERENIGING,
Weteringkade 22 a, Postbox 1035, DEN HAAG, Tel. 859302.

N.C.R.V. NED. CHRIST. REIS-VER.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Hamilton I, Ont., J. C. Verbrugge te Bowmanville, Ont.

voor Bowmanville, Ont. (tweede predikantsplaats), J. Bijlsma te Chicago, Ill.

Aangenomen

naar Oshawa (Zion), Ont., D. N. Habermehl te Newmarket, Ont.

CAN. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Smithville, Ont., H. Scholten te Orangeville, Ont.

In humble gratitude to our covenant God, we, the Beth-El Christian Reformed congregation, announce that

WE HOPE TO DEDICATE OUR NEW HOUSE OF WORSHIP

to the glory and service of God on FRIDAY, DECEMBER 13, 1963, during a special dedicatory service beginning at 8 p.m.

We cordially invite friends and former members of the congregation to join us on this happy occasion.

THE CONSISTORY,
BETH-EL CHRISTIAN REFORMED CHURCH
ACTON, ONTARIO.

It pleased our Lord to call home, suddenly and in the prime of life, our faithful secretary

Mr. HENDRIK SMIT.

We are awed by His inscrutable ways but comforted with the assurance that He works all things for good.

We commend the bereaved to the loving care of the Father of all grace and pray for the Spirit's assurance that with them always will be Jesus, the resurrection and the life.

The Board of the Sarnia Christian School,
H. Kreeft, President.
G. Bakker, Vice-President.

It is with sincere pleasure that we wish our friends and patrons

A JOYOUS CHRISTMAS

and we hope that the New Year will bring you much happiness and success.

Mac. Vanderhout

Insurance Agency Ltd., Hamilton, Ont.

ABONNEMENTSGELD CALVINIST - CONTACT

Hoewel wij de maatregel zo lang mogelijk hebben uitgesteld, zijn wij nu helaas tot het punt gekomen, dat wij de uitgave van Calvinist-Contact uit de huidige abonnementsprijs niet langer kunnen bekostigen. Sinds 1955 is deze prijs, ondanks de gestadige vergroting van de omvang van C.C. niet veranderd, terwijl in deze periode wel alle kosten zijn gestegen, sommige ervan zelfs zeer aanzienlijk.

De verheugde stijging van het aantal abonnementen hielp ons de laatste jaren die verhoogde kosten gedeeltelijk op te vangen, doch dit is thans niet meer het geval. Wij zien ons daarom tot onze spijt genoodzaakt de prijs voor ons blad te verhogen.

Vanaf 1 januari 1964 zal het abonnementsgeld voor C.C. $5.00 per jaar bedragen.

Diegenen, die hun abonnementsgeld voor twee of drie jaar ineens vooruit hebben betaald, behoeven niet bij te betalen, doch de termijn waarvoor hun abonnement loopt, zal naar verhouding iets worden bekort.

Wij vertrouwen, dat onze abonnees de billijkheid van deze onprettige maatregel zullen inzien en ons blad niet alleen trouw zullen blijven, maar ook bij de verdere uitbouw hun zozeer gewaardeerde medewerking zullen blijven verlenen.

Redaktie en Administratie van C. C.

With thanks and gratitude to the Lord we are grateful to announce the birth of a son and brother

KEVIN JACOB

Jack and Helen Hagen.
Vickie.
Marlene.

December 4th, 1963.

923 Upper Ottawa,
Hamilton, Ont.

Op 23 december hopen wij de dag te herdenken dat God onze geliefde ouders en grootouders

FREERK BOSGRAAF
en
TRIJNTJE BOSGRAAF—VANDER TUIN

30 jaar geleden in het huwelijk heeft verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons allen mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Fenwick, Ont.
Bill & Betty.
Jane.
Hank.
Kleinkinderen
Ricky & Debbie.

Melkbedrijf vraagt:

ERAREN MELKER

gehuwd, welke de zorg en voeding van het vee is toevertrouwd. Moderne boerderij bij King, Ont. Ook werkgelegenheid voor event. oudere zoon. Goed loon. Goede woongelegenheid met gratis verwarming en electriciteit. Referenties vereist. Brieven onder letter 1670, Bureau Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

EEN FLINKE HUISHOUDSTER GEVRAAGD

in een gezin met 3 opgroeiende kinderen. Write to L. Heidekamp, 67 Mildred St., St. Catharines, Ont.

NEAR WELLANDPORT — 50 acre farm on highway. Sandy soil, excellent for vegetable growing, sturdy frame house and excellent barn for pig-raising. Asking $ 12,800.00. $ 4,000 cash down.

NEAR WAINFLEET — 200 acres fertile black loam soil. Excellent for growing all kinds of crops. 2 storey brick house with all conveniences. Large 40' x 80' barn, full line of first class farm implements. Asking $ 32,000 and reasonable down.

NEAR DUNNVILLE — a very attractive dairy farm with open milk contract. 2 storey frame home and barn for 30 milking cows. Both in excellent conditions. Also 20 head of young stock and farm implements. Asking $ 42,000 with $ 2,000 down.

For these and others; —
Contact:

MARTIN DEVOS
"Realtor"

119 Lock Street E.,
DUNNVILLE, ONTARIO
Phone 774-6710 or Res. 774-6752

TE KOOP:

11½ Acre TUINGROND

Sandy loam, geschikt voor alle gewassen. Gunstig gelegen aan harde weg, 5 mijl vanaf de Chr. Ref. Church en de Chr. School in Wellandport. 6 Kamer huis met badkamer. Greenhouse ongeveer 30 x 90'. Vraagprijs $ 14,500.00. Downpayment $ 3.500.00.

Jack Bylsma,
Real Estate

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894.

Aangeboden, met ingang van half december,

VOLLEDIGE KOST EN INWONING,

voor dame of heer, in West Hamilton. Phone JA 9-1037.

Vanaf heden weer verkrijgbaar:

SJOELBAK

(6 feet long, met 20 schijven) voor $ 10.00, F.O.B. Burlington. Het vanouds bekende adres: J. Lycklama, 2223 Prospect St., Burlington, Ont. Phone 637-2571.

There are

JOB OPPORTUNITIES IN HOUSTON, B.C.,

a growing community with a Christian School. Write to Houston Christian Reformed Immigration Committee, % John Vander Ploeg, Box 250, Houston, B.C.

VAPORIZING CHEST RUB

Voor verlichting van verstopte luchtpijp, pijnlijke keel en lichte borstverkoudheid. 1½ oz. $1.75

ECZEMA OINTMENT

Voor vermindering of verwijdering van eczeem. 2 oz. $1.75.

PIP-ZENE

Uitstekend middel voor het verwijderen van wormen. Voor volwassenen en kinderen. 4 oz. $2.25.

Lincoln Sales Company
Box 965, Adelaide Station
Toronto 1, Ont.

Prijzen inclusief porto en verpakking. C.O.D., cheque or money-order.

Wie kan en wil of is genegen em een

JONGE FARMER

voort te helpen met about $5000.- met jaarlijkse afbetaling plus rente? Zendt brieven onder no. 1667, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

ST. CATHARINES

A city of 84,000 inhabitants, Centre of the Niagara-Peninsula, known for its Grape-fields and Fruit-Orchards, seat of the new "BROCK UNIVERSITY", with a fast expanding INDUSTRY. In this City and surrounding areas, bustling with activity and good working condtions, we have A GOOD SUPPLY OF FRUITFARMS AVAILABLE, and are also well stocked with NEW N.H.A. HOMES, OLDER RESIDENTIAL PROPERTIES AND BUSINESS OPPORTUNITIES.

If you are planning to come to this area now or in the near future, it may prove to your advantage to give us a call or write in advance. You are under no obligation whatsoever, and you can be assured of our PERSONAL ATTENTION AND DEPENDABLE SERVICE.

Call or write to
S. (Chuck) DYKSTRA,
representing

ALBERT DE JONGE

REAL ESTATE BROKER — WE 5-6518
15 HOWARD AVE. — ST. CATHARINES, ONT.

GREETINGS
of the Season

Van Delft's
BOOK AND GIFT SHOP
AND
WOODEN SHOE CONFECTIONERY

1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT. - JA 8-1932

BENT U EEN VAKMAN BLOEMEN-KWEKER EN GEINTERESSEERD IN OVERNAME VAN EEN

REEDS JAREN GEVESTIGD, EERSTE KLAS BEDRIJF?

De eigenaar heeft geen opvolgers en is genegen dit prachtige bedrijf te verkopen aan betrouwbare, vakbekwame familie en zelf de hypotheek te verstrekken tegen DE ZEER LAGE RENTE VAN SLECHTS 5%. Over het te betalen downpayment kan worden onderhandeld.

7 ruime, eerste klas kassen, vol automatisch, vol met bloemen en planten van allerlei soort. Grote boiler-room en alle gereedschappen. 2 prima huizen, grote garage voor 3 auto's, extra gebouw voor opslag, 2 extra bouwterreinen. Kantoor, pakplaats en laboratorium. Walk-in cooler.

DIT IS EEN ZEER GOED WINST-GEVEND BEDRIJF EN PRACHTIG ONDERHOUDEN.

Maak zo spoedig mogelijk eens een afspraak met ons, want het is de moeite waard deze uitstekende zaak te komen bezien.

K. KRAAY, Real Estate Broker

2 JULIANA CR. Tel. WE 4-1813 ST. CATHARINES, ONT.

Nog één nummer in 1963

De nummers van ons blad van 20 en 27 December a.s. zullen worden gecombineerd. Dit gecombineerde nummer zal D.V. op de 24ste van deze maand verschijnen.

De sluitingsdatum voor advertenties is Vrijdagmorgen 20 December a.s.

De administratie.

WIJZIGING KLM-DIENSTEN MET KERSTMIS EN NIEUWJAAR

In verband met de viering van het Kerstfeest en de jaarwisseling zullen, zoals gebruikelijk, in de periode van 24 december tot en met 2 januari a.s., de KLM-lijndiensten op beperkte schaal worden uitgevoerd. Een aantal diensten zal geheel komen te vervallen, terwijl andere vluchten volgens een van de normale dienstregeling afwijkend schema zullen worden uitgevoerd.

Zo zal bijv. op eerste Kerstdag slechts één vlucht tussen Amsterdam en Parijs worden gevlogen, tegen vier vluchten normaal. Ook naar New York zal op die dag een van de twee diensten komen te vervallen.

HET GROTE VOORLEESBOEK,
W. G. v. d. HULST

is nu verkrijgbaar in de Engelse taal onder de titel

"THE BIG READ TO ME STORY BOOK"

Vertaling van Marian Schoolland. Prijs $ 4.29 franco per post.

HET IDEALE KERSTGESCHENK VOOR ELK GEZIN MET KINDEREN

Schrijf direct naar:

ANTON LAMMERS, Chr. Book Centre
36 LONGWOOD ROAD NORTH, HAMILTON, ONT.

SPECIALE ATTENTIE
voor
Daily Devotion
en
Dagboeken

Daily Manna	$2.35
Climbing to the Height	$2.15
Time Out	$2.20 & $ 1.10
Maranatha	$1.25
Vensters op het leven	$4.00
Geloofsblijheid	$3.25
Ontmoetingen	$3.25
Dagfinale	$2.95
Heden zo gij Zijn stem hoort	$0.85

PRO REGE PUBLISHING CO.
and
SPEELMAN'S BOOKHOUSE
10 Golfdown Drive, Rexdale, Ont.
Phone 741-6563

De hoofdschotel is vlees !

Bij U ook op de aanstaande feestdagen?

Huisvrouwen, bedenk eens: een stukje vlees van kwaliteit is de kroon voor Uw kookkunst.

Meer vlees, fijnere smaak, lekkere jus.

Maak vroegtijdig Uw keus voor de aanstaande Feestdagen

Onze specialiteiten zijn: Roastbeef, Biefstuk, Fijne Rollade, Ribstuk, Kalfs-fricandeau, Kalfs-Blinde Vinken, Varkens-fricandeau, Varkens-fillet, Vlees voor Ragout, Soep en Croquetten, Braadlappen, Riblappen.

Ook voorradig: Vette Konijn, Brussels Lof en Paling

Tevens een grote sortering FIJNE WORST en VLEESWAREN. Vergeet ook niet onze ROOKWORST met het loodje: een waarborg voor echte Gelderse kwaliteit.

Simon De Groot's Meat Products Ltd.

RETAIL ADRES: 481 CHURCH STREET, TORONTO
Phone: WA 3-5600

At this festive season, we look back upon a year of meeting old friends and making new ones. To all go our hearty thanks and happiest greetings.

We wish that every one of you may have a

happy Christmas and a prosperous New Year

JACK BYLSMA
Real Estate
1607 King Street East — Hamilton, Ont.

FARMS - FARMS FARMS

Free Catalogue

describing many choice dairy and mixed farms in the Niagara Area, up to 400 acres. Write
GEO. DUGAN, REALTOR,
18 King St., Welland, Ont.

Geheimenis

De lichten gaan weer aan, de kaarsen branden,
De mensheid maakt zich klaar voor Bethlehem!
Wij horen overal de klokken luiden,
De radio brengt zelfs Jeruzalem.

Geschenken worden wijd en zijd gegeven,
Een ieder krijgt zijn "share in business".
Het is zó druk, — wij zouden 't haast vergeten:
— Dit is het feest van God's **geheimenis.**

Geheimenis . . . Heer, doe ons toch geloven,
Dat Golgotha reeds in de stal begint.
En dat slechts hij Uw Vaderhart voelt kloppen,
Die zelfverloochenend Uw Kind bemint.

Met goede wensen voor een Gezegend Kerstfeest en een Voorspoedig Nieuwjaar
aangeboden door Directie en Personeel van

HOLLANDIA BAKERIES LTD.

MOUNT BRYDGES, ONTARIO

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

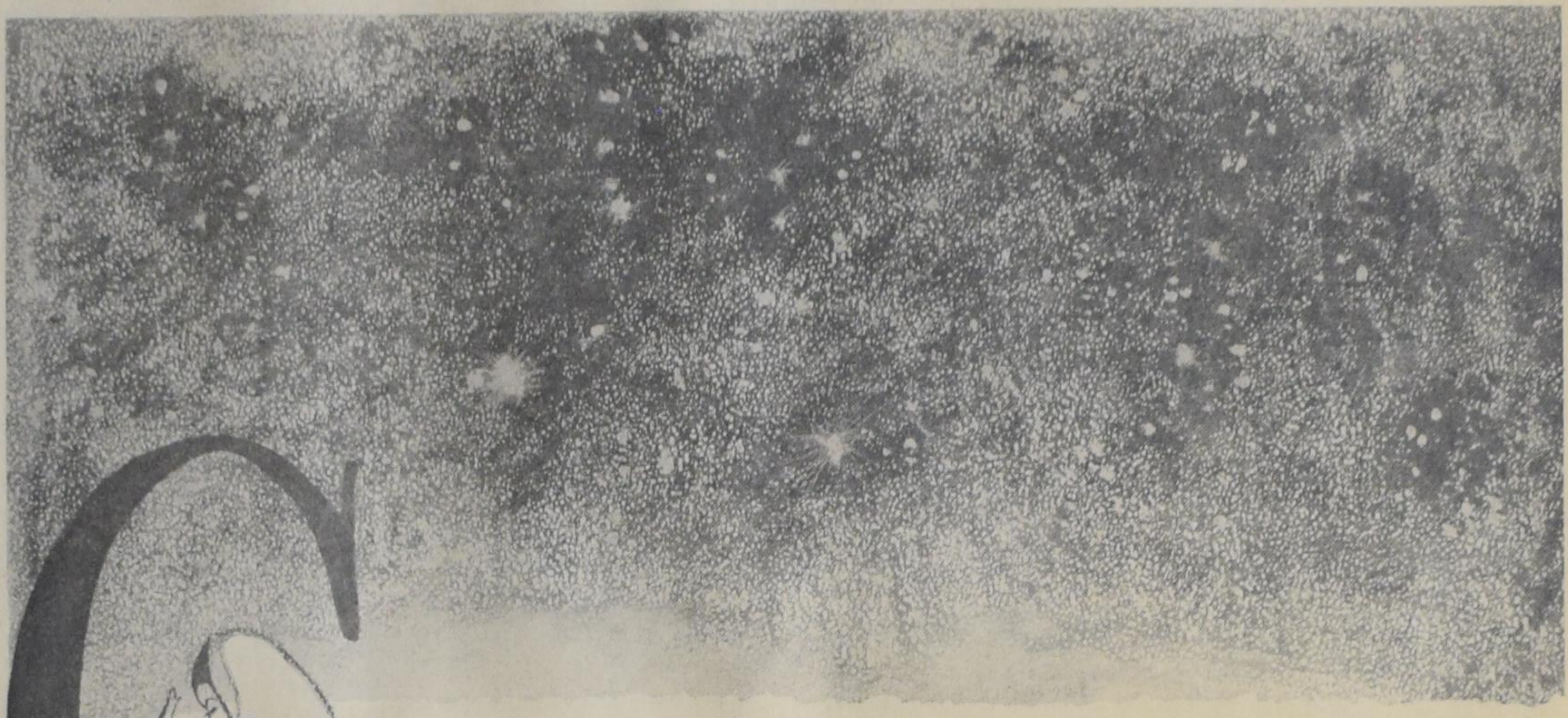

Come, Heavenly Bodies

by Cor. W. Barendrecht

A Song, and How it was Born

Illuminate this winter night,
Heavenly bodies bright;
Once more shed forth onto the world
Thy radiant delight.

Arise, Auriga and Capella,
Thou bright and evening star;
Arise, Pleiades, orange Taurus,
With Canis Major par.

Orion, climbing from the East,
And searching southward bound:
Set thy course toward the feast
Of a still Greater Hound.

Arise and shine, O Sirius,
For it is Christmas time;
Come to the Festival of Light,
And honor Christ Divine.

A Star in the East

It was near Christmas time, last year, when the phone rang. A voice said to go outside and look at a star which was shining very brightly that evening. I went to look and saw the star, radiant against a deep blue sky. For a moment I found myself wondering if this star might have something to do with Christmas. It was a peculiarly bright star that was studied and followed by the wise men from the East at the time of Jesus' birth, was it not?

The following evening, a newspaper heading caught my attention. It read *Stars 'Rejoice'*. In the article, University of Michigan astronomer Hazel M. Losh is quoted

(Continued on page 13B)

A SONG, AND HOW IT WAS BORN

(Continued from page 13A)

as saying, "The December stars belong to the Christmas-New Year season as much as the carols, wreaths, and greens." In addition to the mystery of the Christmas Star, the heavens "seem to outdo themselves in decorations", professor Losh says.

STARS AROUND CHRISTMAS TIME

Perhaps the reader too may wonder what this world of stars is all about. What else does Professor Losh have to say about those 'heavenly diamonds'? Says he:

> Turning to the East, some of the most beautiful and colorful stars of the whole year are on display:
>
> • Auriga, the large five-sided figure, ruled by the bright yellow star, Capella, rises soon after sunset.
>
> • The Pleiades, followed by the rest of Taurus, rises about the same time as Capella. Taurus is symbolized by the great letter 'V' with its orange star, Aldebaran, at the end of the lower prong.
>
> • Orion and the brightest of all stars Sirius, climb out of the East, and cross over the South meridian around midnight. The winter constellations center mostly around Orion with its two Hunting Dogs and the Hare below him. Those who devised the constellations evidently intended to depict a hunting scene with the Dogs pursuing the Hare, and it in turn crouching low close to Orion seeking his protection.
>
> • Sirius is the figure of his Greater Dog (Canis Major) is easily identified by extending a line downward through the Belt stars. From time immemorial, Sirius has been watched, admired and revered, rising as it does in the early evening around Christmas time. It was the star of the East pointed to by the three wise men of Orion.
>
> (Grand Rapids Press, December 26, 1962.)

After reading these informative lines, I sat down to write a poem, in which I borrowed names liberally.

THE HOUND OF HEAVEN

Francis Thompson, an early nineteenth century English poet who spent much of his life as an impoverished wanderer, has written a poem, entitled, "The Hound of Heaven". It is one of the most beautiful poems of his time. (Among others, it is published in some Canadian Upper Class Poetry textbooks). Thompson may have been sitting on one of the benches in a London park, when he wrote this poem. He may have been watching the starry skies at night, when he used the image of the Hound. It is the same figure about which Professor Losh is talking, namely the Great Dog. Thompson sees himself as the Hare, who is pursued by the Hound. He seems to say that man is ever fleeing away from God, who, in the searching action of His love, does not rest until He finds man. It was this poem that I had in mind when using the term "still Greater Hound". The term is used not only to imply that God's love searches for sinful man, but also to describe that the majesty of Christ exceeds the brightest stars. You are expressing the same idea when you sing:

> Fair is the moonlight,
> Bright the sparkling stars on high;
> Jesus shines brighter, Jesus shines purer,
> Than all the angels in the sky.
> (Psalter Hymnal, 373)

THE HEAVENS ARE TELLING

In the Bible Christ compares Himself to the brightest star: "I am . . . the bright and Morning Star." (Rev. 22:16). If Christ is the Morning Star, must not then the evening stars rejoice in His coming? If people who are living in a "Christian culture" are too busy celebrating their carnival of gifts — if they are so occupied with wreaths, greens, and colored lights that they hardly find occasion to reflect on the real meaning of Christmas — then the stars seem to be witnessing against them. If the earth has almost forgotten God and seems to avoid Him, then still "The heavens are telling the glory of God . . ." (Ps. 19:1). If men and women are worshipping candle lights but ignoring the ". . . true Light, which lighteth every man . . ." (John 1:9), then the heavenly bodies still are the silent witnesses of Christ's birth. If Christians are speechless and pretending ignorance of the power of Christ in their lives, then "Day unto day uttereth speech and night unto night sheweth knowledge." Ps. 19:2). Even the observations of an unknown astonomist at a secular university may help one to see that Christmas is primarily a feast of light. And the Christian may confess that it is the feast of Him, who is the Light of the world.

THE FESTIVAL OF LIGHTS

Jews throughout the world celebrate the "Festival of Lights" when Christians commemorate the birth of Christ. With this festival, which lasts eight days, the Jews commemorate a victory won by their forces under Judah Maccabee in 165 B.C. The battle was fought against the Syrian tyrant Antiochus. The latter desecrated the temple in Jerusalem, and tried to force pagan worship on the Jews. Judah Maccabee recaptured the temple, then cleansed it and rededicated it to the worship of Jehovah. This little bit of history serves to introduce the *Hanukkah* (dedication) Season, which became known among the Jews as the "Festival of Lights". An ancient tradition of the Jews holds that when the candelabrum (a candlestick with many arm) in the temple was re-lighted under Maccabee, a miracle occured. A cruse of oil which should have been enough to light the candelabrum for one day lasted for eight days. Whether this story is born from fact or fancy, I do not know, but it developed into the annual celebration of *Hanukkah* among the Jews. On every night of the festival one may see candles lit in the homes and synogogues of the Jews. On the first night one candle is lit; two on the second night, and so on, until eight candles blaze in a special eight-armed candlestick. The festival is also accompanied by gifts (often money) to children.

JOHN'S WITNESS OF THE LIGHT

In my poem I have invoked eight stars by name. To come to the Festival of Light, means, of course, to witness the birth of the Morning Star, — Jesus Christ. I do not have sufficient sources of information at hand to know if the Jewish "Festival of Lights" was celebrated at the time of Jesus' birth. If it was, John's witness of himself may perhaps be seen in comparison with the Festival. When John says of himself, "The same came for a witness, to bear witness of the Light . . ." (John 1:7), it may mean that he said that he was only candle number so-much in the candelabrum. He would be merely one of the candles that foretells the coming of the full Light. The "true Light" was coming at the fullness of time — and that time was at hand! The Light — Christ — was the completely lighted candelabrum. He was the full Light without end. But even if the Festival was not yet customary when Jesus was born, it still does not seem contrary to the witness of John to apply the term "Festival of Light" (singular) to Christmas.

Is not the good news we may bring the neighboring Jew that his Messiah is the Christ? Is it not our privilege to tell him that his "Festival of Lights" has been outdated by Him who is the Light and the Life of men?

Should not all Christians be aroused to join in with nature's song in praise of Him, who was the Bright and Morning Star?

Frontpage Design

Artist Chris Stoffel Overvoorde has captured the spirit of the poem, entitled, "Come, Heavenly Bodies", in an illustration especially made for Christian Courier's front page.

The starry sky purposefully sets the environment in a mood of joy and quiet happiness.

Focused around the wide intimacy of the mother's arms, the large C in the title heading comes to stand for Christ, for Christmas for Christianity's birth itself.

Not only the stars above, but also men and women below rejoice and join in with the universe's adoration of the Christ child.

The hands express a yearning, a waiting, a hoping, for the Redeemer who at last has come to save sinners from self and shame.

We are thankful for this artistic contribution which enables the reader to view the meaning of the birth of Christ from a new and fresh point of view.

CHRISTIAN COURIER

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

THE CHALLENGING FIELD OF Dentistry

"What would you say gives you the most satisfaction in your profession, doctor?" I once asked a dentist.

"Usually I try to put my patients at ease," he replied. "No one likes to go to a dentist. Most people are even scared. I try to explain to them briefly what their trouble is, and how it does, or could affect their nutritional status or their health in general. It is my experience that such a brief conversation has a calming influence upon the patient and gives him moral strength. In turn I receive a great deal of satisfaction when I see my patient leaving my office in a happier mood than when he came in."

Modern dentistry has come a long way to free itself from the bad name it used to have. This is explainable in the light of its history. It was still in the beginning of this age that a high school training was not even required in order to practise dentistry. In those days the profession did not consist of much more than pulling bad teeth. Nowadays it is a medical profession equipped with modern instruments. The present day dentist can write prescriptions. He has a broad knowledge of drugs and their uses. He can make a diagnosis and advise a diet. He belongs to the medical profession and is a man with a degree, D.D.S. (Doctor of Dental Surgery) or D.M.D. (Doctor of Dental Medicine).

OPPORTUNITY FOR GIRLS ALSO

It is generally thought that girls cannot become dentists. The opposite is true. Both in Canada and the United States the number of women dentists is small, but it is growing. In fact this continent is behind compared to Europe. In Scandinavia for instance eighty percent of the dentists are women.

Moreover, in the field of dental hygiene there is also a great opportunity for women, which we will discuss later on in this article.

IS THERE A DEMAND?

If there is a field where there is a distinct shortage of qualified personnel, it is that of dentistry, and there are no signs that this picture will change considerably in the foreseeable future. Right now there is only one dentist for every three thousand Canadians and one for every 1,800 Americans. Moreover, the retiring dentists outnumber the graduates entering the profession.

Not every dentist has his own office. The government in its various health agencies, employs dentists, and so do institutions such as the Armed Forces, civil services, public health institutions. Dentists are also engaged in teaching and research, and some specialize in a particular area of dental treatment.

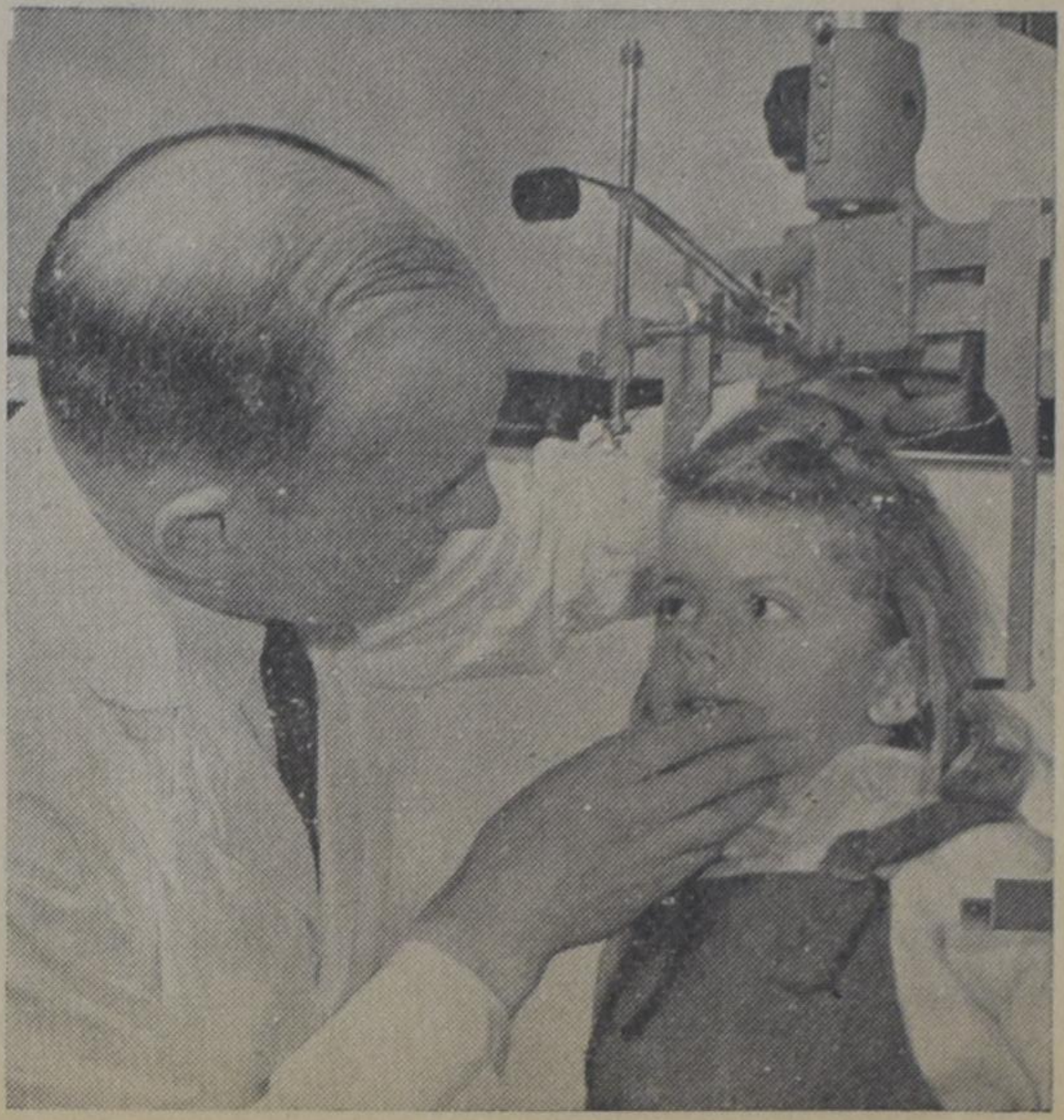

Continuous research program is carried on at the University of Toronto's Faculty of Dentistry. Here Dr. J. E. Moser, Head of Radiology Department adjusts chephalometer on young patient to determine growth and development of bones and teeth.

Using a dummy, Dr. F. T. Pearson demonstrates operative dentistry techniques to class of second-year dental students. Whereas in early days dentistry was a 2 year course, present-day courses call for 5 years intensive training.

PERSONAL REQUIREMENTS

Without minimizing the indeed bright opportunities in dentistry, a student must use his talents, which the Lord has given him or her, to the fullest extent. In fact, this holds true for any profession or vocation. In order to become a dentist, one has to work harder than is expected of the average student. If a student is not intelligent, and not interested in science, he would do better to take up some other course instead of heading for a sure failure. A dental student spends an average of 35 hours a week in school (this includes class, laboratory or clinic), and studies in the evenings. As you can see, this is quite a grind, and anyone who cannot subject himself to this is not a future graduate in dentistry.

If, however, a student has these abilities, then it is of importance that he examine himself to see whether he can judge values in their proper relation and proportion. A technical inclination is also considered of great value.

Dental schools are usually choosy when admitting high school graduates, which means that the highest grades have preference.

ACADEMIC PREPARATION

It depends mainly on the student's place of residence or where he wishes to establish, since the academic requirements are not the same everywhere. In general the minimum requirement is a one year pre-dental course after grade 13. Then follows four year-study at the university in the Faculty of Dentistry. The required sciences are physics, chemistry and biology.

Those who feel attracted to the profession of dentistry would do well to inquire from the Dean of the University they plan to attend, about the requirements in advance. It is disappointing and time consuming to find out that even in high school already the wrong courses have been taken.

THE COST

It is next to impossible to provide figures about the actual cost of the study. Tuition fees as well as cost of living differ from place to place. As an average, according to a recent survey by the Canadian Dental Association, the cost of a dental course is about $ 900 a year plus cost of living, which amounts to about $ 700 a year.

There are, of course, bursaries and scholarships available for those eligible for it. Information may best be obtained from the Secretary of the Faculty of Dentistry of the University, where the course will be taken.

THE ECONOMIC SIDE

Although the earnings of a dentist varies considerably, it is safe

to say that the average income is between $ 10,000 and $ 12,000 a year. Patients seem to prefer a young dentist, which may account for the reason that most dentists have the highest income during the first years of their practise. However, to start a practise it means that expensive equipment has to be purchased, apart from the fact that the study itself has been costly. In other words, the young dentist needs a lot of money in order to get established. On the other hand most companies, who supply dentist-equipment, know that the demand for dentists is still greater than the actual number practising. This makes it easier for those suppliers to make the equipment available at easy terms.

THE DENTIST'S ASSISTANT

DENTAL HYGIENE

Young women who enjoy working with people and who are neat, accurate, sincere and dependable may find the career in dental hygiene very satisfying.

This career is not always limited to assisting the dentist in his office. It also includes educational activities in schools and clinics.

To give a summary of the work depends for a great deal upon the work in which the dental hygienist is engaged. Some of the duties are: Scaling and polishing of teeth — Exposing, processing and mounting dental x-ray films — Recording the condition of the patient's teeth — Handling the recall of patients to the office — Chairside dental assistance — Office management and business procedures — Certain dental laboratory procedures — Individual dental health information for parents — Dental health educational activities with groups — Other dental treatment procedures permitted by provincial legislation.

PERSONAL REQUIREMENTS

Besides the virtues mentioned previously, the prospective dental hygienist should have a good academic ability together with a willingness to study conscientiously. She should have sympathy and understanding, patience and tolerance and also a genuine liking for people of all ages. Manual dexterity is advantageous but may be developed to a great extent through clinical experience.

EDUCATION

The curriculum in dental hygiene extends over two academic years. The courses undertaken may be classified as scientific, cultural, clinical and laboratorial. The basic science courses in chemistry, human anatomy, physiology and bacteriology are usually concentrated in the first year of study together with courses in dental anatomy, dental assistance and dental techniques, which include the handling and processing of various materials used in dentistry.

The second year emphasizes dental hygiene subjects and clinical practice of skills, particularly skills in performing the oral prophylactic treatment.

The dental hygiene student works closely with the dental student. In this way both develop an appreciation and understanding of the services provided for the improved health for all people.

Because of the subject matter of the dental hygiene program, subjects selected in high school are of importance. Chemistry, biology or zoology, and mathematics will provide a valuable background of knowledge for further education in this professional field.

THE COST

The cost of education varies from school to school. It is to be compared with the cost of a liberal arts program, although the dental hygiene student is required to provide her own instruments and uniforms. Information about bursaries and loans can be obtained from university registrars.

SCHOOLS

The following universities offer dental courses: Dalhousie University, Halifax, N.S.; McGill University, Montreal, P.Q.; University of Montreal, Montreal, P.Q.; University of Alberta, Edmonton, Alta.; University of Toronto, Toronto, Ont.; University of Manitoba, Winnipeg, Man.

LITERATURE

Dentistry, by L. M. Miner, Bellman Publishing Co., P.O. Box 172, Cambridge, Mass. $ 1.00.

Smart Young Women Are Choosing Dental Hygiene As A Career, by R. A. Miller, Fairleigh Dickinson College Press, Rutherford, N.J. $ 1.50.

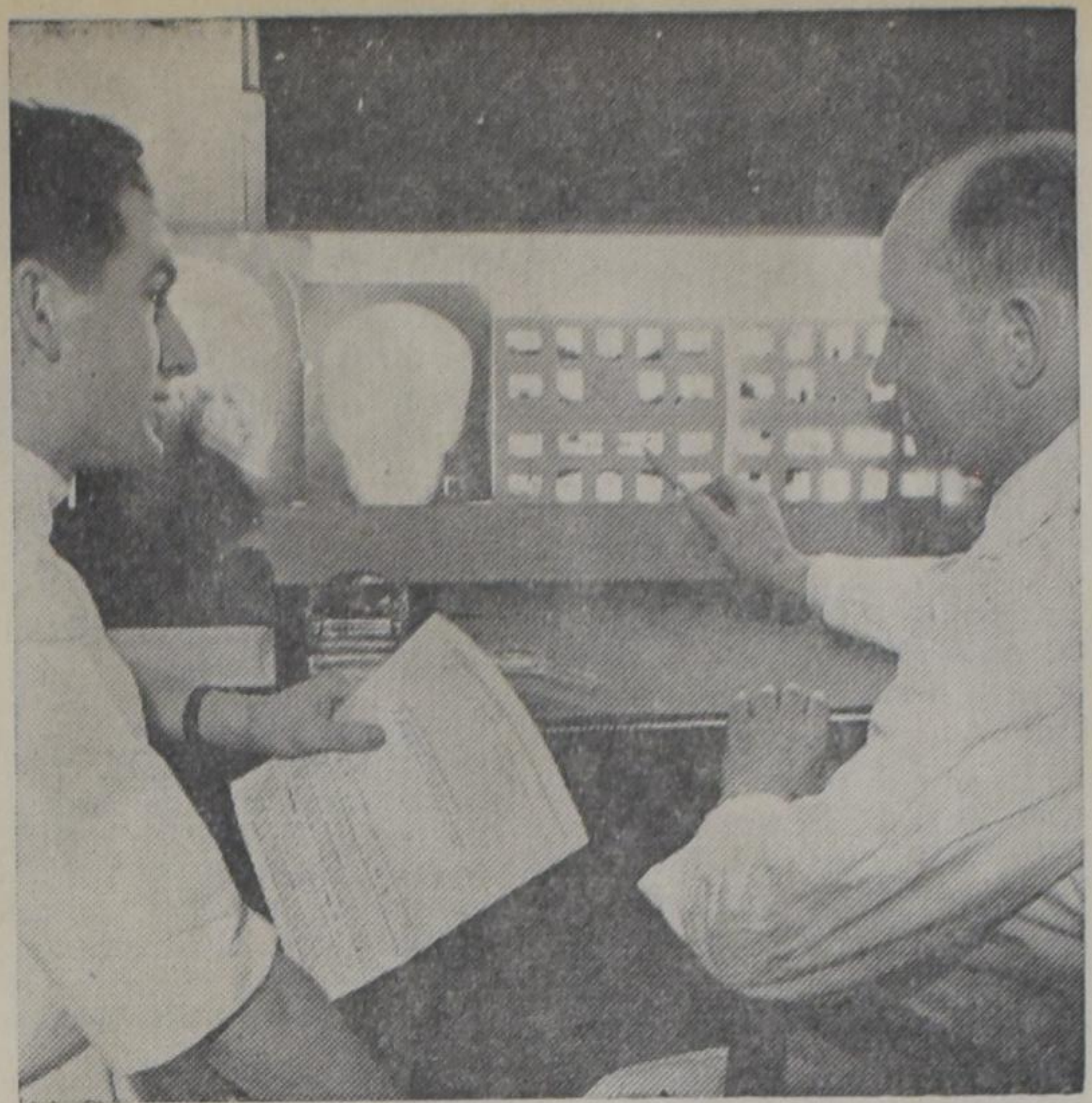

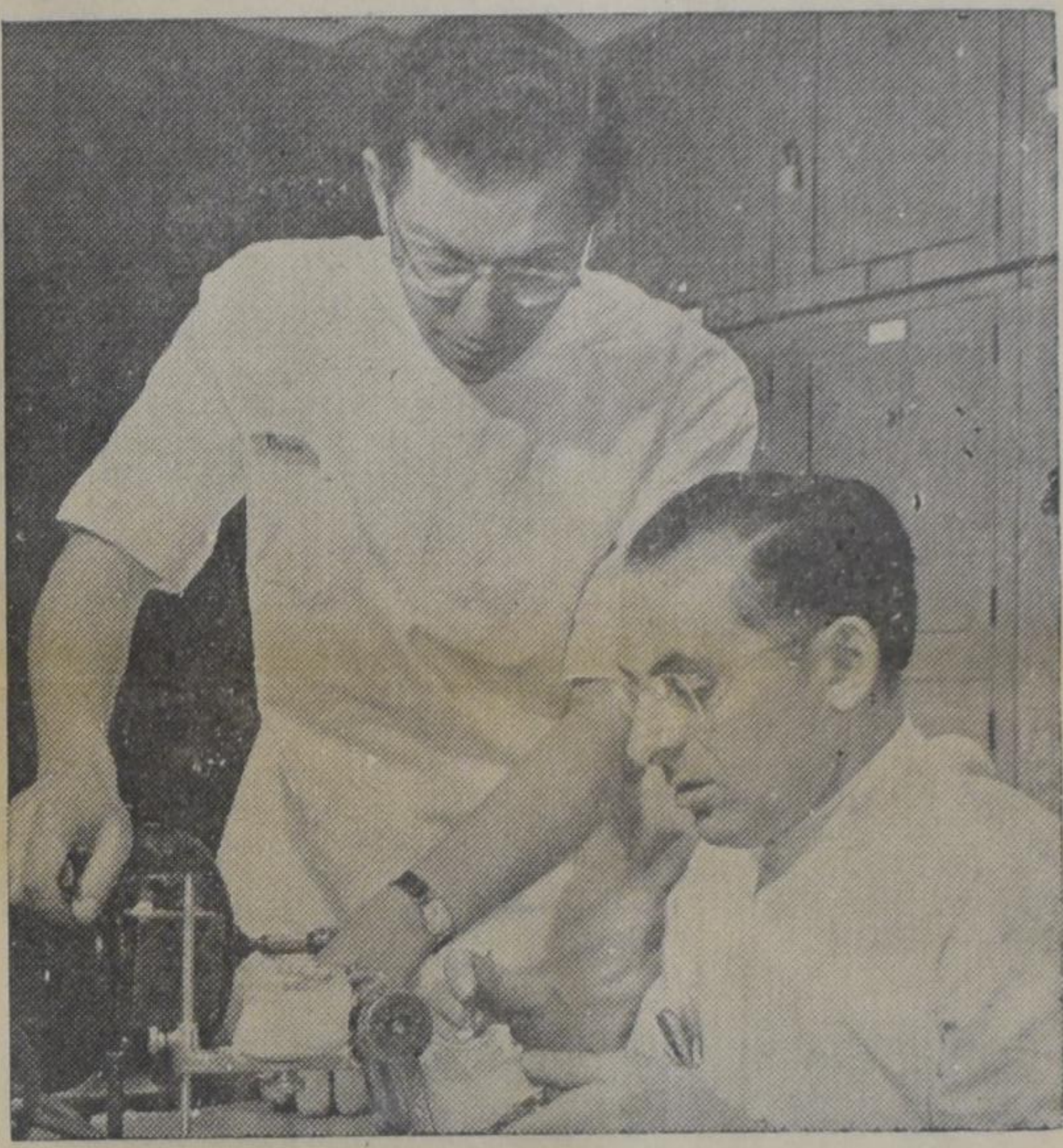

Top right hand — Radiologist Dr. Moser helps student interpret X-rays of child being treated in University's dental clinic.

Centre — Courses at the Faculty of Dentistry cover all phases of dentistry, including operative techniques, corrective measures and replacement of teeth.

Bottom — Probably one of the largest dental "offices" in Canada, this 75-chair clinic at the University of Toronto's Faculty of Dentistry, which was founded in 1925.

PREPARED TO ATTACK

During the last decade there has been a rapid increase of Christian Schools in Canada. Christian schools as such, however, should not be the end of our goal. For it is Christian education which will make our schools Christian. It seems to me that Christian education is not always clearly defined. The address of Mr. Louis J. Voskuil, instructor in history at Trinity College, which was given at one of the Christian high schools in the States, may give us a fuller understanding of the essence and purpose of Christian education. In the following lines you will find a summary of this excellent speech as it was published in The Presbyterian Guardian, the church paper of the Orthodox Presbyterian Church.

TEMPTATION TO FLEE

For certain Christians verses in the Bible began to take on a new meaning. They read that "Christ gave himself for our sins the he might deliver us from this present evil world" (Gal. 1:4); and "If thou wilt be perfect, go and sell all that thou hast and give to the poor and thou shalt have treasure in heaven: and come and follow me" (Matt. 19:21). And so it was that a few pious Christians fled the world in favor of solitude and God, so they thought. Soon thousands followed them into the deserts of Egypt, Palestine, and Syria. This became the assured way of salvation — abandon the world for Christ.

We have long since outgrown such a type of ascetic, monastic withdrawal. Yet, and here is the point of all this, the church has never completely freed herself of this type of approach to the world. This attitude exists both within and outside of the Christian school movement. There are those who really value the Christian school because it is "safe". Here the teachers propose no dangerous ideas. The Bible courses and the chapel service root out the last remnants of "naughtiness". The children emerge with a sort of Good Housekeeping Seal of Approval — "Made in the Christian School".

Hopefully the Christian School will minister to the spiritual growth of its students — in fact it must if it would not forfeit the name Christian. However, the leading idea behind this approach just mentioned is that of protection, an unhealthy kind of protection.

LIMITING OUR WITNESS

The other kind of monastic temperament in the Christian church today at first glance seems precisely the opposite. This comes largely from those Christians who do not take part in building the Christian school because they believe their children ought not to be segregated, as it were, but should instead witness to the masses of school children in the public system who are without the hope of the Christian faith. Again we sympathize with the concern for evangelism inherent in this position.

Involved in this position, however, is a misunderstanding of the nature of the Christian witness, and also of the nature of man's total activity. A good, sound analysis of a contemporary social problem is also a testimony to the redeeming grace of our God. A good poem or short story welling up out of a Christian consciousness is likewise. The approach of those who repudiate the Christian school in favour of evangelism at bottom is often an abandonment of those areas of life not directly spiritual and thus is a type of monasticism.

We share the concern of these our brothers, but we also must disagree. We do not want an emasculated Christianity.

PROPER ROLE OF ATTACK

The proper role of the Christian student is that of attack. You are to oust the devil from God's world and occupy the vacated ground for our Saviour.

I should like to refer you briefly to a brochure put out by the school a few years ago. I quote from the section dealing with the goals of Social Studies. These goals are:

1. To achieve a realistic view of society by applying Biblical principles to social life, government, education, family, economics and the other facets of life.

2. To develop in the student peace of mind and reverence for God by revealing the purpose and control of God in history.

3. To develop in the student the ability of self-evaluation by critically evaluating the moral implications of man's thoughts and actions.

4. To teach the place of the church in the world.

5. To instill a breadth of knowledge and appreciation of man's cultural achievements in the providence of God.

6. To infuse a respect for authority and law based on the knowledge that all government is ordained by God.

These statements are expressions of a positive attitude toward the world, even with all of its crises, problems, and evil.

CHRISTIAN FRAME OF REFERENCE

Of first importance is the relation of a man to his God. But also of great importance, and here is where the Christian school comes in, are the implications of this position for man's activities in the world. You have a frame of reference, a fundamental philosophy in which society and its ills find their proper perspective. You know the radical nature of evil and recognize that there is no social problem which will, in the last analysis, prove an adequate solution of any given problem.

SEEKING CHRISTIAN SOLUTIONS

In conclusion, let me say that if you are to truly leaven society as our Saviour commanded, you may not withdraw. You must instead attack in the manner laid out for you these past few years. You have to think hard. You have to think for yourself.

Many practical questions remain. Many other problems are present in society. You have the basic attitude which makes solution possible. It is up to you to do the job. Yet I would not leave it on this note. We must always finally rest on the promises of God. To Timothy, a young man also faced with a difficult job, the Holy Spirit said through Paul, "God has not given us the spirit of fear, but of power and of love and of self control" (II Tim. 1:7).

And so, with this challenge and this promise, we leave the matter, praying together, "Holy Spirit, breathe gently on these thy children, about to face the world for thee".

PAUL TAMELING

Summary Chart of Canadian Christian School Growth

Year	Schools	Teachers	Pupils
1950	4	8	201
1955	14	38	1333
1960	35	136	4193
1961	42	166	5085
1962	47	210	6123

From: Christian Home and School.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 13

THE KING OF ALL THE EARTH

Mark 6:32—56

BACKGROUND NOTES

Soon with Christians throughout the world we will keep the feast of Christmas.

Well may we ask ourselves what kind of Savior-King we worship. With all our acquaintance with the Christ of the Scriptures, our eyes often remain closed to his glory and our hearts shut to his grace. We miss the fulness of his blessing, when we do not live in complete faith-obedience to his written word.

Mankind has through the ages yearned for a Leader to show the path of victory over all life's problems and perplexities. Italy in her miseries acclaimed Mussolini for a season . . . only to be plunged into despair. Germany hailed Hitler . . . and experienced disaster. Soviet Russia looked to Marx, Lenin and Stalin . . . and continues to stumble in darkness and distress.

From God himself the Christian church has received the Lord Jesus Christ. He is the Captain of a complete salvation. He is the Lord of all life. Yet so often we fail to taste the fruits of his presence and power, because we follow him only half-convicted and half-surrenderd. Like the Jews of his own day we measure him by our man-made specifications. Such a Jesus is always too small for our needs. He is not the Savior-King whom God so graciously reveals to us in his word.

In this section we are commanded to recognize the Savior-King in all his strength.

Man was created to subdue the earth and have dominion over it in obedience to the Creator. The earth was then a pleasant place. But having plunged himself into sin, man became a slave. All the circumstances and conditions of life now conspire against him. Only by blood and sweat and tears can he maintain his precarious position in this world for a little season. This is the baffling riddle of a world which was intended to be a happy home for the human race. To people in such a world God grants victory over all life's circumstances in Christ. He has come to set his people free by making all things "new." He does this by first restoring us to the right relation to God. On this basis he restores and renews our relation to God's creation. Salvation is of one piece. It includes the body as well as the soul. But of this full redemption we enjoy only the beginnings of this life. The fulfilment awaits the return of Christ on the clouds, when we shall inherit new heavens and a new earth. There our present problems and perplexities can have no place. Meanwhile this passage reveals something of the fulness of Christ's work as Redeemer. A threefold self-revelation of him as Lord of all is presented by Mark.

What is the relation between body and soul according to Scripture? Why is Christ just as much concerned with body as with soul? Why does the Bible always emphasize a "new" relation to God first? Show how one-sided and God-dishonoring is much of the present pre-occupation with "getting souls saved." What in this connection is the message of Lord's Day I,1?

THE OUTLINE

A. Christ and the struggle for daily bread (vs. 32-44)

1. With our rising standard of living and the pressure of poverty throughout the world, economic problems seem to occupy most of man's attention. Communism and Socialism claim to have the answer. Why do we consider their positions wrong? Has the church, perhaps, also failed to stress the relation of Christ to the bread question?

2. The setting is illuminating. Jesus has just received report from the disciples who had been on a "mission tour." Now he calls them "apart into a desert place" for much-needed "rest." (vs. 31) What kind of "rest" was needed? Did Christ need this rest? What does this teach about our needs?

3. With the disciples Christ goes by boat somewhere east of Bethsaida. Notice how the people followed. How could they get there so soon? For what were they looking? Was such seeking wrong? Now Christ demonstrates that he is the God-appointed and God-approved Mediator and Messiah. He is deeply interested in all their needs. But they failed to discern their need of a "new" relation to God. Hence he begins "to teach them many things." Mention some of these things. Show Christ's "pastoral" concern. What lessons are here for the disciples, for pastors and teachers today?

4. Then follows the miracle of the feeding. How does Christ reveal himself in this? Why does he offer thanks? (vs. 41) We don't know for sure whether the bread multiplied in Christ's hands or in those of the disciples as they passed the bread around. In either case Christ makes the full provision. All are supplied. There is even more left afterward, then there was at the beginning. By his word and Spirit Christ shows that through him we shall always have enough for our daily needs and for others in the way of faith-obedience. Contrast Christ's action here with his refusal to make bread out of stones for himself. Why this change in his attitude and action? Do you think true Christians will ever suffer lack? Argue the point in some detail from Scripture.

B. Christ and the conquest of natural forces (vs. 45-52)

1. Man sooner or later discovers that he is an alien in this world. This should not be so, since God made the earth as his dwelling place. But sin distorts our relationship to creation. All things seem to conspire against his safety and security. What in this connection is the meaning of Romans 8:19—22? The disturbances in nature, which threaten our existence on this planet, are the result of man's sin. The world is out of joint, because man is out of harmony with his Maker.

2. Christ "constrained" his disciples to leave after the feeding. From the other gospels we may infer that this was to escape from both the multitudes and his disciples. They wanted to acclaim him as Messiah or King. Why was this wrong? In what sense was this a temptation for our Lord? Could Christ be truly tempted? Notice how Christ prays after this. For what did he pray? Why was this necessary?

3. Meanwhile the sea becomes storm-tossed. But his "little ones" are on it. In deep pastoral concern he comes "walking on the sea." What was the basis of Christ's power over nature? Why do you think "he would have passed them by?" (vs. 48) How would you explain that they thought they were seeing "a ghost?"

4. Once more Christ shows his power, not only to still the storm on the sea but primarily to still the storm in their hearts. (vs. 50—52) Notice that even now the disciples did not recognize the nature and goal of Christ's calling as Messiah. They remain "sore amazed in themselves." What does this mean? Why is this connected with their failure to understand about "the loaves?" (vs. 52) In what sense were their hearts hardened? Do we find something similar to this in our lives? If so, what?

C. Christ and the victory over disease (vs. 53-56)

1. Also disease, prevalent among men since the dawn of history, results from sin and seeks to frustrate the kingdom of God. But our Savior-King has appeared to conquer this for his own. Notice how, as soon as the ship reaches land, the crowds throng around Christ. Mark seems to compress the events of several days in a few words. He speaks of villages and towns and countryside. Why don't people throng to the churches, which are supposed to represent and preach Christ and through whom he works his wonders today?

2. Again the people betray a lack of understanding and faith. Deep need drives them to the Savior. But they see only the smaller problem; not the really big problem in their lives. Was it wrong for them to ask for healing? Show the perfect compassion of our Lord. He doesn't wait with giving his blessings until their faith is more pure. How does Christ show the same compassion today? In what sense is he the great physician today? Does healing come from him or from medicines? Does this mean we don't need nurses, doctors, etc.? What do you understand by faith-healing? Is it found today?

3. That the faith of these people was still imperfect is evident. They felt the need of touching "the border of his garment." Was this necessary? Was this superstitious? Notice what Calvin says at this point: "The weakness of those who, not knowing that Christ is God, desired to make a nearer approach to him, was endured for a time. Now that he fills heaven and earth with the sweet savour of his grace, we must embrace — not with hands or eyes, but by faith — the salvation which he offers us from heaven." What do you think of this? Does God want anybody to be sick today? Is all sickness an evidence of lack of faith? Show how the threefold self-revelation of Christ in this lesson **must change** our daily attitude to the questions of bread, of our relation to natural forces, and of sickness.

REPRINTS OF THE OUTLINES ON

The Coming of the Lord Jesus Christ in the History of the Old Testament

by Rev. F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, and Dr. P. G. Schrotenboer

NOW AVAILABLE

The coming of Christ is the dominating theme of all Old Testament stories. It is most rewarding to discover this theme while studying and discussing Old Testament history with the aid of these outlines.

16 Outlines — 52 Pages — Price per copy 75¢

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(16)

R.P. turned a look of injured dignity upon her. "Why would anybody begrudge a little drinking water?" he asked in his most effective whine. "I can't see why they would refuse a bucket of cold water to poor folks."

Jansie, shrugged and sighing, turned away.

Followed by Willie, R.P. shuffled up the well-kept lane.

And presently, they were back with the water, and five fresh hen eggs that Willie just happened to find on the way.

Long before the slow-moving wagon had brought them into the city proper, the Sanders saw that Fort Worth had indeed changed since their last trip. The great, sprawling mass of Camp Bowie lay, like a visitation from another world, across the face of the nearby prairie. The streets of the cattle town were alive with khaki-clad figures.

R.P. piloted Daisy through the unexpected masses of traffic, and studied the lay of the land with bewildered eyes. "You know," he said in a meek voice, "this is gitting worse."

"It sure is busier than it used to be," Annie agreed amiably.

Willie was beside himself with excitement, and kept up a constant uproar of interchanges with passersby. His big body shook the rickety wagon with the force of his exuberance.

Jansie sat hunched on the board seat beside Chris, and the quick, darting glance of her black eyes noted their progress. "Hush up, you Willie," she would admonish now and then, but her voice was abstracted.

Chris forgot the schoolbooks in her lap, forgot to be sensitive to the spectacle they must be making, and just looked, absorbed in the wonders about her. A young soldier, catching sight of the sweet face under the ruffled sunbonnet, waved a friendly hand, and, pleased, Chris waved back.

"Don't you be waving at no soldiers, Chris," Jansie admonished her. "Don't you be paying no attention to soldiers all the time we're here. You hear me?"

Chris nodded meekly and wondered why she shouldn't wave at a nice looking soldier like that.

Harrassed by honking horns and exasperated shouts, the old wagon creaked on.

In the end it was all too much for R.P. Turning the wagon in the middle of a busy block, to the tune of shrieking brakes and unnoticed wrath, he remarked to Annie, "I ain't going on into the city tonight. I'm going back out there to the edge of town and we'll find us a good camping place. This here town has changed." And his voice was subdued.

Annie nodded happily, agreeable to anything, while Chris and Jansie sighed with relief.

Back along the road to Collins they went, and as the distances between the small suburban houses increased, R.P.'s self-confidence revived. "You all be looking for a likely camping place," he told them. "We've got to get near a creek, so we can get water."

A likely place was finally found less than a mile from a suburban center. It was on a creek and near the road, and didn't seem to belong too definitely to the prosperous-looking farmhouse on the nearby hill.

R.P. drew the wagon to a stop with a grunt of satisfaction. "There she is," he told them proudly. "A mighty good place too, if I do say so, as shouldn't."

Jansie looked about at the not-too-distant buildings of the farm, at the busy highway off which they had just come, and at the skyline of Fort Worth in the distance. "You reckon anybody'll care if we do camp here?" she asked anxiously. "We don't want to be run off."

R.P. threw down a couple of quilt rolls. "I found us a good place to camp, and here we stay," he told Jansie firmly, then added, with less fire, "I don't reckon anybody'll bother us noway."

Willie was hopping about on the grass and throwing sticks down the steep embankment to the sluggish-looking creek below. Annie eased her bulk down from the sagging seat with gentle cluckings, while Chris scrambled lightly to the ground and stretched wearily. "I'm sure tired," she told Jansie, and felt her back to locate the sore spots caused by three days of bumping on the springless board, and two nights of sleeping on the ground.

"We'll camp here tonight, and then go into the city tomorrer," R.P. planned. "Now, Jansie, while you're getting supper, I'll just stretch out here and take a little nap. Driving sure has left the old man tired!"

The next morning, prepared by the experiences of the day before, R.P. drove the wagon through the edges of the busier sections to a ramshackle grocery in a poor part of town. "We'll leave the wagon here," he told his family with sure generalship, "and we can git started."

The proprietor of the store agreed to watch the wagon, and R.P. unloaded his troop efficiently. "Here now, you Jansie, you hold my geetar, while I git Mamma down," and he reached up to help Annie get her weight down to the pavement.

Then Jansie surrendered the instrument while she struggled down over the wheel. "I don't see why Chris has to go," she told R.P. "She can just stay here, and play with them children." She glanced over to where a group of staring-eyed children peered around the corner of the store.

R.P. looked hurt. "Why, I wouldn't be leaving little Chrissie," he said sternly. "She'd better come right along with the rest of us." He took a tin cup from under the wagon seat and gave it to Jansie, then, with elaborate courtesy, held out an arm for Annie's hand. Swinging his guitar around in front of him, he struck a chord, "Hmmmmm," he cocked an ear and sounded a nasal note.

"Hmmmm," came Annie's plaintive alto harmony.

Admiringly, the groceryman and the children watched them. "You sure ought to do good," the groceryman assured R.P. "The town's full of folks."

Willie shuffled about them in scatterbrained happiness, while Jansie plodded beside Annie, her dark face bitter and the hated tin cup in her long hand. Chris, with the matter-of-factness of half-remembered experience, took Jansie's free hand and fell into step beside her.

They proceeded thus up the street, the enormous-bodied, simple-faced woman clinging to the arm of the sad-eyed old man, both of them singing wistfully, while the afflicted girl followed after, her dark bitterness in sharp contrast to the beauty of the child holding to her hand. The half-wit boy circled happily about them.

Oh, do not dee-sert me," came Annie's mournful plaint, "Th' fair maiden cried," and R.P.'s guitar sobbed in wailing accompaniment.

"But when he had left her," R.P.'s nasal tenor chimed in with the irresistible impulse to harmony, "She laid down and died."

Inspired by the reinforcement, Annie grew louder, "And ever th' rosesss, bloomed fair on her grave."

Slowly, they moved toward the busier streets, and now and then a dime clattered into the cup. R.P. acknowledge these contributions with a stately nod, but lost not a note of the song. An occasional glance of pity fell on Chris' unconscious head, but was met by such a black glare of proud rage from Jansie that the glancer almost shrank back, suddenly aware of an inexplicable sense of guilt.

At last the little procession came to a stop near a prosperous looking corner. R.P. cocked a wary eye for possible complications with the law, and the family settled down for a good run. When the pile in the tin cup grew too noticeable, R.P. quickly transferred the contents to a ready pocket and presented an empty looking cup to the generous eye of his fellowman, salted, so to speak, with a lone nickel, a sort of nest egg to stimulate the impulses of human kindness.

A soldier came up, flanked by two companions, and sheepishly deposited a dollar bill in the cup. Plainly dressed women paused to gaze at Chris' loveliness and then with drawn down mouths, to deposit quarters.

Jansie stood, the cup clutched stiffly in a white-knuckled hand, and saw it all. She was acutely conscious of the picture that they all made, but the thing that was like a knife in her heart was the pity for Chris.

It just ain't right," she muttered helplessly under her breath. "It just ain't right, that's what it ain't."

She looked at Chris' soft dark curls and the clean hands and neatly ironed dress. "She ain't so pitiful as all that," she told herself fiercely. "I guess I've kept her clean and decent, and if she wasn't with us, she'd look like any other little girl."

A woman, silly and flashily dressed, came laughing down the street with a soldier. Attracted by the sound of the singing, she paused and caught sight of Chris. "Oh! Ain't that the prettiest little girl!"

(To be continued.)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF DECEMBER PROBLEMS

No. 88

Author: Kees Jansen

Black: 10 pieces

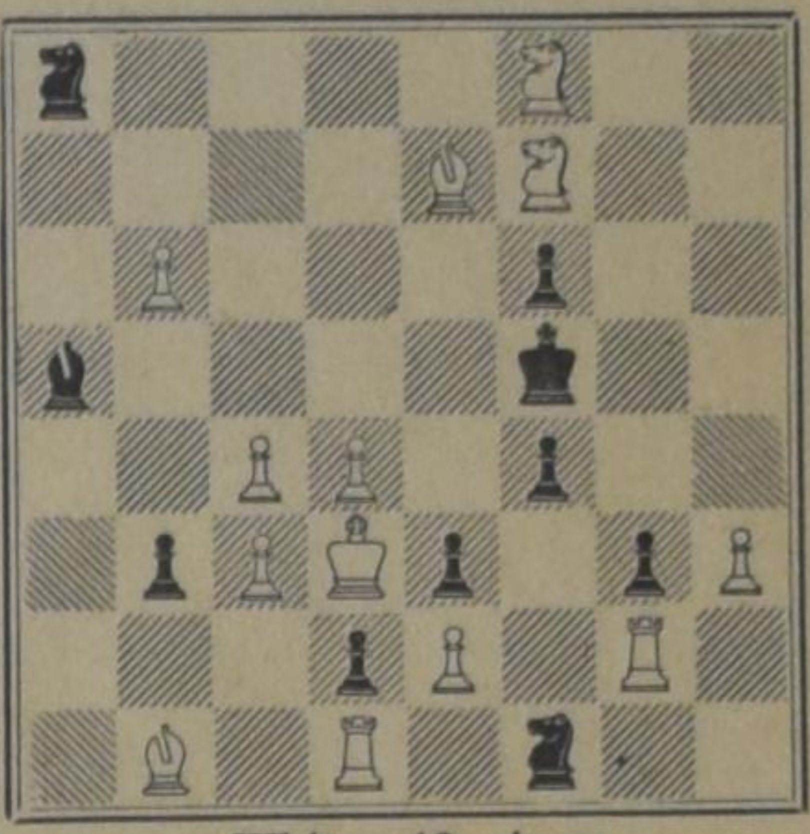

White: 13 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 89

Author: P. Overkamp

Black: 8 pieces

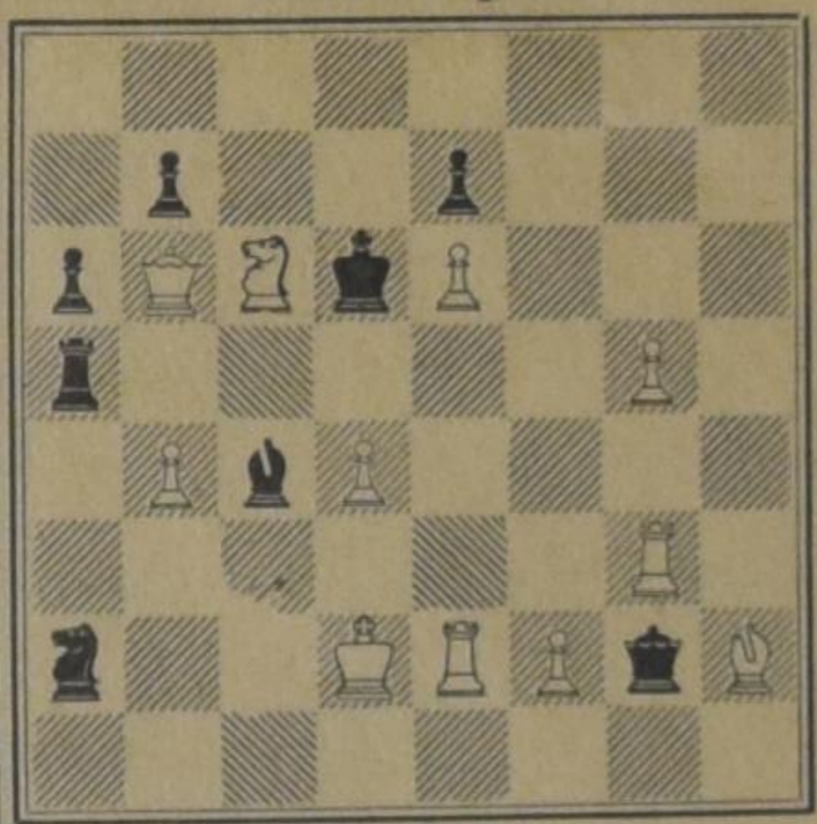

White: 11 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

Notes

1. This time we have two excellent problems before us. People who made enthusiastic remarks about some previous ones will certainly enjoy these products by Jansen and Overkamp. You should try to discover which idea the author had in mind.
2. No. 88 shows a white King, who is completely locked up. The solution should be given in full.
3. No. 89 is a little easier. Indication of the key-move only is sufficient.
4. The deadline will be published with the next December series.

Scholarships in Holland

The Netherlands Government offers five scholarships to Canadian nationals for study in the Netherlands during the academic year 1964—1965.

Each scholarship will be tenable for a period of ten months. The amount of the scholarship is three thousand five hundred guilders. Scholarship winners will receive free tuition for any course included in the regular programme of a university or in the regular programme of an institute on university level.

Travel costs are not included in these scholarships. However, an allowance will be made to compensate for higher travel cost incurred by students from the Western part of Canada.

Eligible for the scholarships are: university students, research workers and other categories, such as architects, painters, musicians, etc. University students and research workers should be pursuing graduate or post-graduate studies. Creative arts students should have sufficient training and experience to take advance courses in their art.

Applicants are requested to furnish:

a. Recommendations from at least three persons who are familiar with their work and who are experts in the field concerned.

b. A biography mentioning date and place of birth, marital status, present occupation, educational qualifications and possible other training as well as experience.

c. If possible, specimen of academic papers or photographs of artistic work produced.

Applications should be sent to the Netherlands Embassy before March 1st, 1964.

A Guide for prospective Students containing chapters such as "What is it like to study in Holland", "The six Universities", "Other schools on the university level" and "International schools and courses" is available upon request.

Foreign students. During the academic year 1962—1963, 28 Canadians were studying in the Netherlands. In total, 2,559 foreign students from 90 countries were enrolled in Dutch universities on January 1st, 1963.

ANSWER

of last week's

Cross Word Puzzle

Cross Word Puzzle

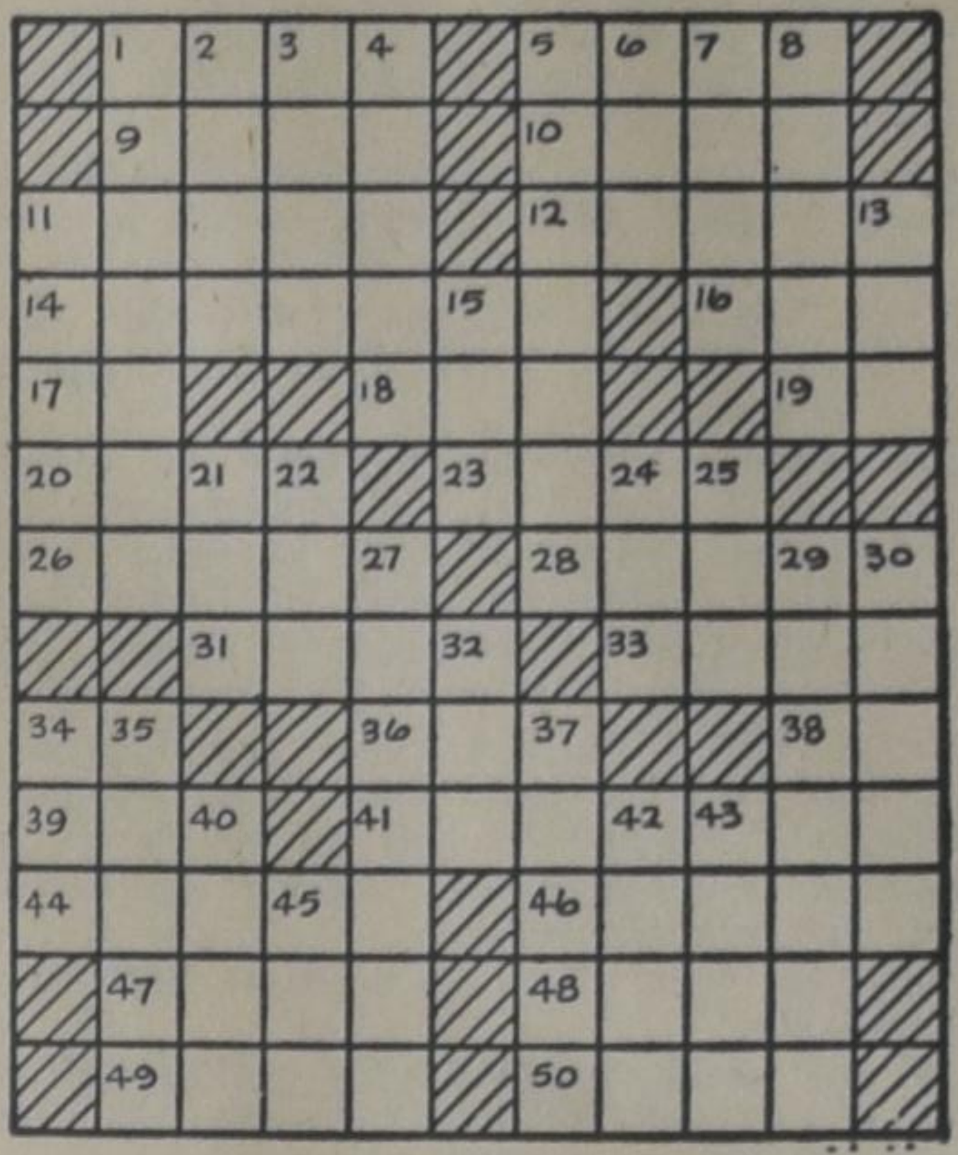

ACROSS

1. Dutch river
5. Edible mollusk
9. Dexterous
10. Shoe tie
11. Seaport city: Fr.
12. Additional
14. City: Pa.
16. Fasten by stitches
17. Chinese measure
18. And not
19. Compass point: abbr.
20. Odds and ———
23. Finest
26. Domain
28. Sit on a perch
31. Lixiviums
33. Malt beverage
34. Jewish month
36. American Indian
38. Robert E. Lee's state: abbr.
39. A rebel: abbr.
41. Certain steak
44. Girl's name
46. Peers
47. Resound
48. Part of window frame
49. Sand dune: Eng.
50. A maple, for one

DOWN

1. Two-strand line: naut.
2. Incite
3. In addition
4. Strand of thread under skin
5. More lucid
6. Not strict
7. Performs
8. Mountain pools
11. Machine for bundling hay
13. Solemn wonder
15. The head: sl.
21. Split pulse
22. Cunning
24. Weep
25. Foot digit
27. A communication from one to another
29. City: Spain
30. Across: comb. form
32. Cebine monkey
34. An indentation of the sea
35. Whiskers
37. Top of a wave
40. French cheese
42. Den
43. Voided escutcheon
45. Tavern

On Second Thought...

COMMENT ON CURRENT READING

Found in The Atlantic, November 1963 issue:

PUBLIC NOTICE

THE OBSERVATION OF CHRISTMAS

HAVING BEEN DEEMED A SACRILEGE, THE EXCHANGING OF GIFTS AND GREETINGS, DRESSING IN FINE CLOTHING, FEASTING, AND SIMILAR SATANICAL PRACTICES, ARE HEREBY FORBIDDEN

WITH THE OFFENDER LIABLE TO A FINE OF FIVE SHILLINGS

(Essence of a Statute passed in 1660 in the Massachusetts Colony.)

Times have changed since the Pilgrim Fathers, the Puritans, and the Founders of the New England Colony.

Today we would almost consider it a sacrilege not to observe Christmas. Should we infer from our changed practices that we lost out in the battle which the forefathers fought with their life's blood? Or that we, in engaging in the practice of exchanging gifts on Christmas morning, have yielded to the forces of evil? Or that we, having been enlightened by the spirit of our time, no longer can share the beliefs of the Pilgrims concerning Christmas?

It might be interesting to find out how much of the real meaning of Christmas were left, if the time of its observance was changed to, say August. Since Abraham Kuyper came to assure us that we should Keep our Solemn Feasts, we have each year looked forward to Christmas as one of the great Christian feasts.

Although we may show some understanding for the Colonists' attitude toward this feast, we believe that they were wrong in calling it a sacrilege. It may at one time or another turn into a sacrilege, and at such a time a warning may be in place. But the 'observation' itself — the commemoration of Christ's birth — is one of the highlights in the Christian year.

The keeping of Christmas (we cannot escape from the Roman word) helps to remind us that redemption and grace are not cheap pies in the sky, but that they are realities to which we may attain by faith in Him who took on human form. Christmas may also remind us that Satan is as real today as he was when Christ was born.

The Puritans may have been mistaken when they applied the words "satanic practices" to what seems to be the accepted things to do today. But then, they had witchcraft trials instead of vice squads, they had 'Scarlet Letters' instead of preventive birth control, they had a prayer chamber instead of a psychologist's office. And they did recognize the presence and the reality of Satan in their lives.

Today Christian feasts must still be solemn. Maybe the Austrians do not set such a bad example with their national custom at Christmas. At Christmas Eve, they prepare three waxed candles in their home. Those candles are lit with a burning taper by the father first. Then each member of the family holds the taper to a candle, while repeating: "Praise be the Lord! Christ is born!".

May your Christmas be a feast that is joyful, solemn, and truly Christian.

Cor W. Barendrecht